

Capitolul 1

Introducere

Marile națiuni de astăzi: de unde au venit? Care le este destinul? Aceste lucruri au fost descoperite despre marile națiuni din vechime, și astfel, au fost cunoscute de cei care au dorit să înțeleagă. Dar nu a fost spus nimic despre marile națiuni de astăzi, astfel încât nici unul din aceste lucruri să nu poată fi cunoscut?

Despre marile națiuni din vechime, ridicarea, dezvoltarea și destinul lor a fost spus de Domnul prin profeții Săi. Dar nu a spus El nimic din toate acestea referitor la marile națiuni de astăzi? Lucrul acesta nu este cu puțință de vreme ce El nu se schimbă. El este „la fel ieri, și azi și în veci;” de aceea, grija Sa pentru oameni și pentru popoare este mereu aceeași.

Este pentru totdeauna adevărat că Dumnezeu „a făcut toate popoarele din același sânge, ca să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor ca ei să caute pe Domnul, dacă tânjesc după El, și să-L găsească, cu toate că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, ... căci suntem vlăstarele Lui.

Astfel, deci, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem” că Dumnezeu este neglijent cu vlăstarele Sale într-un veac și în altul nu, sau că ar fi neglijent vreun veac.

Cartea lui Daniel este cartea din Biblie care vorbește în mod deosebit despre marile națiuni din vechime. Ea descoperă ridicarea, dezvoltarea, caracterul și destinul imperiului Babilon, a imperiului Mezilor și Perșilor, a imperiului Macedonean – Alexandru și succesorii săi, și a imperiului Roman. Vorbește de asemenea, cu toate că fără a oferi toate detaliile, despre națiunile care s-au ridicat după căderea Romei.

Mai există o carte în Biblie care ocupă aceeași poziție față de timpurile moderne pe care o ocupă cartea lui Daniel față de timpurile din vechime. Ea vorbește despre națiunile moderne așa cum cartea lui Daniel vorbește despre cele din vechime. Acea carte este Apocalipsa.

Cartea lui Daniel și cartea Apocalipsei sunt, de aceea, manualele de istorie a națiunilor, vechi și moderne; cu diferența că subiectul principal al cărții lui Daniel îl constituie istoria națională, cea a Bisericii fiind secundară, iar în cartea Apocalipsei, marele subiect fiind istoria Bisericii, cea națională fiind secundară.

Cheia pentru istoria modernă a marilor națiuni de astăzi – originea, dezvoltarea și destinul lor – așa cum apare în cartea Apocalipsei, se găsește pe linia profeției celor Șapte Trâmbițe. Dar cele Șapte Trâmbițe au un fundament. Linia profeției celor Șapte Trâmbițe reprezintă o consecință. Evenimentele prevestite acolo au loc datorită unor lucruri care au fost făcute. Aceste lucruri sunt descoperite în primii trei pași din cele două linii anterioare ale profeției din cartea Apocalipsei: cele Șapte Biserici și cele Șapte Peciți. De aceea, pentru a descoperi fundamentul celor Șapte Trâmbițe, trebuie să ne uităm la aceste lucruri care constituie cauza lor.

Linia profeției celor Șapte Biserici este formată din șapte scrisori adresate de Domnul Bisericii Sale în șapte faze ale experienței ei, de la prima venire a lui Hristos, până la cea de-a doua. În fiecare din aceste scrisori este oferit nu numai sfatul prin descoperirea căii drepte, dar sunt arătate și pericolele și relele care au copleșit Biserica, împotriva cărora ea trebuie să se păzească în mod deosebit și de care, pentru a rămâne curată, trebuie să scape.

Bisericii în prima fază – „Bisericii din Efes” – El i-a spus: „Am ceva împotriva ta, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Amintește-ți de unde ai căzut și pocăiește-te, și fă faptele dintâi.” Apocalipsa 2:4, 5. Aceste puncte reprezintă „căderea” despre care le vorbește Pavel prezbiterilor din Efes (Fapte 20:30) și mai ales în 2 Tesaloniceni 2; cădere care, atunci când este continuată, dezvoltă „omul păcatului”, „fiul pierzării” „care se opune și se înalță pe sine mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau care este vrednic de închinare; astfel încât el stă în templul lui Dumnezeu ca Dumnezeu, prezentându-se că este Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

Scrisoarea către Biserică în cea de-a doua ei fază este în exclusivitate elogioasă. Acest lucru dovedește că, în timp ce indivizii au continuat în apostazia menționată în prima scrisoare, Biserica însăși a luat în seamă sfatul oferit de Capul Bisericii, s-a pocăit și s-a întors la „faptele dintâi.” Timpul acestei faze a experienței Bisericii este sugerat prin expresia „veți avea un necaz de zece

zile.” Aceasta se referă la cei zece ani de persecuție din timpul domniei lui Dioclețian, din 303 până în 313, perioadă care a luat sfârșit prin Edictul de la Milan, semnat de cei doi împărați, Constantin și Licinius, în martie 313.

Apoi urmează cea de-a treia fază a Bisericii, în care sfatul lui Hristos menționează cu laudă faptul că a păstrat cu putere numele Său, și că nu a lepădat credința Lui, „chiar în acele zile în care Antipa a fost martirul Meu credincios.” Apocalipsa 2:13. Acest cuvânt, „Antipa”, nu reprezintă numele unei persoane, ci este un termen caracteristic timpurilor acelea. El este format din două cuvinte grecești: „anti” și „pappas.” „Anti” înseamnă „împotriva”, iar „pappas” este atât în limba engleză, cât și în mod universal, termenul pentru „papa.” Cuvântul „papa” reprezintă pur și simplu repetarea rădăcinii „pa.” Iar acest cuvânt „pa”, este termenul original pentru cuvântul „papă.”

De aceea, acest cuvânt „Atipas” – „împotriva” „pas” sau „papas” - arată creșterea papalității în perioada imediat următoare anului 313. Aceasta a fost perioada lui Constantin și după acesta, perioadă în care papalitatea însăși a fost formată și a început să-și revendice autoritatea. Istoria consemnează și în acea perioadă că, în timp ce ceilalți episcopi principali ai Bisericii purtau titlul de „patriarhi”, episcopul Romei a evitat acest titlul „care îl așeza pe aceeași treaptă cu ceilalți patriarhi.” El a preferat mereu titlul de „papa” sau „papă” și aceasta pentru că termenul „patriarh” denotă o guvernare oligarhică, adică guvernare a mai multor persoane, în timp ce „papă” denotă o guvernare monahală, adică a unei singure persoane. (Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine”, Vol. III). Astfel, istoria și cuvântul sfatului lui Hristos unite, descoperă, prin caracteristicile acelei faze a Bisericii, formarea papalității și asumarea autorității de către papă.

Acest lucru ne aduce în mod absolut în perioada formării Papalității, și corespunde exact în timp cu evenimentele descrise de istorie care au urmat Edictului de la Milan, edict ce pune sfârșit „necazului” menționat în scrisoarea anterioară adresată Bisericii. Astfel, „căderea”, părăsirea „dragostei dintâi” menționate în prima scrisoare, au culminat în această perioadă a celei de-a treia scrisori cu papalitatea.

Acum, același curs a fost urmat în primii trei pași ai liniei profeției celor Șapte Pecetei. Acolo, sub prima pecete este prezentat un cal alb (Apocalipsa 6:2), corespunzând cu Biserica în prima ei fază, în puritatea sa. Dar sfatul lui Hristos din prima Sa scrisoare a spus că a existat o cădere de la cea dintâi dragoste a sa; și acest lucru este simbolizat în cea de-a doua pecete sub care „a ieșit un alt cal care era roșu.” Iar sub cea de-a treia pecete „m-am uitat, și s-a arătat un cal negru.” Apocalipsa 6:5. Astfel, simbolurile din pecetei, trecând de la alb la negru, arată dezvoltarea apostaziei așa cum este descrisă în scrisorile către cele Șapte Biserici, de la cea dintâi dragoste în care Biserica era cu adevărat în primul stadiu, la cel de-al treilea stadiu în care, acolo unde era „scaunul lui Satan” și unde locuia Satan, un om era așezat în locul lui Dumnezeu, în templul – Biserica – lui Dumnezeu. (Efeseni 2:21), pretinzând că este Dumnezeu. Versetele 20-22.

Acum, efectul acestei apostazii care a dat naștere Papalității în Imperiul Roman, a atras după sine ruina desăvârșită a acestuia. Iar această consecință a apostaziei descoperită în acești trei primi pași din cele două linii profetice ale celor Șapte Biserici și celor Șapte Pecetei, este descrisă în linia profeției celor Șapte Trâmbițe.

Capitolul 2

Starea morală a Imperiului roman

Trâmbița este simbolul războiului, așa cum este scris: „Căci auzi, oh sufletul meu, sunetul trâmbiței, alarma de război.” Ieremia 4:19. „Și dacă trâmbița dă un sunet neclar, cine se va pregăti de luptă?” 1 Corinteni 14:8. „Sună trâmbița, totul este gata, dar nimeni nu merge la luptă.” Ezechiel 7:14. „Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați o alarmă pe muntele Meu cel sfânt.” Ioel 2:1.

Am descoperit că profeția celor Șapte Trâmbițe reprezintă consecințele formării Papalității care s-a dezvoltat din marea apostazie a Creștinismului. Papalitatea a fost formată în Imperiul Roman prin unirea Bisericii apostate cu acea republică care a degenerat într-un despotism imperial, iar consecința formării Papalității pentru Imperiul Roman, a fost ruina desăvârșită. Această ruină a fost adusă la îndeplinire de puternicele armate ale popoarelor din nord care, într-o ascensiune din timpul perioadelor puternice, au invadat imperiul de vest al Romei în perioada acoperită de primele patru din cele Șapte Trâmbițe.

La acea vreme, și cu cinci sute de ani înainte, Imperiul Roman ca întreg, „acoperise lumea.” „Venind ultimul dintre cele ce sunt numite marile monarhii ale profeției, era singurul care a întrucipat cu desăvârșire ideea monarhiei, constituind (cu excepția Parției și a marii legende a Indiei) de fapt lumea civilizată. Civilizația și dimensiunea acestui imperiu erau direct proporționale; reprezentau idei interschimbabile și extensive.” – De Quincey. Și atunci când acel imperiu a dispărut, pentru cei care nu erau luminați de cuvântul lui Dumnezeu, a părut ca și când, în acele timpuri violente, lumea se năruia.

Nimeni nu-și poate imagina teroarea acelor timpuri. Despre căderea aceluiași imperiu s-a spus că „existența nici unei națiuni nu a fost mai desăvârșit distrusă; niciodată nu au avut indivizii mai mult rău de îndurat și mai multe pericole de temut. Când s-a mai pomenit ca populația să fie atât de tăcută și moartă? Cum se face că atâtea orașe pustiite, atâtea poziții pustiite, atâtea linii de dezvoltare ruinate au lăsat atât de puține urme, nu spun a existenței lor active, ci numai a suferințelor lor?” – Guizot.

Cu toate că nu era sfârșitul lumii, totuși, asemenea căderii Babilonului din vechime, căderea Romei este plină de lecții care descoperă lucrurile ce se vor petrece la sfârșitul lumii. Căci, împreună cu toate lucrurile groaznice care au însoțit-o, aceasta a fost consecința relelor care s-au îngrămădit asupra societății prin înființarea și lucrarea Papalității. Și atunci când lumea va ajunge cu adevărat la sfârșit, aceasta, împreună cu toate lucrurile groaznice care o însoțesc, va fi consecința răului care este îngrămădit peste societate în aceste timpuri prin formarea și lucrarea Chipului Papalității. Apocalipsa 13:1-8, 11-17; 14:9-19; 19:11-21. Și, așa cum Fiara însăși reprezintă standardul comparației în toate lucrurile în ceea ce privește formarea și lucrarea Chipului Fiarei, tot așa și statul din societate și afacerile imperiului și națiunilor din acea perioadă a Fiarei constituie un standard corect al comparației prin care putem desluși bine cursul și condiția națiunilor în aceste timpuri ale Chipului Fiarei.

O relatare scurtă a condiției societății la acea vreme va avea de aceea o valoare dublă în acest caz: aceleași denaturări care au caracterizat Roma de atunci au fost reproduse în Roma din secolul cinci. „Rigiditatea primitivă a disciplinei și a manierelor a fost pe deplin uitată și neglijată de către eclesiastici Romei. Cel mai exorbitant lux, cu toate viciile care îl însoțesc, s-a infiltrat printre ei, și cele mai scandaloase și anticreștine mijloace de a dobândi bogăția au fost în general practicate. Se pare că rivalizau în traiul desfrânat pe cei mai mari epicurieni ai Romei păgâne, atunci când luxul era acolo la cel mai înalt nivel. Căci Ieronim, care a fost martorul a ceea ce a citat, reproșează clericilor romani același exces cu care poetul Juvenal a criticat atât de sever nobilii romani sub domnia lui Domițian.” – Bower.

„Totul era hotărât de prevestiri și semne; sălbaticile orgii ale Bacanalienilor, împreună cu cântecele lor obscene și visătoare, nu erau dorite.” – Merivale. „Iar acum, plăcerile criminale și frivole ale unei civilizații uzate, nu au lăsat nici un gând pentru datoriile din prezent și nici pentru încercările de temut de mâine. Pofa neînfrânată și indecența nerușinată nu lăsa nimic sfânt în legătura de căsătorie. Haremurile bogate și puternice, în pauzele cărora soțiile lor erau amânate,

uitate, neglijate și disprețuite. Banchetul, teatrul și circul epuizau puțină putere și energie care mai rămâneau în urma exceselor din cămin. Sărmanii bogătani erau batjocoriți de vicii, iar depravarea hidoasă era supremă, invitând astfel răzbunarea cerului.” – Lea.

Superstițiile păgâne, înșelătoriile păgâne și viciile păgâne care au fost introduse în Biserică de apostazie și care au fost îmbrăcate cu o formă de evlavie, au dat naștere unei asemenea decăderi, încât societatea care îi aparținea nu mai putea exista. Din această Biserică, nu mai putea veni nimic bun și trebuia înlăturată. „Progresul necontrolat al zgârceniei, risipei, desfrânării, mascaradei, nestăpânirii, lipsei de rușine; pe scurt, a tuturor viciilor păgâne pe care Creștinismul venise să le distrugă, îndreptau Imperiul Roman și poporul cu pași rapizi spre dezintegrare și îl plasau în mâinile primitive, dar simple și puternice din punct de vedere moral, ale barbarilor.” – Schaff.

Era imposibil să fie altfel. Prin apostazie, Evanghelia își pierduse puritatea și puterea în mulțimile care o mărturiseau. Acum era folosită numai ca o manta pentru a acoperi aceleași vechi păcate păgâne. Această formă a evlaviei, practică nu numai fără putere, dar și în sfidarea acesteia, a determinat ca masele și imperiul să devină o masă chinată de păcat. În acel moment când singurele mijloace pe care Domnul le putea folosi pentru curățirea poporului fuseseră transformate într-o manta sub care păcatul era în creștere, nu mai exista un alt remediu: trebuia să urmeze distrugerea. Și a urmat, printr-o oaste sălbatică și brutală, este adevărat, dar acele obiceiuri ale societății erau de departe deasupra celor ale popoarelor care i-au distrus încât, așa sălbatic cum erau, erau pe bună dreptate îndreptățiți să roșească față de nelegiuirile nerușinate pe care le-au găsit în așa numite societate creștină a Romei.

Un scriitor care a trăit în timpul invaziilor barbare și care a scris ca și creștin, a exclamat: „Biserica, care ar trebui să Îl apropie pe Dumnezeu, nu face altceva decât să Îl provoace. Câți nu se pot întâlni, chiar și în Biserică, care să nu fie încă bețivi, destrăbălați, adulteri, păcătoși, hoți, criminali sau ceva asemănător cu acestea, sau toate acestea? Există un soi de sfințenie printre creștini de a fi mai puțin viciați. De la serviciile publice de închinare lui Dumnezeu, și chiar și în timpul acestora, ei trec la faptele rușinii. Cu greu găsești un bogat care să nu comită crime și adulter. Am pierdut întreaga putere a creștinismului, și Îl ofensăm pe Dumnezeu și mai mult, pentru că păcătuim ca creștini. Suntem mai răi decât barbarii sau păgânii. Dacă saxonii sunt sălbatici, dacă francii sunt necredincioși, goții inumani, alanii bețivi, hunii licențioși, sunt așa datorită ignoranței, cu mult mai nevinovați decât noi care, cunoscând poruncile lui Dumnezeu, comitem toate aceste nelegiuiri.

Voi, romani, creștini și catolici, îi furați pe frații voștri, zdrobiți fețele săracilor, vă distrugeți propriile vieți la spectacolele necurate și păgâne ale amfiteatrelor, vă bălăciți în necurăție și beție. Dar barbarii, fiind păgâni sau eretici și înspăimântători din punctul nostru de vedere, sunt dreți și corecți în legăturile unul cu altul. Cei din același trib care au același rege, se iubesc unii pe alții cu o dragoste neprefăcută. Mizeriile teatrului nu sunt cunoscute printre ei. Multe din triburile lor nu cunosc beția și, mai presus de toate, exceptându-i pe alani și pe huni, castitatea este lege.

Nici unul din aceste triburi nu este pe deplin viciat. Dacă au și ei viciile lor, au și virtuțile lor, clare, curate și bine definite. În timp ce voi, dragii mei concetățeni, cu excepția câtorva oameni sfinți din mijlocul vostru, sunteți pe deplin răi. Viețile voastre, de la leagăn până la mormânt, sunt pline de putreziciune și nelegiuire, și toate acestea în ciuda faptului că aveți sfânta Scriptură în mâinile voastre.

În ce alt neam de oameni ați găsi asemenea rele ca cele practicate printre romani? Unde s-a mai pomenit nedreptate ca a noastră? Francii nu știu nimic despre această nemernicie. Hunii sunt liberi de astfel de crime. Nici unul dintre aceste excese nu sunt practicate printre vandali și nici printre goți. Barbarii goți sunt atât de departe de a tolera astfel de fraude, încât nici romanilor care trăiesc sub legea gotică nu li se impun, și, prin urmare, singura dorință a tuturor romanilor din aceste părți este ca niciodată să nu fie nevoiți să treacă sub jurisdicția romană. Într-un singur glas, autoritățile romane înalță rugăciunea ca să le fie permis să-și petreacă viața împreună cu barbarii. Și apoi ne mirăm că armatele noastre nu le pot învinge pe cele ale goților, în condițiile în care compatrioții noștri ar trăi mai degrabă cu ei decât cu noi.” – Salvian.

Aceste evenimente ale celor Șapte Trâmbițe sunt importante și din alt punct de vedere:

popoarele prin care a fost adusă la îndeplinire „judecata divină de distrugere peste lumea creștină, care era de fapt păgână,” mai ales din partea de vest a Romei, sunt marile națiuni de astăzi; și ei sunt astăzi subiecții profețiilor care sunt legate de timpurile noastre.

Primele patru din cele Șapte Trâmbițe se referă la căderea Imperiului Roman de vest. Dar aceste patru trâmbițe nu reprezintă o relatare a nașterii popoarelor care au devenit marile națiuni de astăzi; ele sunt descrieri profetice ale celor mai teribile și puternice invazii și a celor mai notabile evenimente prin care s-a realizat distrugerea completă a vestului Romei și prin care a fost deschisă calea pentru nașterea noilor popoare care s-au dezvoltat în marile națiuni de astăzi. Cu adevărat, aceste patru Trâmbițe se referă la Alaric, Genseric, Attila și Odoacru ca și conducători, așa cum Daniel 8:5-8, 21 se referă la Alexandru cel Mare mai degrabă decât la națiuni ca atare; chiar și istoria acestor vremuri și a acestor evenimente a scos în evidență numele lui Alaric, Genseric și Attila ca având „același rol în distrugerea Imperiului Roman.” („Declinul și căderea Imperiului Roman” cap. 33)

Capitolul 3

Prima trâmbiță

Referitor la profețiile acestor Trâmbițe s-a afirmat pe bună dreptate că „nimeni nu a reușit să elucideze textele mai clar, sau să le prezinte mai pe deplin decât lucrarea care a fost făcută de Gibbon;” capitolele lui Gibbon „care tratează în mod direct această chestiune, nu au nevoie decât de o prefață ... pentru a se constitui într-o serie de expuneri despre capitolele opt și nouă din Apocalipsa.” Istoria reprezintă singurul comentariu pertinent al profețiilor; iar adevărata expunere a profețiilor este realizată prin alăturarea istoriei la profeție; deoarece istoria, așa cum este ea, nu reprezintă decât complementul profeției așa cum este scrisă. În această lucrare nu poată fi expusă întreaga istorie; dar va fi relatat suficient de mult pentru a clarifica evenimentele avute în vedere de profeție, indicând exact locul în care istoria completă este relatată.

„Îngerul dintâi a sunat, și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte din copaci au fost arși, și toată iarba verde a fost arsă.” Apocalipsa 8:7.

Timpul la care se referă această profeție este din 395 până în 419, și vorbește despre invaziile vizigoților, în special sub Alaric, și a marilor hoarde de barbari sub Radagaisus. „Nașterea lui Alaric, slava faptelor sale eroice din trecut și încrederea în planurile sale de viitor au unit pe nesimțite trupul națiunilor sub drapelul său victorios; și, cu acordul unanim al șefilor de trib barbari, marele general al provinciei Iliricum a fost ridicat, potrivit unui obicei străvechi, pe un scut, și a fost proclamat în mod solemn regele vizigoților. Înarmat cu dubla sa putere, aflat la marginea a două imperii, și-a vândut în mod alternativ promisiunile amăgitoare curților lui Arcadius și Onorius, până când a proclamat și executat rezoluția sa de invadare a regatelor din vest.

Provinciile Europei care aparțineau Împăratului Răsăritean fuseseră deja terminate; cele din Asia erau inaccesibile, iar puterea Constantinopolului rezistase atacului său. Dar era atras de faima, frumusețea și bogăția Italiei pe care o vizitase în două rânduri; și aspirase în mod secret să planteze standardul gotic pe zidurile Romei și să îmbogățească armata sa cu prăzile acumulate de pe urma a trei sute de victorii. ... Bătrânul care își petrecuse viața simplă și inocentă în vecinătatea Veronei, nu cunoștea neînțelegerile regilor și episcopilor; plăcerile sale, dorințele și cunoștința sa fuseseră restrânse în cercul fermei familiei sale; un baston îi sprijinea pașii îmbătrâniți pe același pământ pe care se juca în copilărie. Dar și această fericire umilă și rustică era expusă furiei nepărtinitoare a războiului. Copacii săi, bătrânii săi copaci contemporani trebuie să ardă în conflagrația întregii țări (observați cuvintele profeției: „a treia parte din copaci au fost arși”); un detașament al cavaleriei gotice îi putea spulbera căsuța și familia; iar puterea lui Alaric îi putea distruge această fericire pe care nu era capabil de a o gusta sau de a o păstra.

„Faima, spune poetul, aducând teroarea cu aripile ei întunecate, a proclamat marșul armatei barbare și a umplut Italia cu consternare; temerile fiecărui individ creșteau în proporție cu măsura averilor; și cel mai neînsemnat care a înțeles afectele lor, s-a gândit să scape pe insula Siciliei sau pe coasta Africii.” („Declinul și căderea Imperiului Roman.” Cap. 30)

Când a devastat Italia, aproape până la orașul Turin, Alaric a suferit o înfrângere din partea armatelor Romei sub comanda lui Stilico. Marșul său a fost oprit pentru un anotimp; dar numai pentru un anotimp. Totuși, spațiul de timp dintre prima invazie a lui Alaric și cea din urmă a fost pe deplin ocupat de marșul lui Radagaisus.

În anul 405, „arogantul Rhodogast, sau Radagaisus, a mărșăluit din nordul extremităților Germaniei aproape până la porțile Romei, și a lăsat ca rămășițele armatei sale să obțină distrugerea vestului. Vandalii, suevii și burgunzii au format puterea măreței sale oștiri. ... Doisprezece mii de ostași, distinși față de cei obișnuiți prin descendența lor nobilă sau prin faptele lor eroice, străluciau în avangardă; iar întreaga mulțime, care număra nu mai puțin de două sute de mii de luptători, era mărită datorită prezenței femeilor, a copiilor și a sclavilor, până la patru sute de mii de persoane. Această formidabilă migrare a venit de pe aceeași coastă Baltică de unde au plecat miile lui Cimbri și Teutonii pentru a ataca Roma și Italia în vigoarea republicii.”

Când această mare oaste a măturat totul dinaintea ei până la Florența în Italia, a suferit de asemenea un eșec, și a fost în final înfrântă. Descoperind că nu mai puteau înainta în acea direcție,

mai bine de o sută de mii dintre ei s-au întors înapoi și „au dobândit, din alăturarea unor dezertori panonieni, informațiile despre țară și despre căile de acces; iar invadarea galilor pe care o plănuise Alaric, s-a consumat (31 Decembrie 406) cu resturile mării armate a lui Radagaisus.

Confederațiile biruitoare au procedat la ultimul lor marș, și în ultima zi a anului (406), într-un anotimp în care apele Rinului erau cel mai probabil înghețate, au intrat fără a întâmpina nici o opoziție în provinciile lipsite de apărare ale galilor. Acest memorabil pasaj al suevilor, vandalilor, alanilor și burgunzilor, care nu s-au mai retras ulterior, poate fi considerat ca reprezentând căderea Imperiului Roman în țările de dincolo de Alpi; iar barierele care despărțiseră atât de mult timp națiunile civilizate de cele sălbatice, din acel moment fatal au fost acoperite cu pământ.

În timp de pacea Germaniei a fost asigurată de coaliția cu francii și de neutralitatea alemanilor, supușii Romei, inconștienți de calamitățile ce se apropiau, s-au alăturat statului liniștit și prosper care rareori binecuvântase frontierele galilor. Turmelor și cirezilor lor li s-a permis să pască pe pășunile barbarilor; vânătorii lor au intrat fără teamă sau pericol în pădurea Herciniană. Malurile Rinului au fost umplute, asemenea celor ale Tiberului, cu case elegante și ferme prospere; iar dacă un poet ar fi mers la râu, nu ar fi știut de care parte era teritoriul romanilor.

Această scenă de pace și belșug a fost schimbată deodată în deșert; și numai panorama ruinelor fumegând putea face diferența dintre natură și pustiirea omului. Orașul prosper Mentz a fost luat prin surprindere și distrus; și multe mii de creștini au fost în mod inuman masacrați în biserică. Worms a pierit după un asediu îndelungat și încăpățânat; Strasburg, Spires, Rheims, Tournay, Arras, Amiens au experimentat opresiunea crudă a jugului german, iar flăcările războiului s-au întins (407) de la malurile Rinului peste cea mai mare parte a celor șaptesprezece provincii ale galilor. Acea țară mare și bogată, ca și oceanul, Alpii și Pirineii, a fost încredințată barbarilor care au mânat într-o gloată amestecată pe episcop, senator și nevinovați, încărcăți cu prada caselor și altarelor lor.” („Declinul și căderea Imperiului Roman” cap. 30)

În 408 Alaric împreună cu vizigoții săi au invadat din nou Italia și au trecut biruitori de zidurile Romei. Și a mărșăluit pe calea sa; „un pustnic italian, ale cărui zel și sfințenie erau respectate de chiar barbari, s-a ciocnit cu monarhul victorios, și au denunțat cu toții indignarea Cerului împotriva opresorilor pământului. Dar sfântul însuși a fost uluit de declarația solemnă a lui Alaric, cum că a simțit un impuls tainic și supranatural care i-a dirijat și chiar i-a constrâns pașii către porțile Romei.”

De trei ori în trei ani succesivi, 408, 409, și 410 Roma a fost asediată de Alaric și a fost îndurerată de foamea, epidemia și toate celelalte orori care însoțesc un asediu și apărarea înverșunată. În final, în 410, ultimul asediu a luat sfârșit, și „la o mie o sută șazeci de ani de la fondarea Romei, orașul imperial care a fost stăpânit și populat într-o proporție considerabilă, a fost lăsat pe seama furiei imorale a triburilor Germaniei și Scitiei.” Timp de șase zile orașul a fost supus jafului, focului, captivității și crimei. „Nu este ușor a calcula mulțimile care, dintr-o stare onorabilă și un viitor prosper, au fost deodată reduse la condiția mizerabilă de prizonieri și exilați. ... Această groaznică catastrofă a Romei a umplut imperiul uimit de teamă și tristețe” în asemenea măsură încât erau pe deplin „ispitiți să confunde distrugerea capitalei cu cea a globului.”

După șase zile, „la comanda unei armate împovărată cu bogății și trofee valoroase, curajosul conducător a mers mai departe în sudul provinciilor Italiei, distrugând tot ceea ce îndrăznește să i se opună, și mulțumindu-se cu jefuirea unei țări care nu opunea rezistență.” Acest lucru l-a continuat până la extremitatea sudică a Italiei, și a planificat chiar să ajungă în Sicilia. Dar, în mijlocul acestor pregătiri de a-și duce armata prin strâmtoări, Alaric a murit în 410. În doi ani, cumnatul său, Adolfus, a traversat din nou, cu oastea gotică, întreaga suprafață a Italiei, de la sud la nord, și a trecut finalmente în sud vestul Galiei, loc în care națiunea s-a așezat și a rămas. (Idem, cap. 31)

„Unitatea Imperiului Roman a fost dizolvată; geniul ei a fost umilit în țărână, iar armatele barbarilor necunoscuți, venind din regiunile înghețate ale nordului, și-au stabilit regatul victorios asupra provinciilor din Europa și Africa.” (Idem cap. 33)

Capitolul 4

Cea de-a doua trâmbiță

Acel ultim cuvânt, „Africa”, indică scenele celei de-a doua Trâmbițe. Centrul acțiunilor „se schimbă de pe malurile Mării Baltice, pe coasta de sud a Mediteranei, de la regiunile înghețate din nord, la granițele încinse ale Africii.” Sub această Trâmbiță, în locul unei furtuni de grindină care cade peste pământ, un mare munte care ardea a fost aruncat în mare.

„Al doilea înger a sunat, și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sânge; și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață, au murit; și a treia parte din corăbii au fost distruse.” Apocalipsa 8:8, 9.

Timpul la care se referă această profeție este din 428, până în 476, iar profeția a fost împlinită prin groaznicul Genseric, regele vandalilor și „Stăpânul Mării”, ale cărui ravagii au fixat pentru totdeauna în limbajul oamenilor termenul expresiv al distrugerii sălbatice, desfrânate și nebune: „vandalism”; acest monarh „și-a răspândit traficul pe tot globul.” (Gibbon cap. 32, 34.)

După ce vandalii împreună cu alanii, suevii și burgunzii ai devastat Galia, în aceeași formație, dar fără burgunzi, au stăpânit întreaga peninsula spaniolă. Acolo și-au pierdut alanii regele și, în loc de a alege un altul, au ales să se unească cu vandalii. În 429 întreaga națiune a vandalilor s-a mutat din Spania în Africa. În zece ani au stăpânit întreaga coastă mediteraneană până la Cartagina în care au intrat și pe care au proclamat-o capitala lor în 9 octombrie 439. „Când au ajuns pe coastă, sau de îndată ce docurile și porturile din Hipo și Cartagina au fost sub puterea sa, el, un conducător al unui trib din interior care a fost îndatorat ofițerilor prietenoși ai lui Bonifaciu pentru transportul vaselor sale de-a lungul Gibraltarului, și-a concentrat toată atenția asupra construirii vaselor și, curând, avea cea mai mare putere navală din Mediterana.” („Italia și invadatorii ei” cap.2)

Din capitala sa africană, „descoperirea și cucerirea națiunilor de negri care puteau locui sub zonele toride nu a putut ispiti ambiția lui Genseric; dar el a privit spre mare; a hotărât să creeze o putere navală, iar decizia sa îndrăzneată a fost executată cu o perseverență riguroasă și activă. Pădurile Muntelui Atlas au oferit un izvor inepuizabil de material lemnos; noii săi supuși erau dibaci în artele navigării și a războiului care puteau cuceri fiecare țară maritimă accesibilă armatelor lor; maurii și africanii au fost ademiniți de speranțele jafului și, după o perioadă de șase secole, flotele care au plecat din portul Cartaginei au revendicat din nou imperiul Mediteranei.”

Din 439 și până în 445, acțiunea curajoasă a lui Genseric a fost încununată de succes prin „cucerirea Siciliei, jefuirea de la Palermo și frecvente descinderi pe coasta Lucania.” Aceste succese au trezit și alarmat slabi conducători ai Romei aflate în declin. Dar toate „planurile guvernului roman au fost în mod repetat dejucate de întârzieri șirete, promisiuni ambițioase și concesiile aparente.” Genseric avea un aliat formidabil la Dunăre ale cărui mișcări puteau tulbura orice încercare din partea autorităților Romei de a ataca Cartagina; și, în 455, Genseric împreună cu flota sa „a aruncat ancora la muntele Tiberului.” Chiar în acea perioadă familia imperială din Roma traversa o criză, iar Împăratul Maximus a fost atacat de popor pe străzi și a fost omorât cu pietre și aruncat în Tiber. „La a treia zi după tumult, Genseric a avansat din portul Ostia la porțile orașului lipsit de apărare.”

Nu exista nici o armată care să apere orașul, iar Papa Leo cel Mare, ca și cap al clerului, l-a întâlnit în afara porților și l-a rugat să cruțe orașul. Oricum, tot ceea ce Genseric a promis a fost că poporul nu va fi măcelărit, clădirile nu vor fi arse iar prizonierii nu vor fi torturați. Dar întregul oraș și poporul său „au fost predați în mâinile disprețuitorilor vandali și mauri, ale căror porniri oarbe au răzburat nedreptatea Cartaginei. Jaful a durat patruzeci de zile și nopți, și tot ceea ce a rămas din bunurile publice sau private, din comorile sacre sau profane, a fost transportat la vasele lui Genseric. ... Instrumentele sfinte ale închinării evreilor, masa de aur și sfeșnicul de aur cu șapte brațe, făcut potrivit instrucțiunilor lui Dumnezeu Însuși și care a fost așezat în sanctuarul templului Său, fuseseră arătate în mod ostentativ poporului roman în onoarea victoriei lui Titus. Ele au fost mai apoi depozitate în Templul Păcii; iar la finele a patru sute de ani, prada din Ierusalim a fost transferată de la Roma în Cartagina de un barbar care se trăgea de pe malurile Mării Baltice. ...

În cei patruzeci și cinci de ani care au trecut de la invazia goților, pompa și luxul Romei

fuseseră în anumită măsură redade, și era dificil de a satisface sau de a scăpa de zgârcenia unui cuceritor care avea răgaz să strângă și să transporte averea capitalei. Ornamentele imperiale ale palatului, mobila magnifică, bufetele mesei masive, șifonierele, au fost strânse într-un jaf dezordonat; aurul și argintul cântăreau câteva mii de taleri, și chiar și alama și cuprul au fost laborios adunate. ... Multe mii de romani de ambele sexe, aleși pentru anumite lucruri folositoare sau agreabile, au fost siliți la a se îmbarca pe navele lui Genseric, iar suferința lor a fost agravată de barbarii fără inimă care, împărțind prada, au despărțit pe femei de soții lor și pe copii de părinți.”

După doi ani, Împăratul Majorian a invadat Africa și a înfrânt puterea lui Genseric. Trei ani au fost necesari construirii flotei. „Copacii Apeninilor au fost doborâți; Italia și Galia au rivalizat în contribuțiile pentru serviciul public, iar flota imperială cu trei sute de galere, alături de un număr considerabil de transportoare și vase mai mici, s-au strâns în portul sigur și mare al Cartaginei în Spania.” Dar Genseric „a surprins flota nepăzită în Golful Cartaginei; multe vase au fost scufundate, capturate sau arse, iar pregătirile de trei ani au fost ruinate într-o singură zi.”

După această experiență, Roma a fost mai slabă iar Genseric a fost și mai înspăimântător decât înainte. „În fiecare primăvară pregăteau o flotă formidabilă în portul Cartaginei și Genseric însuși, cu toate că era bătrân, comanda personal cele mai importante expediții. Planurile sale erau ascunse în mod desăvârșit până în momentul în care ridica vela. Atunci când era întrebat de pilotul său despre direcția pe care s-o urmeze, barbarul replica cu o aroganță cucernică: ‚Lasă la voia vânturilor! Ele ne vor duce la coasta vinovată a cărui locuitori au provocat dreptatea divină.’ Dar atunci când Genseric dădea ordine exacte, el le considera pe cele mai bogate ca fiind cele mai vinovate. Vandalii au vizitat în repetate rânduri coastele din Spania, Liguria, Tuscany, Campania, Lucania, Brutium, Apulia, Calabria, Veneția, Dalmația, Epirus, Grecia și Sicilia; erau tentați să cucerească insula Sardinia, așezată într-o poziție atât de avantajoasă în mijlocul Mediteranei, iar armatele lor au răspândit pustiirea sau teroarea de la columnele lui Hercule și până la muntele lui Nile. Pentru că doreau mai mult să jefuiască decât să aibă slavă, rareori au atacat cetăți fortificate sau au angajat trupe obișnuite în câmp deschis. Dar repeziciunea mișcărilor lor le oferea posibilitatea ca, aproape în același timp, să amenințe și să atace cele mai îndepărtate puncte care îi atrăgeau; și pentru că luau mereu un număr suficient de cai, imediat ce aruncau ancora, măturau țara consternată cu o cavalerie ușoară.”

Resursele lor fiind acum pe deplin epuizate, conducătorii a ceea ce mai rămăsese din Imperiul de vest au apelat la Imperiul de est pentru ajutor împotriva vandalilor. Acest ajutor a fost în final obținut. A fost adunată și echipată o flotă imensă estimată la cinci milioane, opt sute cinci zeci de mii de lire sterline – aproape treizeci de milioane de dolari. „Puterile Imperiului de est s-au străduit cu perseverență să elibereze Italia și Mediterana de vandali; Genseric, care apăsase atât de mult timp atât marea cât și pământul, a fost amenințat din fiecare parte cu o formidabilă invazie.

Flota care a plecat de la Constantinopol (468) către Cartagina număra o mie opt sute treisprezece nave și un număr de soldați și marinari care întrecea cifra de o sută de mii.” O altă forță din Egipt și Libia a ajuns la Tripoli și a mărșăluit spre Cartagina. Cele două forțe s-au întâlnit la Capul Bona, la patruzeci de mile de Cartagina. Comandantul „a uzat de momentul de consternare, și a avansat până în capitală, Cartagina a trebuit să se predea, iar împărăția vandalilor a fost nimicită.

Genseric a făcut față pericolului cu fermitate, și l-a evitat cu dexteritatea expertului.” El a spus că este pregătit să se predea pe sine și imperiul său împăratului; dar a cerut un armistițiu de cinci zile pentru a aranja termenii. Comandantul roman „și-a dat acordul armistițiului fatal.

În acest scurt interval de timp, vântul a devenit favorabil planurilor lui Genseric. El a adus pe cele mai mari nave de război pe care le avea cei mai curajoși mauri și vandali și au remorcat multe bărci pline cu materiale inflamabile. În întunericul nopții, aceste vase distrugătoare au fost împinse împotriva romanilor care fuseseră treziți de un sentiment al pericolului imediat. Mulțimea a asistat la extinderea incendiului care s-a propagat cu o forță rapidă și irezistibilă, iar sunetul vântului, al focului, strigătele disonante ale soldaților și marinarilor care nu puteau nici să ordone și nici să se supună, au făcut ca oroarea tumultului nocturn să sporească. În timp ce încercau să scape din incendiu și să salveze măcar o parte din flotă, galerele lui Genseric i-a atacat cu o vitejie temperată și disciplinată; mulți romani care au scăpat de furia flăcărilor, au fost uciși sau capturați de vandalii

biruitori. ...

După eșecul acestei imense expediții, Genseric a devenit din nou tiranul mării; coastele Italiei, Gresiei și Asiei au fost din nou expuse răzbnării și zgârceniei sale. Tripoli și Sardinia au revenit la supunere față de el; apoi a adăugat Sicilia la provinciile care îi erau supuse; și, înainte de a muri, în plinătatea vârstei și a gloriei, a privit STINGEREA FINALĂ a imperiului de vest.” (Gibbon, cap. 36.)

Capitolul 5

Cea de-a treia trâmbiță

Prin intermediul acestei profeții suntem îndreptați către un alt bici îngrozitor: arogantul Attila cu hunii săi înspăimântători care, pe parcursul stăpânirii sale, a devenit „teroarea lumii.” Attila s-a autointitulat de fapt „Biciul lui Dumnezeu”; „Nepotul lui Nimrod, educat în Engedi, prin harul lui Dumnezeu, Regele hunilor, Goților, Danezilor și mezilor, teroarea lumii.” Și „există un proverb despre mândria feroce a lui Attila, potrivit căruia iarba nu creștea niciodată pe locul pe care a pășit calul său.” El „a insultat și invadat alternativ estul și vestul, și a determinat căderea rapidă a Imperiului Roman.” (Gibbon, cap 35; Hodgkin, „Italia și invadatorii ei” cap 4.)

„Dacă s-ar fi tras o linie de despărțire între lumea civilizată și cea sălbatică de pe glob, între locuitorii orașelor care au cultivat pământul și vânătorii și păstorii care au locuit în corturi, Attila ar putea aspira la titlul de singurul monarh suprem al barbarilor. Numai el, printre cuceritorii timpurilor vechi și moderne, a unit cele două regate puternice ale Germaniei cu Sciția, iar acele vagi denumiri care sunt aplicate regatului său vor fi înțelese cu o libertate de interpretare mult mai mare. Turingia, care s-a întins dincolo de propriile-i limite până la Dunăre, a fost în rândul provinciilor sale; el a intervenit cu puterea unui vecin puternic în afacerile private ale francilor; iar unul dintre locotenenții săi i-a pedepsit aspru și aproape i-a exterminat pe burgunzii de pe Rin. El și-a supus insulele oceanului, regatele Scandinaviei, a înconjurat și a împărțit apele Mării Baltice, iar hunii au primit un tribut în blănuri din acea regiune nordică care a fost protejată de toți cuceritorii de severitatea climei și de curajul locuitorilor. Spre est este dificil de a circumscrie domeniul lui Attila peste deșerturile din Sciția; dar putem fi siguri că a domnit peste malurile Volgăi; că regatul hunilor era înspăimântător nu numai ca și războinici, dar și ca magicieni; că a insultat și a înfrânt hanul formidabilului Geougen; și că a trimis ambasadori pentru a negocia o alianță egală cu imperiul Chinei.” (Gibbon, cap. 35.)

Capitala acestui vast „Imperiu care nu avea pe porțiuni de mii de mile nici un oraș,” era „o tabără neesențială care, datorită rezidenței îndelungate și frecvente a lui Attila, a devenit un imens sat,” și se pare că a fost aproape, dacă nu chiar în locul unde Tokai este acum situat, puțin mai la est de râul Teyss din Ungaria. „Întreaga suflare a Europei, așa cum se extinde de-a lungul a cinci sute de mile, de la Euxine la Marea Adriatică, a fost deodată invadată, ocupată și pustiită de miile pe care Attila le-a condus pe câmpul de luptă.” (Idem)

La acest punct al carierei lui Attila a sunat Trâmbița a treia, iar oștirile lui pustiitoare s-au abătut peste Imperiul de est; și acest lucru s-a realizat prin intermediul complotului „vicleanului Genseric care și-a răspândit negocierile pe tot pământul.” Cel mai mare fiu al lui Genseric s-a căsătorit cu fiica lui Theodoric, regele vizigoților, care guverna Spania. Prin anumite mijloace, Genseric a nutrit o suspiciune că nora sa plănuia să-l omoare prin otrăvire. În ceea ce-l privește pe Genseric, simpla sa suspiciune era suficientă pentru a dovedi vinovăția; și, asupra nefericitei fiice a lui Theodoric, s-a pronunțat teribila sentință de a i se tăia nasul și urechile. Astfel mutilată, a fost trimisă înapoi la casa tatălui ei. Datorită acestei injurii, Theodoric a fost provocat să pornească un război împotriva regelui vandalilor, în cadrul căruia a fost pe deplin sprijinit de vecinii săi. Pentru a se proteja pe sine și regatul său de invazie – de două ori pericol pentru că și Roma dorea să-i frângă puterea – Genseric, prin „daruri bogate și solicitări persistente, a aprins ambiția lui Attila” care, astfel convins, a mărșăluit în 451 cu o armată de șapte sute de mii de oameni în memorabila sa invazie din Galia.

Atunci evenimentele s-au derulat astfel:

„Al treilea înger a sunat, și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema ‚Pelin’; și a treia parte din ape au devenit pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.” Apocalipsa 8:10, 11.

Timpul la care se referă această profeție este scurt, ca „stea care ardea”, din 451 până în 453. Despre această profeție, Albert Barnes a spus pe bună dreptate că în împlinirea ei „trebuie să existe o căpetenie sau un luptător care poate fi comparat cu un meteorit aprins al cărui curs este strălucitor

în mod unic; care apare deodată, ASEMENEA unei stele care arde, și apoi dispare asemenea unei stele a cărei lumină a fost stinsă în ape; calea aceluia meteorit va fi în principal pe acele porțiuni de pe pământ care abundă în izvoare de apă și pâraie; că va fi produs un efect comparativ cu transformarea acestor izvoare și pâraie în ape amare, ceea ce înseamnă că mulți oameni vor muri, ca și când o stea groaznică ar cădea în ape și moartea s-ar răspândi peste târâmurile învecinate lor și udate de ele.”

Și mai departe: „Se specifică cum că efectul se va răsfrânge asupra ‚râurilor’ și ‚izvoarelor de apă.’ Dacă această afirmație are o aplicație literală, sau dacă, așa cum s-a presupus în cazul celei de-a doua Trâmbițe, limbajul este de asemenea manieră încât face referire la acea latură a imperiului care ar fi în mod deosebit afectată de invazia ostilă, atunci am putea presupune că acesta se referă la acele părți ale imperiului în care râurile și pâraiele își au originea – căci efectul a fost definitiv în ‚izvoarele apelor.” Și, de fapt, principalele acțiuni ale lui Attila legate de imperiul de vest s-au desfășurat în Alpi și în regiunile imperiului în care râurile se răspândeau din cea mai mare parte a Europei în toate direcțiile. Era în mod categoric regiunea ‚izvoarelor apelor.”

Trâmbița a răsunat; iar ‚regii și națiunile Germaniei și Scitiei, de la Volga probabil, și până la Dunăre, s-au supus invitațiilor de război ale lui Attila. De la satul imperial de pe șesurile Ungariei s-a mutat spre vest; și, după un marș de șapte sau opt sute de mile, el a ajuns la confluența Rinului cu Necker ... Miile de soldați s-au răspândit cu o violență irezistibilă în provinciile Belgiei. Consternarea galilor era generală. ... De la Rin și Moselle, Attila a înaintat în inima Galiei; trecând Sena la Auxerre și, după un lung și laborios marș, a campat sub zidurile din Orleans.”

Aetius, comandantul roman, a adunat o mare armată din toate popoarele vestului ‚pentru a face război cu oastea nenumărată a lui Attila.” Cele două mari forțe s-au întâlnit pe câmpia din Chalons, unde s-au angajat în ‚una din cele mai gigantice și importante înfruntări din istorie.” („Encyclopedia Britannica” – Attila.)

„Națiunile de la Volga și până la Atlantic, s-au adunat pe câmpia de la Chalons. ... Numărul celor uciși s-a ridicat la o sută șazeci și două de mii, sau, potrivit unei alte numărători, trei sute de mii de persoane; iar aceste incredibile exagerări presupun o pierdere efectivă, reală, suficientă pentru a justifica remarca istoricului că generații întregi pot fi măturate de nebunia regilor, numai într-o singură oră.”

Cu toate că nici una din părți nu a obținut o victorie strălucitoare, ‚hunii au fost fără îndoială înfrânți, de vreme ce Attila a fost nevoit să se retragă.” „Dar nici spiritul, nici forțele și nici reputația lui Attila nu au fost slăbite de nereușita expediției din Galia.” „Calea meteoritului înflăcărat a fost schimbată, nu oprită; și, ajungând în Italia pentru prima dată, marea stea, după ce arse ca o lampă, a căzut peste ‚a treia parte din râuri’, și pe izvoarele apelor.

În primăvara ce a urmat (453) ... a traversat câmpia și Alpii, a invadat Italia și a asediat Aquileia cu o nenumărată oaste de barbari. ... Zidurile de la Aquileia au fost asediate de o succesiune formidabilă de divizie a berbecilor, turele portabile și motoare care aruncau pietre, sulite și foc. ... Hunii au înaintat cu o furie irezistibilă, iar următoarea generație abia a mai putut descoperi ruinele de la Aquileia. După această aspră pedeapsă, Attila și-a continuat marșul și, înaintând, orașele Altinum, Concordia și Padua au fost reduse la mormane de ruine și scrum. Orașele din interiorul țării, Vicența, Verona și Bergamo au fost supuse cruzimii averse a hunilor. Milan și Pavia s-au predat fără rezistență pierderii bogăției lor, și au aplaudat clemența neobișnuită care a ferit de flăcări clădirile publice și private și care a cruțat viețile mulțimilor captive. ... Attila a răspândit răzburarea lui peste câmpiile moderne ale Lombardiei care erau despărțite de Po și delimitate de Alpi și Apenieni.” (Gibbon Idem cap. 35.)

„Valea Po fusese acum pustiită potrivit dorinței inimii invadatorilor. Să treacă acum Apenienii și să distrugă Roma așa cum au șters și Aquileira din rândul orașelor? Aceasta era marea problemă discutată în tabăra hunilor; și, în mod ciudat, nu toate vocile erau în favoarea războiului. ... În timp ce această discuție era purtată în tabăra barbară, toate vocile au fost aduse la tăcere și întreaga atenție a fost atrasă de veștile sosirii unui ambasador de la Roma.” (Hodgkin „Italia și invadatorii ei” cap. 4.)

Înainte de campania sale în Galia, Attila a cerut mâna prințesei Honoria, sora împăratului

Valentinian III; dar oferta sa a fost respinsă. Anul următor, după lupta de la Chalons, el și-a reînnoit cererea; și, fiind din nou respinsă, s-a răzbunat prin această campanie în Italia. La apropierea lui Attila, împăratul Valentinian III a scăpat din Roma în capitala sa Ravenna, iar la Roma s-a luat decizia de către împărat, senat și popor să se trimită „un ambasador serios și rugător”, condus de Papa Leo cel Mare, pentru a condamna mânia lui Attila. „Monarhul barbar a ascultat cu o atenție îngăduitoare, chiar respectuoasă; iar eliberarea Italiei a fost târguită cu imensul preț de răscumpărare, sau zestrea prințesei Honoria.

Înainte ca regele hunilor să evacueze Italia, a amenințat că va reveni într-un mod mai neîndurător și teribil dacă mireasa lui, prințesa Honoria, nu era predată ambasadorilor săi în termenul stipulat în tratat. Dar, între timp, Attila și-a alinat anxietatea prin adăugarea unei frumoase fecioare Ildiko, la lista nenumăratelor sale soții. Nunta lor a fost celebrată cu o pompă și festivitate barbară la palatul său din lemn de dincolo de Dunăre; iar monarhul, apăsător de vin și de oboseală, s-a retras la o oră târzie de la banchet în patul nupțial. Servitorii săi au continuat să-i respecte plăcerile, sau odihna pe tot parcursul zilei care a urmat, până când tăcerea neobișnuită a alarmat temerile și suspiciunile lor; și după încercarea de a-l trezi pe Attila cu strigăte tari și repetate, au pătruns în cele din urmă în apartamentul regal. Au găsit-o pe mireasa care tremura stând lângă pat, acoperindu-și fața cu vălul, plângând datorită pericolului în care se găsea ca și pentru moartea regelui care se consumase în timpul nopții (453). O arteră i-a plesnit deodată și, cum stătea întins pe spate, a fost sufocat de un torent de sânge care, în loc să iasă pe nări, a ajuns la plămâni și la stomac.” (Gibbon, cap. 35.)

„Sunetul trâmbițelor indică ordinea debutului și nu perioada sau durata războaielor sau a evenimentelor pe care le reprezintă. Atunci când cel de-al doilea înger a sunat, a fost văzut ceva asemănător cu un munte care ardea. Atunci când cel de-al treilea înger a sunat, a căzut din cer o mare stea care ardea precum o torță. Simbolul, în fiecare din aceste cazuri, este similar; și fiecare este față de celălalt asemănător, ca un munte în flăcări față de o stea care cade; fiecare dintre ele a fost ‚mare.’ Cel dintâi a fost aruncat în mare, iar cel din urmă a fost văzut căzând, și a căzut peste izvoare și râuri. Există deosebiri în descriere și în locație, ceea ce implică în mod necesar o diferență în obiectul prezentat.” (Keith) Astfel, cea de-a doua Trâmbiță – cariera lui Genseric pe mare, 439-477 – a durat mai mult decât cea de-a treia Trâmbiță – cariera lui Attila în zona râurilor și a izvoarelor apelor: 451-453, așa cum un munte care arde există mai mult timp decât o stea căzătoare; iar muntele arde mai mult timp decât o stea care arde asemenea unei torțe.

De asemenea, o stea care arde și cade în apă se va stinge mult mai repede decât un munte care este aruncat în mare. La începutul acestui capitol, Barnes a observat că ce-a de-a treia Trâmbiță indică o carieră „strălucitoare în mod unic” „asemenea unei stele care arde, care apoi dispare asemenea unei stele a cărei lumină a fost stinsă în ape.” Istoria declară: „Dramatic de repede scena este curățată de toți actorii principali după moartea lui Attila.” Vocea unanimă a istoriei spune că „moartea lui Attila a fost urmată de o dizolvare a imperiului său, într-un mod tot atât de desăvârșit și mai ruinos decât cea a monarhiei macedoniene după moartea lui Alexandru.” (Hodgkin „Italia și invadatorii ei” cap. I)

Distrugerea imperiului lui Attila s-a consumat în cadrul luptei de la râul Netad sau Nedao din Panonia, la câteva luni de la moartea sa. „Treizeci de mii de huni și aliații lor zăceau morți pe câmpul de luptă, printre care Ellak, întâiul născut al lui Attila. ... Restul națiunii a fugit peste câmpiile Daciei și peste Munții Carpați, în stepele din sudul Rusiei. ... Ernak, iubitul lui Attila, a condus tăcut sub protecția romană în districtul dintre Dunărea de jos și Marea Neagră, pe care o numim acum Dobrușca, și care reprezenta atunci ‚Sciția mai mică.’ ... Nu mai există nimic consemnat în istoria care a urmat despre aceste fragmente ale națiunii. Imperiul hun a fost de la acea dată un simplu morman de lemn pe calea inevitabilă a uitării.” (Hodgkin, Idem.) „Imensul imperiu care a fost fondat de regele Attila, a fost destinat să fie de scurtă durată după moartea fondatorului său. Fii săi, Aladar și Csaba, în lupta lor pentru moștenire, au recurs la arme. Războiul s-a încheiat cu distrugerea definitivă a națiunii.” (Arminius Vambery „Istoria Ungariei” iii. Pentru mai multe informații, vezi „Marile Imperii ale Profetiei” pag. 686-693)

Capitolul 6

Cea de-a patra trâmbiță

Evenimentele primei, celei de-a doua și a treia Trâmbițe au adus Imperiul de vest pe marginea dispariției; ce-a de-a patra Trâmbiță va realiza stingerea sa desăvârșită.

„Al patrulea înger a sunat, și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, astfel încât a treia parte din ele a fost întunecată, ziua și-a pierdut a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea.” Versetul 12.

Această Trâmbiță ilustrează distrugerea guvernării Romane. Soarele, luna și stelele sunt în mod evident simboluri care ilustrează puterile care conduc în cadrul guvernului – împărații, consulii și senatorii.

Ultimul paragraf al capitolului 19 din lucrarea „Declinul și căderea Imperiului Roman” care oferă istoria invaziilor lui Attila, și astfel cea de-a treia Trâmbiță, este intitulat „Simptome ale decăderii și ruinei” Imperiului de vest; iar despre istoria lui Genseric, „monarhul mării”, istoria marelui munte aruncat în mare care durează mai mult decât căderea stelei care ardea precum o torță – despre această istorie, ultimele cuvinte afirmă că Genseric „a privit ultima stingere a Imperiului de vest.”

Astfel, prin chiar cuvintele istoriei suntem introduși în marele subiect al Trâmbiței a patra; și prin aceasta, un alt nume – Odoacru – care, în distrugerea Imperiului Roman, trebuie să rămână pentru totdeauna remarcabil alături de Alaric, Genseric și Attila.

„În perioada de 20 de ani de după moartea lui Valentinian (16 martie 455), au dispărut nouă împărați; iar fiul lui Orestes (Odoacru), un tânăr care era recomandat numai de frumusețea sa, a fost ultimul pentru posteritate în regatul său care a fost marcat de STINGEREA Imperiului Roman de vest și care nu a lăsat în istoria omenirii o eră memorabilă.”

„Soarele a fost lovit.” „Stingerea Imperiului de vest; 476 sau 479” este titlul paragrafului 31 din capitolul 36 al lucrării „Declinul și căderea Imperiul Roman.” Și acesta spune: „Domnia era familiară barbarilor, iar popoarele supuse ale Italiei au fost pregătite să se supună fără nici un cuvânt autorității pe care Odoacru a binevoit să o exercite ca deputat al împăratului de vest. Dar Odoacru a abolit acea funcție nefolositoare și costisitoare; și aceasta este greutatea prejudecății antice care pretindea îndrăzneală și perspicacitate pentru a descoperi marile avantaje ale spiritului întreprinzător. Nefericitul Augustulus a fost transformat într-un instrument al propriei sale rușini; iar el și-a semnat retragerea din senat, iar acea adunare, în ultimul lor act de supunere față de prințul roman, a influențat spiritul de libertate și prevederile constituției.

Prin decretul lor unanim a fost scrisă o epistolă către împăratul Zeno, ginerele succesorului lui Leo, care a fost ulterior repus în funcție pe tronul bizantin după o scurtă rebeliune. Ei au renunțat în mod solemn la necesitatea sau chiar dorința de a mai continua succesiunea imperială în Italia; de vreme ce în opinia lor, maiestatea unui singur monarh este suficientă pentru a proteja în același timp și estul și vestul. În propriul lor nume și în numele poporului au consimțit ca scaunul universal imperial să fie transferat de la Roma la Constantinopol; și au renunțat de fapt la dreptul de a-și alege conducătorul, singurul vestigiu care a mai rămas din autoritatea care dăduse legi lumii...

Vanitatea lui Zeno a fost satisfăcută prin titlul de singurul împărat și prin statuile ridicate în onoarea sa în câteva cartiere din Roma; a întreținut o corespondență prietenoasă dar ambiguă cu patricianul Odoacru; iar el a acceptat cu bucurie însemnele imperiale, ornamentele sacre ale tronului și ale palatului pe care barbarii nu au dorit să le înlăture dinaintea privirii oamenilor.

Puterea și slava Romei ca și lider al tuturor popoarelor, se stinsese. Numai numele de regină a națiunilor rămăsese. Fiecare semn regal dispăruse din cetatea imperială. Cea care domnise peste națiuni zăcea în țărână, asemenea celui de-al doilea Babilon, ca și când nici un existase un tron pe care șezuse Cezarul. Ultimul act de supunere față de un prinț roman pe care l-a făcut acea adunare augustă, a fost acceptarea demisiei ultimului împărat al vestului și abolirea succesiunii imperiale în Italia. Soarele Romei fusese lovit.

Mult timp acest nume constituise o spaimă pentru națiuni, identificându-se cu autoritatea supremă în lume. Mult timp împăratul Romei a strălucit și a condus pe pământ asemenea unui soare

pe firmament. Al său erau regatul și dominionul, mare, înfricoșător și peste măsură de puternic, cărora toate celelalte îi erau supuse și subordonate. Autoritatea sa supremă și imperială a fost în perioade de declin a imperiului peste măsură de ștearsă, dar până atunci nu fusese stinsă. A fost întunecată și deformată de o mare furtună; eclipsată ca de un munte în flăcări; și stinsă ca de o stea căzătoare, ca de un meteorit în flăcări. A supraviețuit asalturilor goșilor, vandalilor și hunilor. Cu toate că a fost eclipsată, nu a fost niciodată doborâtă; și cu toate că lumina ei nu mai ajungea atât de departe, nu a mai fost niciodată reaprinsă în locurile în care strălucise odinioară.

Dar nu tot soarele a fost lovit, ci numai ‚a treia parte.’ Tronul Cezarilor fusese timp de veacuri soarele lumii, în timp ce alte regate erau asemenea stelelor. Dar puterea imperială a fost în primă fază transferată la Constantinopol de către Constantin, și a fost mai apoi împărțită între est și vest. Dar Imperiul de Est nu fusese încă destinat distrugerii. Chiar și Imperiul de Vest a fost revigorat mai apoi, și o dinastie mai modernă s-a ridicat pentru a pretinde și menține titlul de împărat al romanilor. Dar, pentru prima dată, după frământări neașteptate și violente, puterea imperială DIN ROMA, unde, pentru o lungă perioadă de timp stăpânise triumfătoare, a fost redusă la tăcere pentru totdeauna; și a treia parte din soare a fost lovită.

Dar, cu toate că Roma însăși ca și oraș imperial a încetat să exercite suveranitate peste toate națiunile, însemnele imperiale, alături de ornamentele sacre ale tronului și ale palatului, au fost transferate la Constantinopol unde Zeno domnea sub titlul de unic împărat. Aclamațiile militare ale aliaților Italiei l-au salutat pe Odoacru cu titlul de rege.

Un nou cuceritor al Italiei, Theodoric ostrogotul, se ridicase cu repeziciune și și-a asumat roba împărătească și a domnit prin dreptul cuceritorului. ‚Theodoric a fost proclamat împărat de către goți (5 martie 493), cu consimțământul tardiv, repulsiv și ambiguu al împăratului din est.’ Puterea imperială a Romei, a cărei tron era fie la Roma, fie la Constantinopol, fie în ambele locuri, nu a mai fost recunoscută în Italia, și cea de-a treia parte din soare a fost lovită până când nu și-a mai împrăștiat razele slabe. Puterea Cezarilor nu mai era cunoscută în Italia, și un rege got domnea peste Roma.

Dar cu toate că cea de-a treia parte din soare fusese astfel lovită iar puterea imperială a Romei era la finele ei în cetatea Cezarilor, luna și stelele încă străluceau, sau licăreau pentru încă puțin timp în emisfera de vest, chiar în mijlocul întunericului goșilor. Consulatul și senatul („luna și stelele”) nu au fost abolite de Theodoric. ‚Un istoric got aplaudă consulatul lui Theodoric ca fiind culmea tuturor puterilor și măririlor temporale.’ – după cum luna domnește noaptea, după apusul soarelui. Și, în loc să desființeze acea funcție, Theodoric însuși ‚felicită anual pe acei favoriți ai șansei care, fără să le pese, se bucurau de splendoarea tronului.’

Dar, în ordinea lor profetică, consulatul și senatul Romei și-au împlinit soarta, cu toate că nu au căzut lovite de mâinile vandalilor sau de cele ale goșilor. Următoarea revoluție în Italia a fost făcută de Belisariu, un general al lui Iustinian, împăratul din est. El nu a cruțat ceea ce barbarii îngăduiseră.” „Consulatul Roman nimicit de Iustinian în 541., este titlul ultimului paragraf din cartea lui Gibbon despre declinul și căderea Romei. „Sucesiunea consulilor a încetat în final în cel de-al treisprezecelea an al lui Iustinian, al cărui temperament despotice putea fi satisfăcut de stingerea tăcută a unui titlu care i-a încurajat pe romani în vechea lor libertate.”

„Soarele a fost lovit.” Odoacru a făcut ca titlul de împărat să nu mai existe. Dar numai a treia parte este afectată – jurisdicția Romei, fiind extinsă numai asupra diviziei de mijloc a imperiului, după cum a fost cedată de Constantin celor trei fii ai săi. O treime din lună a fost lovită; efectul acestei calamități politice a avut aceeași întindere ca și precedenta. Atunci când consulatul a fost desființat, Roma a cedat toate teritoriile de dincolo de Alpi.

„A treia parte a soarelui a fost lovită și a treia parte a lunii și a treia parte a stelelor. Firmamentul politic al lumii din vechime era constituit sub domnia imperială a Romei din scaunul împăratului, consulat și senat, care străluceau asemenea soarelui, lunii și stelelor. Istoria declinului și căderii lor descrie ‚stingerea’ primelor două, în legătură cu Roma și Italia care fusese considerat atât de mult timp cel dintâi dintre orașe, și prima țară între toate celelalte; și, în final, când cea de-a patra Trâmbiță de încheie, descoperim ‚stingerea acelei ilustre adunări,’ senatul roman. Orașul care stăpânise lumea, ca un subiect de batjocură a mărimii omenești, a fost cucerit de eunucul Narses,

succesorul lui Belisarius. El i-a înfrânt pe goți (552), a reușit să ,cucerească Roma', iar soarta senatului a fost pecetluită.

Calamitățile Romei imperiale, în căderea ei, au fost descrise în întregime, până în momentul în care Roma a ajuns fără împărat, consul sau senator. ,Sub Exarchs din Ravenna, Roma a fost coborâtă la cel de-al doilea grad.' Cea de-a treia parte a soarelui fusese lovită, și a treia parte a lunii și a treia parte a stelelor. Rădăcina Cezarilor nu a fost distrusă odată cu împărații din vest. Roma, înainte de căderea ei, avea numai o porție din puterea imperială. Constantinopolul avea cealaltă parte a stăpânirii lumii. Și nici goții, nici vandalii nu au domnit peste orașul imperial al cărui împărat, după cel dintâi transfer al scaunului imperial de către Constantin, deseori a avut postul de împărat al Romei. Iar soarta Constantinopolului a fost păstrată pentru alte timpuri și a fost anunțată de alte trâmbițe. Cât despre soare, lună și stele, numai a treia parte din ele fusese lovită.

Ultimele cuvinte ale celei de-a patra Trâmbițe implică restabilirea viitoare a Imperiului de Vest: ,ziua și-a pierdut a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea.' Din punct de vedere al autorității civile, Roma a devenit supusă Ravenei, iar Italia a fost provincie a Imperiului de Est. Dar, pentru că aparținea cu precădere altor profeții, pledarea pentru închinarea la imagini a determinat mai întâi coliziunea violentă a puterilor spirituale și temporale ale papei și împăratului; și, prin faptul că papei i-a fost conferită toată autoritatea asupra bisericilor, Iustinian a contribuit la promovarea supremației papale, care mai apoi și-a asumat puterea de a crea monarhi. În anul 800, papa i-a conferit lui Charlemagne titlul de împărat al romanilor." (Keith). Acel titlu a fost din nou transferat de la regele Franței la cel al Germaniei. Și prin intermediul împăratului Francis al Doilea, s-a renunțat pentru totdeauna la această ficțiune, la 6 august 1806.

Capitolul 7

Națiunile moderne ale Europei de vest

Au existat nu mai puțin de 18 triburi barbare care, prin prezența lor activă, au contribuit la ruina Imperiului de Vest. În ordine alfabetică, cele 18 triburi sunt: alemanii, alanii, anglii, burgunzii, francii, gepizii, herulii, iutlanzii, lombarzii, ostrogoții, rugienii, saxonii, scirii, suevii, turingienii, vandalii și vizigoții. Dintre acestea, unele, după ce și-au făcut lucrarea de distrugere, au părăsit teritoriile din vest și s-au stabilit altundeva, sau au fost pierdute printre popoarele sălbatice din nordul și estul Europei sau din Asia. Altele s-au unit, iar numele triburilor mai mici s-au pierdut sub cele mai puternice. Și astfel, atunci când și ultimul vestigiu al Imperiului Roman de Vest a dispărut, teritoriul era împărțit în exact zece părți, ocupat de exact zece națiuni independente; nici mai mult, nici mai puțin.

De la nordul către sudul Imperiului de Vest, acestea zece, așa cum erau în 476 la desființarea Imperiului, erau următoarele:

Anglii și saxonii în Britania.

Francii în toată Galia de nord și vestul râului Moselle.

Alemanii în nordul Elveției, Șvabia, Alsacia și Lorena.

Burgunzii în vestul Elveției și în văile Rinului, Saeo și sud-estul Galiei.

Vizigoții în sud vestul Galiei și în Spania.

Suevii în acea parte a Spaniei care constituie acum Portugalia.

Ostrogoții în Panonia, care este acum Austria.

Lombarzii în Noricum, între ostrogoți și alemani.

Herulii în Italia.

Vandalii în nordul Africii, cu capitala la Cartagina.

Detaliile acestea pot fi găsite de oricine, oricând, în orice hartă care vorbește despre căderea Imperiului Roman.

Aceste zece regate au fost pentru prima dată menționate în cartea lui Daniel, mai ales unde scrie despre „cea de-a patra fiară, care reprezintă Roma, a fost văzută ca având zece coarne;” iar aceste zece coarne „din această (a patra) împărăție”, sunt descrise în mod deosebit de înger ca fiind „zece regi (regate) care se vor ridica.” Daniel 7:7, 24. Mai sunt amintite în cartea Apocalipsei în cadrul descrierii balaurului, și de asemenea a Fiarei care avea „șapte capete și zece coarne.”

De asemenea, în profeția lui Daniel se relatează că din cele zece se va ridica unul astfel: „au fost smulse trei din cele dintâi coarne.” Daniel 7:8, 20, 24. Cele trei care au fost smulse au fost herulii în 493, care ocupau Italia; vandalii în 534, care ocupau nordul Africii; și ostrogoții în 538, care au constituit un mijloc pentru smulgerea herulilor și care au ocupat Italia în locul lor. Acela din fața căruia cele trei au fost smulse, este descris ca având „ochii asemenea ochilor unui om, și cu gura vorbea lucruri mari;” și a fost și este papalitatea.

Trei din zece fac șapte. Și aceste șapte din cele zece regate care au împărțit Imperiul de Vest există astăzi, și constituie astăzi Puterile Europei de Vest. Saxonii, francii, alemanii, burgunzii, vizigoții, suevii și lombarzii reprezintă puterile Britaniei, Franței, Germaniei (în limba franceză de astăzi, germanii sunt alemani, iar Germania este Alemania), Elveția, Spania, Portugalia și Italia de astăzi. Căci după smulgerea celei de-a treia din cele trei împărății, lombarzii s-au mutat de la Dunăre și și-au stabilit regatul în Italia; iar unei porțiuni considerabile din acea țară „i se spune încă Lombardia.” În evul mediu, Lombardia „a fost într-adevăr numele Italiei.” Astfel, Puterile Europei de Vest de astăzi sunt indicate în mod clar de profeție fără a le oferi numele.

Din aceste șapte, unele sunt foarte puternice; ca Britania, Franța și Germania, în timp ce altele sunt slabe; ca Elveția, Spania și Portugalia; iar Italia a rămas acolo unde a fost: între cei slabi și cei puternici. Astfel, aceste șapte din cele zece există exact acolo unde Daniel a spus că vor exista, după cele văzute în visul lui Nebucadnețar. Daniel 2:40-43. Ele există în exact condiția în care profeția a spus că vor exista – „parte puternice, parte sfărâmate” sau slabe. Britania, Franța și Germania și-au răspândit puterea pe tot cuprinsul pământului, amestecându-se astfel în afacerile întregii lumi, astfel încât ceea ce afectează lumea, le afectează și pe ele, iar ceea ce le afectează pe ele, afectează lumea.

Astfel, primul efect al primelor patru din cele Șapte Trâmbițe a constituit dezmembrarea Imperiul de Vest al Romei; iar cel de-al doilea efect a fost formarea națiunilor moderne ale Europei de Vest, și printre ele, marile națiuni de astăzi.

Urmează să studiem cea de-a Cincia și cea de-a Șasea Trâmbiță; iar în final, la cea de-a Șaptea, vom reveni din nou la aceste națiuni, și la alte națiuni mari de astăzi.

Capitolul 8

Cea de-a cincea trâmbiță – primul vai

După ce cea de-a patra Trâmbiță a terminat de sunat și înainte de a începe cea de-a cincia Trâmbiță să sune, profetul s-a „uitat, și am auzit un înger care zbura prin mijlocul cerului spunând cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune.” Apocalipsa 8:13. Fiecare dintre ultimele trei Trâmbițe reprezintă un vai, chiar dacă le comparăm cu perioadele îngrozitoare ale primelor patru. Motivele pot fi descoperite în perioadele acestor ultime trei trâmbițe.

După cum primele patru din cele Șapte trâmbițe marchează ruina Imperiului de Vest al Romei și formarea, în locul acestuia, a popoarelor care au format națiunile Europei de Vest de astăzi, tot așa cea de-a Cincia și cea de-a Șasea Trâmbiță marchează ruina Imperiului de Est al Romei, și prezintă popoarele prin care a fost îndeplinită această lucrare și care constituie națiunile moderne ale Europei de Est și ale Asiei.

„Îngerul al cincilea a sunat, și am văzut o stea care cădea din cer pe pământ; și lui i s-a dat cheia gropii fără fund. Și el a deschis groapa fără fund; și din groapă a ieșit un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul gropii. Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpionii pământului. Li s-a poruncit să nu facă rău ierbii pământului, nici vreunui lucru verde, nici vreun copac, ci numai oamenilor care n-aveau pe frunte sigiliul lui Dumnezeu. Și lor li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era precum chinul scorpionului când înțeapă un om. Și în acele zile oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei. Lăcustele semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi care păreau din aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie și dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca niște platoșe din fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai care se aruncă la luptă. Aveau niște cozi ca de scorpioni, cu ace. Și puterea lor era de a răni oamenii cinci luni. Peste ele aveau un împărat care este îngerul gropii fără fund, al cărui nume este în limba ebraică Abaddon, dar în limba greacă numele său este Apolion. („adică distrugător.” Nota marginală.)” Apocalipsa 9:1-11.

Această Trâmbiță acoperă o perioadă de 817 ani: din 632 și până în 1449, și descoperă ridicarea și căderea mahomedanilor în distrugerea Imperiului de Est – mai întâi mahomedanii arabi, și apoi cei turci. Despre aceasta, Albert Barnes remarcă: „cu o unanimitate surprinzătoare, comentatorii au fost de acord că aceasta se referă la imperiul sarazinilor, sau la ridicarea și progresul religiei și imperiului format de Mohamed.” Nu putem vedea cum cineva care citește profeția, alături de istoria lui Gibbon despre Mohamed și succesorii săi în lumina acesteia, nu poate fi de acord cu aplicația acestei profeții la mahomedani.

Termenul „groapa fără fund”, care indică locul provenienței lor, vine din grecescul „abussos” care înseamnă o regiune pustie, părăsită. Un studiu scurt al Arabiei clarifică semnificația și tendința termenului așa cum este aplicat acelei țări.

Arabia are aproximativ 1500 de mile în lungime și aproape jumătatea lungimii în lățime; dar lățimea extremă până la Oceanul Indian este de 1000 de mile. „Întreaga suprafață a peninsulei este de patru ori mai mare decât Germania sau Franța; dar cea mai mare parte a ei a fost pe drept stigmatizată cu epitetele pietroasă și nisipoasă. Chiar și sălbăticia Tatariei împodobită de mâna naturii cu pomi semeți și vegetație luxuriantă; iar călătorul singuratic se poate bucura de confortul prezenței vieții vegetale. Dar în sumbrul pustiu al Arabiei, nemărginita suprafață de nisip este intersectată de munți ascuțiți și goi; iar suprafața deșertului, fără umbră sau refugiu, este pârliț de razele directe și intense ale soarelui tropical. În locul brizelor înviorătoare, vânturile, mai ales cele din sud vest, răspândesc un vapor nociv; dealurile de nisip care se ridică pentru a se împrăștia sunt comparate cu talazurile oceanului, și caravane întregi, armate întregi s-au pierdut și au fost îngropate în vijelie. Apa reprezintă un motiv de dorință și competiție; la fel este și cu pădurea insuficientă, pentru că este necesară o artă pentru a păstra și răspândi focul.

Arabia este lipsită de râuri navigabile care fertilizează solul și care poartă apa în regiunile

învecinate; torențele care cad de pe dealuri sunt absorbite de pământul uscat; plantele rare și uscate, tamarindul sau acacia, care pătrund cu rădăcinile lor în fisurile stâncilor, sunt hrănite de roua nopții; apa insuficientă provenită de la ploaie este strânsă în cisterne și apeducte; fântânile și izvoarele constituie comoara secretă a deșertului; iar pelerinul din Mecca, după un marș uscat și înăbușitor, este dezgustat de gustul apei care este plină de sulf sau de sare. Acesta este climatul general Arabiei.” (Gibbon cap. 50) De-a lungul coastei există o regiune îngustă cu pământ fertil care se remarcă față de marea parte a țării prin termenul „fericita.”

„În timp ce Statul a fost desființat prin războiul persan, iar Biserica a fost tulburată de secta nestoriană și cea monofisită, Mahomed, cu o sabie într-o mână și Coranul în cealaltă, și-a înălțat tronul pe ruinele creștinismului și ale Romei. Geniul profetului arab, obiceiurile poporului său și spiritul religiei sale au cauzat declinul și căderea Imperiului de Est; iar privirile noastre sunt absorbite de una dintre cele mai memorabile revoluții care a determinat un nou și mult mai durabil caracter al națiunilor de pe glob.” (Idem)

Uriășele hoarde de mahomedani sunt simbolizate prin norul de lăcuste; iar în versetele 7-9, înțelesul simbolului este clarificat: „Lăcustele semănau cu niște cai pregătiți de luptă. ... și vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă la luptă.”

„În opinia naturaliștilor, Arabia este adevărata țară de origine a cailor; cel mai propice climat, nu datorită dimensiunii, ci spiritului și agerimii acestui generos animal. Meritul raselor barb, spaniol și englez se datorează împerecherii cu sângele arab; iar beduinii păstrează cu o grijă superstițioasă onoarea și amintirea celei mai pure rase. Acești cai sunt dresați în corturi, printre copiii arabilor, cu o familiaritate grijulie, care îi educă în obiceiurile bunăvoinței și atașamentului. Ei sunt învățați nu numai să meargă și să alerge; obiceiurile lor nu sunt formate prin folosirea excesivă a ghimpelui și a biciului; puterile lor sunt păstrate pentru clipa luptei și a goanei; dar în clipa în care simt atingerea unei mâini sau scara de șa, atunci aleargă cu repeziciunea vântului.”

„Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau din aur.” Atunci când Mahomed a intrat în Medina (622) și a fost pentru prima dată primit ca prinț, „a fost desfășurat un turban înaintea lui pentru a suplini lipsa unui standard.” Turbanele saracenilor, asemenea unei coroane, constituiau ornamentele și mândria lor. Prada bogată le-a suplini și deseori le-a reînnoit. A-ți pune turbanul, înseamnă a deveni musulman. Iar arabii se distingeau prin mitrele pe care le purtau, mitre în care galbenul reprezenta culoarea dominantă.

Era mahomedanismului a început la 16 iulie 622. În cei zece ani care au trecut de la acea dată și până la moartea sa, 7 iunie 632, Mahomed a cucerit și a asigurat alianța Arabiei. El a fost urmat imediat de Adudeker as Khalif, calif sau comandant al celui credincios; și, odată cu succesiunea sa, a început adevărata cucerire și răspândire a mahomedanismului. Cât despre ceea ce „fi călăuzea”, găsim în primul discurs al lui Abubeker către prima armată de mahomedani care a fost stabilită. Căci, „imediat după ce Abubeker a refăcut unitatea credinței și a guvernului, a trimis o scrisoare circulară tuturor triburilor arabe” care suna astfel:

„Această scrisoare este menită să vă informeze că intenționez să-i trimit pe adevărații credincioși în Siria pentru a o lua din mâinile necredincioșilor, și vreau să știți că lupta pentru religie este un act de supunere față de Dumnezeu.”

„Soli săi au revenit cu veștile despre ardoarea pioasă și războinică pe care au aprins-o în fiecare provincie; tabăra de la Medina a fost curând umplută de bandele curajoase ale sarazinilor care abia așteptau războiul, plângându-se de căldura anotimpului și de lipsa proviziilor și acuzând, cu murmure nerăbdătoare, întârzierile califului. De îndată ce numărul a fost complet, Abubeker s-a urcat pe deal, a privit oamenii, caii și armele, și a înălțat o rugăciune fierbinte pentru succesul acțiunii lor. Ordinele sale către conducătorii sirienilor au fost inspirate de fanatismul războinic care crescuse și amenința cu disprețul obiectele ambiției pământești.”

Oștilor adunate, Abubeker le-a spus:

„Amintiți-vă că vă aflați în permanență în prezența lui Dumnezeu, la granița cu moartea, cu certitudinea judecării și speranța paradisiului. Evitați nedreptatea și opresiunea, consultați-vă cu frații voștri și căutați să păstrați dragostea și încrederea trupelor voastre. Atunci când luptați în războiul Domnului, purtați-vă ca bărbații, fără să fugiți; dar nu faceți ca biruința voastră să fie pătată

de sângele femeilor și copiilor. Nu distrugeți palmierii și nici câmpiile de cereale. Nu tăiați pomii fructiferi, nici nu faceți vreo nedreptate vreunei vite, cu excepția faptului că tăiați pentru a mânca. Când veți încheia vreun acord, respectați-l, și fiți la fel de buni ca și cuvântul vostru. Pe măsură ce veți înainta, veți găsi persoane religioase care trăiesc retrase în mănăstiri și care și-au propus să-L slujească astfel pe Dumnezeu; lăsați-i în pace, și nu-i omorâți, nici nu le ardeți mănăstirile. Dar veți găsi un alt gen de oameni care aparțin sinagogii lui Satan, care au creștetul bărbierit; asigurați-vă că le despicați capetele, și să nu le dați nici o locuință până când nu se întorc la mahomedanism sau plătesc tribut.” (Gibbon cap.51)

Abubeker a murit la 24 iulie 634, și a fost urmat de Omar; iar în cei zece ani ai administrației sale, „sarazinii au supus 36.000 de orașe sau castele, au distrus 4.000 de biserici sau temple ale necredincioșilor, și au înălțat 1.400 de moschei pentru religia lui Mahomed. La o mie de ani după plecarea sa din Mecca, armatele și stăpânirea succesorilor săi s-a extins din India până la Oceanul Atlantic, peste provinciile Persiei, Siriei, Egiptului, Africii și Spaniei.” (Idem) Consecința a fost aceea că „la sfârșitul primului secol al Hegirei, califii erau cei mai puternici monarhi de pe glob. ...

Sub ultimul dintre Omiazi (750), Imperiul Arab s-a extins cale de 200 de zile de călătorie de la est la vest, de la hotarul cu tătarii și India, până pe țărmurile Oceanului Atlantic. Și dacă reducem măneca robei, cum poartă scriitorii lor, lungă și îngustă provincie a Africii, dominionul solid și compact din Fargana până la Aden, de la Tars la Surat, se întindea de fiecare parte la distanța de patru sau cinci luni de marș pentru o caravană. Degeaba căutam indisolubila legătură și imediată supunere a lui Augustus și a antonienilor; dar putem găsi progresul religiei mahomedane răspândită peste acest spațiu întins, o colecție generală de maniere și păreri. Limba și legile Coranului au fost studiate cu aceeași devoțiune la Samarcand și la Sevilla; maurii și indienii au fost primiți ca și compatrioți și frați în pelerinajele de la Mecca; iar limba arabă a fost adoptată ca idiom popular în toate provinciile din vestul îndepărtat al Tigrlui.” (Idem)

Iar Scriptura spune: „Și puterea lor era de a răni oamenii cinci luni.” Cinci luni au 150 de zile; acest timp fiind unul profetic – o zi pentru un an (Ezechiel 4:3-6) – presupun 150 de ani, timp în care i-au rănit pe oameni.

Acești 150 de ani trebuie socotiți din anul în care au avut un rege peste ei, așa cum spune versetul 11: „Peste ele aveau un împărat ... al cărui nume este în limba ebraică Abaddon, dar în limba greacă numele său este Apolon. („adică distrugător.” Nota marginală.)” Timp de mai bine de 600 de ani, mahomedanii nu au organizat un guvern și nu recunoscut nici o persoană care să poarte titlul de rege. „Autoritatea tovarășilor lui Mahomed se sfârșea la moartea lor; iar șefii sau emirii triburilor arabe au lăsat în deșert spiritul egalității și independenței.” (Idem) Fiecare trib, sub propriul său șef, era independent de toate celelalte și făcea ceea ce dorea. În timp ce acest lucru era adevărat, este evident faptul că, într-adevăr, caracterul lor de „distrugători” nu a fost și nici nu putea fi la fel de puternic ca atunci când s-au unit într-un singur guvern sub domnia unui conducător recunoscut de toți.

Acest lucru este făcut și mai clar atunci când observăm ce urma să fie distrus de acest „distrugător”. Primele patru trâmbițe descoperă ruina Imperiului Roman de Vest; iar cea de-a cincia se referă la distrugerea Imperiului de Est. Și această putere care distruge ceea ce a mai rămas din Imperiul Roman, stă în caracterul distrugătorului. Nu era un distrugător obișnuit al oamenilor, pentru că despre el este spus că „li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni”, „și puterea lor era de a răni oamenii cinci luni.” Astfel, este evident faptul că acest caracter și această lucrare de „distrugător” se referă la distrugerea finală a Imperiului Roman, care era atunci reprezentat de Imperiul de Est cu capitala la Noua Romă: Constantinopol.

Otoman era califul care stabilise guvernul organizat la mahomedani; și astfel, de la el se trage numele și titlul de Imperiul Otoman. Sub puterea organizată a lui Otoman a început lucrarea organizată de distrugere. La finele relatării sale despre furia devastatoare a mongolilor și tătarilor sub Gingis Han și generalii săi, Gibbon afirmă: „În acest naufragiu al națiunilor (1240-1304), ne miră faptul că Imperiul Roman a scăpat, Imperiu ale cărui relicve, la momentul invaziei mongole, erau dezmembrate de greci și latini.” (Idem cap. 64)

Dar atunci când declinul mongolilor a făcut loc ridicării musulmanilor sub Otoman, despre

acest eveniment el afirmă: „Era situat la hotarul Imperiului Grecesc; Coranul sfințise jihadul, sau războiul sfânt împotriva necredincioșilor; iar erorile lor politice au făcut cu puțință trecerea Muntelui Olimp și i-a invitat să coboare pe câmpiile Bitiniei. ... La 27 iulie 1299, Otoman a invadat pentru prima dată teritoriul Nicomediei; iar acuratețea singulară a datei pare să dezvăluie previziunea creșterii rapide a monstrului distrugător.” (Idem)

Trebuie observate câteva idei din acest citat:

1. Otoman era persoana care a reușit să reunească elementele puterii mahomedane într-o formă compactă și distinctă a unui guvern organizat. Cu el începe perioada în care, ca niciodată până atunci, „peste ele aveau un împărat.”

2. Observați expresia istoricului: „previziunea creșterii rapide a monstrului distrugător.” Astfel, el observă chiar caracteristica de „distrugător” care este prezisă în Scriptură.

3. Istoricul subliniază „acuratețea singulară a datei.” În documentele originale din care și-a extras materialul, el a găsit această dată făcută atât de clară, încât și el se vede nevoit să remarce „acuratețea singulară” a acesteia. Dar pentru cei ce recunosc modul în care procedează Dumnezeu cu națiunile și cu regatele și care calculează din momentul în care aceștia au avut un rege peste ei o perioadă de 150 de ani în care să facă o anumită lucrare, nu este de mirare că data este indicată cu o asemenea acuratețe.

Astfel, lucrarea de distrugere care trebuia să răstoarne ultimele rămășițe ale Imperiului Roman, a început la 27 iulie 1299, și a trebuit să dureze 150 de ani, ceea ce ne duce la 27 iulie 1449. În noiembrie 1448 a murit Împăratul grec John Paleologus. Au existat pretenții rivale la tron – Demetrius și Constantin. Demetrius era prezent să pună mâna pe tron; Constantin era absent. „Împărăteasa, Senatul și soldații, clerul și poporul, erau cu toții în favoarea succesorului legal,” Constantin. Dar, cu toată această putere de partea sa, mai exista o putere care trebuia consultată: Sultanul turc, Amurat II. Astfel, în 1449, a fost trimis un ambasador la curtea lui Amurat din Adrianopol. „Amurat l-a primit cu onoare și l-a lăsat să plece cu daruri; dar aprobarea binevoitoare a Sultanului turc a anunțat SUPREMAȚIA sa, și apropiata cădere a Imperiului de Est.” (Idem, cap. 57.)

Și „un vai a trecut; dar iată că mai urmează încă două vaiuri.”

Capitolul 9

Cea de-a șasea trâmbiță – al doilea vai

„Îngerul al șaselea a sunat, și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului din aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!” Și cei patru îngeri, care stăteau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea armatei călăreților era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii; le-am auzit numărul. Și iată cum mi s-au arătat în viziune caii și cei ce stăteau pe ei: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. Prin acestea trei, a treia parte din oameni au fost uciși: de focul, de fumul și de pucioasa, care ieșeau din gurile lor. Căci puterea lor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele răneau. Ceilalți oameni care n-au fost uciși de aceste urgii nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor ca să nu se închine diavolilor și idolilor din aur, din argint, din aramă, din piatră și din lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.” Apocalipsa 9:13-21.

Cei patru îngeri aici menționați care erau legați la marele râu Eufrat și care la acest timp trebuiau să fie dezlegați, simbolizează cele patru sultanate: Bagdad, Damasc, Iconium și Aleppo care formau la acea dată puterea mahomedană. Porunca de a le dezlega simbolizează pe scurt abandonarea tuturor elementelor mahomedanismului pentru distrugerea finală a ultimului element al Imperiului Roman.

Platoșele asemănătoare focului, iacintului și pucioasei; focul, fumul și pucioasa care ieșea din gurile cailor se explică prin folosirea excesivă a prafului de pușcă cu ajutorul armelor de foc care, pentru acea vreme, reprezenta ultima descoperire în vest. „Salvele neîncetate de lănci și săgeți erauacompaniate de fumul, sunetul și focul muschetelor și artileriei lor. Armele lor mici descărcau în același timp cinci sau zece bile de plumb de mărimea unei nuci; și, potrivit caracterului compact al armatelor și forței prafului de pușcă, câteva platoșe și trupuri au fost străpunse de aceeași împușcătură.” (Gibbon cap. 58)

Având armate care trăgeau cu arme cu praf de pușcă și de pe spatele cailor, armele lor puteau ținti direct în linie cu gurile cailor; și astfel, în viziune priveliștea era exact ca și când platoșele luptătorilor erau din foc, iacint și pucioasă, și ca și când din gurile cailor ieșea foc, fum și pucioasă.

Așa a fost în ceea ce privește folosirea armelor mici; dar „artileria sa a depășit tot ceea ce a fost inventat în lume. Inventatorul tunului, un danez sau ungar care aproape a murit de foame în serviciul grecilor, a dezertat la musulmani și a fost susținut de către Sultanul turc. Mahomed a fost satisfăcut de răspunsul la prima sa întrebare pe care a adresat-o artistului: „Este posibil să fabricăm un tun capabil de a arunca o minge sau o piatră de o dimensiune suficientă pentru a sparge zidurile Constantinopolului? Nu sunt în necunoștință de puterea lor, dar dacă sunt mai tari decât zidurile Babilonului, aș putea face față cu un motor de o putere superioară; poziția și direcția acelu instrument trebuie lăsată pe seama inginerilor tăi.”

Pe baza acestei asigurări la Adrianopol a fost înființată o turnătorie; metalul a fost pregătit; și la capătul a trei luni, Urban a produs un tun de calibru mare din alamă, de o mărime uimitoare, aproape incredibilă; țeava avea un diametru de 12 palme, iar ghiuleaua cântărea aproximativ 600 livre (272 kg). Un loc vacant de lângă noul palat a fost ales pentru primul experiment; dar, pentru a preveni efectele imediate și dăunătoare ale fricii și uimirii, a fost publicată o proclamație potrivit căreia tunul urma să fie testat ziua următoare. Explozia a fost simțită sau auzită pe o suprafață de 100 de furlongi (20 km); ghiuleaua, prin puterea tunului, a fost aruncată la o milă (1,6 km); iar în locul în care a căzut, a făcut o groapă de aproape 2 metri. ... Acel instrument enorm era flancat de încă două, aproape de aceeași dimensiune; lunga formație a artileriei turce a fost îndreptată către zid; 14 baterii au tunat deodată către cele mai accesibile locuri; și se spune că o singură baterie conținea 130 de arme, sau că putea descărca 130 de gloanțe.” (Idem)

Aceste detalii sunt suficiente pentru a oferi o idee a adevăratei aplicații a profeției.

În anul 1449, cu ocazia morții împăratului Imperiului de Est al Romei, acesta s-a redus

aproape numai la zidurile capitalei însăși. Iar faptul că și capitala urma să cadă era atât de sigur, încât succesorul tronului nu a acceptat acel loc fără înștiințarea și acordul lui Amurat, sultanul turcilor. Și astfel, acel imperiu a trecut la acea dată sub controlul puterii turce; și tot ceea ce a mai rămas de făcut pentru a desăvârși distrugerea totală a imperiului, era cucerirea capitalei care a fost realizată de Mahomed II în 29 mai 1453.

Timpul celei de-a Șasea Trâmbițe a început chiar la expirarea celei de-a cincina, la 27 iulie 1449, și trebuia să dureze „o oră, o zi, o lună și un an.” Socotind 30 de zile pentru o lună, potrivit modului Scripturii de a socoti timpul, un an are 360 de zile; socotind „o zi pentru fiecare an” (Ezechiel 4:4-6), avem 360 de ani. O lună care are 30 de zile, înseamnă 30 de ani literal. O zi reprezintă un an. Acestea adunate, dau 391 de ani. De la 27 iulie 1449, socotind cei 391 de ani, ajungem la 27 iulie 1840. dar mai este încă „o oră”. O oră reprezintă a 24 a parte din zi; și (o zi pentru un an) aceasta ar însemna a 24 a parte dintr-un an, sau 15 zile. Din 27 iulie, 15 zile ne duce la 11 august. De aceea, la 11 august 1840, această perioadă de o oră, o zi, o lună și un an, trebuia să expire. În această perioadă de timp, până la această dată, puterea Imperiului Otoman trebuia să continue.

Și cum această putere, în locul Imperiului de Est al Romei, a fost făcută desăvârșită în suveranitatea sa prin predarea voluntară a autorității Imperiului de Est, tot așa, când sfârșitul perioadei de timp a venit pentru a marca terminarea existenței sale, acea putere, ca independentă, trebuia să înceteze în același fel. Și chiar în acea zi puterea guvernului turc a trecut în mâinile marilor puteri ale Europei; și din acea zi și până astăzi, chiar existența Imperiului Otoman a fost pe deplin dependentă de sprijinul acestor mari puteri.

Înainte de expirarea aceluși timp, lumina acestei profeții a fost înțeleasă; și, în 1838, cu doi ani înainte de expirarea timpului, a fost anunțat înaintea întregii lumi că la 11 august 1840 independența puterii turcești va înceta să existe. Timp de câțiva ani a existat o nemulțumire de partea Egiptului și a pașei lui, care era sub dominația puterii turcești. În 1839 au început ostilitățile, iar forțele pașei Egiptului au fost victorioase, armata sultanului a fost distrusă, iar flota sa a fost capturată și dusă în Egipt.

Potrivit ordinii evenimentelor umane, acest eveniment ar fi trebuit să pună capăt opresiunii exercitate de puterea turcă peste Egipt și stabilirea independenței acestuia față de acea putere. Dar în loc ca acest lucru să se întâmple, cele patru Puteri – Britania, Rusia, Austria și Prusia – au intrat în scenă, și-au amestecat autoritatea și au hotărât că vor rezolva ei neînțelegera. Și modul în care această chestiune urma să fie rezolvată a fost ca pașa Egiptului să se supună din nou dominației sultanului înfrânt a cărui autoritate a fost asigurată de aceste Puteri și pentru care ele au devenit responsabile. Iar acest aranjament, prin care autoritatea Imperiului Turc a trecut în mâinile Puterilor Europei, a fost desăvârșit la 11 august 1840, în chiar ziua în care se sfârșea timpul prezis de profeție, și în chiar ziua pe care, cu doi ani înainte, lumina profeției o descoperise ca marcând chiar acest eveniment.

Următorul citat dintr-un document oficial care a apărut în Monitorul Otoman din 22 august 1840, ne va oferi o idee a cursului evenimentelor din această împrejurare. Conferința despre care se vorbește era formată din cele patru Puteri amintite mai sus, și s-a consumat la Londra, la 15 iulie 1840:

„Urmând consumării disputei la care face aluzie și după cele experimentate, așa cum știe toată lumea, ambasadorii marilor Puteri aflați la Constantinopol, au declarat într-o notă colectivă oficială că guvernele lor au fost de acord în mod unanim să ia măsuri pentru a rezolva diferențele prezentate. Pentru a opri vărsarea de sânge musulman și a mai multor rele care s-ar putea naște din reluarea ostilităților, Marea Poartă Otomană a acceptat intervenția marilor Puteri.”

Aceasta este predarea voluntară a problemei în mâinile marilor Puteri. Dar acest document mai menționează:

„Exceleța Sa, șeicul Efendi Rifat Bey, a fost de aceea trimis ca plenipotențiar pentru a reprezenta Marea Poartă la conferința care a avut loc la Londra în acest scop. S-a constatat că toate încercările conferinței de la Londra pentru a satisface pretențiile pașei au fost inutile; și că singura cale era de a recurge la măsuri coercitive pentru a-l aduce la supunere în cazul în care persista în a

nu asculta propunerilor pacifiste; împreună cu plenipotențiarul otoman, Puterile au conceput și semnat un tratat prin care sultanul oferă pașei guvernarea Egiptului pe linie ereditară, alături de toată partea Siriei care se întinde de la Golful Suez și până la lacul Tiber, împreună cu provincia Acre, pentru totdeauna; pașa, de partea lui, trebuie să evacueze toate teritoriile sultanului care sunt acum ocupate de el și să returneze flota otomană. I-a fost acordat un timp pentru a îndeplini aceste condiții; și, pentru că propunerile sultanului și ale aliaților săi, cele patru Puteri, nu suportau nici o schimbare sau alte clarificări, în cazul în care pașa refuză să le accepte, este evident că consecințele nefaste care se vor abate asupra sa, îi vor fi atribuite în exclusivitate.

Excelența Sa, Rifat Bey, Musleshar pentru afaceri externe, a fost trimis pe un vapor guvernamental la Alexandria pentru a comunica ultimatumul pașei.”

1. Că sultanul, conștient de propria sa slăbiciune, a acceptat în mod voluntar intervenția marilor Puteri ale Europei pentru a rezolva dificultățile pe care el însuși nu a fost capabil de a le rezolva.

2. Că marile Puteri au decis să ia măsuri pentru a rezolva aceste dificultăți.

3. Că ultimatumul pe care conferința de la Londra a oferit timp pentru ca sultanul să-și rezolve problemele cu Mehmet, dacă putea. Sultanul trebuia să-i ofere termenii soluției. Astfel că, dacă Mehmet accepta termenii, nu era necesară intervenția Puterilor între sultan și pașa.

4. Că dacă Mehmet respingea oferta sultanului, ultimatumul nu accepta „nici o schimbare sau clarificare;” marile Puteri s-au pus garant pentru a-l constrânge la supunere. De aceea, atât timp cât sultanul avea ultimatumul în propriile-i mâini, menținea încă independența tronului său. Dar odată ce acel document era predat lui Mehmet, era peste puterile sale să mai controleze problema. Mehmet trebuia să spună dacă Puterile vor interveni sau nu.

5. Sultanul l-a trimis pe Rifat Bey pe un vapor guvernamental (care a părăsit Constantinopolul la 5 august) spre Alexandria, pentru a-i comunica lui Mehmet ultimatumul.

Acesta a fost un act voluntar din partea sultanului.

O bună întrebare este aceasta: când a fost acel document înmănat în mod oficial lui Mehmet Ali?

Următorul citat dintr-o scrisoare a unui corespondent al „London Morning Chronicle” din 18 Septembrie 1840, datată: Constantinopol, 27 august 1840, va oferi răspunsul la întrebare:

„Cu vaporul francez din 24, am primit știri din Egipt din data de 16. Acestea prezintă faptul că nu există nici o schimbare în rezoluția pașei. Încercându-se în vitejia armatei sale arabe și în puterea fortificațiilor care apără capitala sa, pare hotărât să persiste în fața ultimei alternative; și ca rezultat, este acum inevitabilă vărsarea de sânge pentru rezolvarea problemei, orice speranță fiind acum spulberată. Imediat după ce vaporul Ciclop a ajuns cu veștile despre convenția celor patru Puteri, se spune că Mehmet Ali a plecat din Alexandria pentru a face o plimbare scurtă prin Egiptul de Jos; motivul absenței sale într-un asemenea moment fiind parțial de a evita întâlnirile cu consulii europeni, dar în principal de a se strădui, prin propria sa prezență să incite fanatismul triburilor de beduini și de a facilita noile recrutări. În timpul absenței sale, vaporul guvernamental turc care ajunsese la Alexandria pe 11 cu trimisul Rifat Bey la bord, a fost ținut, prin ordinele sale, în carantină, și nu a fost eliberat până în 16. Oricum, înainte de plecarea pașei și în chiar ziua în care i s-a permis să sosească, funcționarul mai înainte numit a avut o audiență la pașa și i-a comunicat porunca sultanului cu privire la evacuarea provinciilor siriene, fixând o altă audiență pentru următoarea zi când, în prezența consulilor Puterilor Europene, el trebuia să primească răspunsul definitiv și să-l informeze despre alternativa la refuzul său de a se supune, oferindu-i cele zece zile care au fost fixate de convenție pentru ca el să se decidă.”

Potrivit acestei declarații, ultimatumul a fost în mod oficial pus în mâinile lui Mehmet Ali în a UNSPREZECEA ZI DIN AUGUST 1840.

Dar mai există și alte dovezi ale faptului că supremația otomană a luat sfârșit în acea zi, pe lângă faptul că Rifat Bey a ajuns la Alexandria cu ultimatumul la 11 august.

Citiți următoarea scrisoare semnată de același autor, datată: Constantinopol, 12 august 1840:

„Nu pot adăuga decât puține lucruri la ultima mea scrisoare referitor la planurile celor patru Puteri; și cred că detaliile pe care vi le-am oferit atunci cuprind tot ceea ce s-a hotărât. Soarta pașei,

așa cum am afirmat, nu este de a se extinde dincolo de linia delimitată de Acre, și nu include nici Arabia și nici Candia. Numai Egiptul trebuie să fie moștenit pe linie ereditară în familia sa, iar provincia Acre trebuie considerată ca aparținând pașei pentru a fi guvernată de fiul său în timpul vieții sale, dar după aceea să depindă de voința Porții; și chiar și aceasta din urmă îi este acordată cu condiția de a accepta acești termeni și de a înapoia flota otomană în zece zile. În cazul în care nu se supune, pașalâcul său va fi distrus. Atunci i se oferă Egiptul, cu alte zece zile pentru deliberare, înainte ca forțele să fie implicate împotriva sa.

Oricum, aplicarea forței în cazul în care nu se supune acestor termeni – sau dacă va fi stabilită o simplă blocadă pe coastă, sau dacă capitala sa va fi bombardată și armatele sale atacate în provinciile siriene – este încă un lucru care urmează să fie aflat; și nici nota înmănată IERI de cei patru ambasadori, ca răspuns la întrebarea ce i-a fost adresată de către Poartă referitor la planul adoptat în acest caz, aduce puțină lumină în această problemă. Afirmă pur și simplu că trebuie luate măsuri și că nu este necesar ca Divanul să se alarmeze pentru vreun eveniment neprevăzut care ar putea apare mai apoi.”

Să analizăm acum această mărturie:

1. Scrisoare este datată „Constantinopol, 12 august.

2. „Ieri” 11 august, sultanul s-a adresat în capitala sa ambasadorilor celor patru Puteri pentru a cunoaște măsurile care se vor lua în legătură cu situația care afectează în mod vital imperiul său; și s-a afirmat numai că „s-au luat măsuri”, dar el nu le cunoștea; și că nu este nevoie să se alarmeze „pentru vreun eveniment neprevăzut care ar putea apare mai apoi.” Astfel, din acel moment, ei, și nu el, se vor ocupa de acest caz.

Atunci, unde mai era supremația turcă la 11 august 1840? Dispăruse! Cine deținea acum puterea? Acele patru mari Puteri ale Europei. De aceea, potrivit calculului făcut și publicat în 1838 pe baza Trâmbițelor Cinci și Șase – că la 11 august 1840 supremația turcă va înceta să mai existe – în chiar acea zi supremația turcă și-a încetat existența. Așa cum supremația Estului trecuse de la ultima rămășiță a Imperiului Roman în mâinile sultanului turc, Amurat II, tot așa a trecut acum de la sultanul turc, Abdul-Medjid, în mâinile celor patru mari Puteri ale Europei, unde a și rămas până la această dată.

Din 1840 de când guvernul turc și-a încetat existența, în câteva rânduri nu a fost susținut de aceste Puteri. Într-un scurt pamflet referitor la problema turco-armeană publicat în 1895 de societatea americană din Londra, referitor la legătura Angliei cu această chestiune se afirmă: „Noi (Britania) suntem responsabili pentru Turcia. Noi am salvat turcii de două ori cel puțin de distrugerea pe care o meritau pe deplin. În urmă cu 60 de ani Ducele de Wellington s-a plâns că rușii nu au intrat în Constantinopol în 1825 pentru a pune capăt Imperiului Otoman. Noi avem un motiv în plus să ne plângem că nu a fost distrus în 1853, și din nou în 1878. În aceste două rânduri noi am intervenit pentru a-l salva. Dar pentru noi nu va exista nici un sultan la Bosfor.”

La aceeași pagină există un citat dintr-un articol semnat de Ducele de Argyle, în Times, în care acesta afirmă: „Nu este prea mult a spune că Anglia a salvat Turcia de două ori de la dependența sa deplină începând cu 1853. În mod deosebit datorită intervenției noastre există ea acum ca o Putere independentă. În ambele ocazii am implicat Puterile Europei împreună cu noi în menținerea guvernului Otoman.”

Nu cităm aceste declarații pentru a muștra Anglia sau vreo altă Putere datorită faptului că a menținut astfel guvernul Otoman, ci numai pentru a clarifica faptul că Imperiul Otoman, începând din 1840, nu a mai existat prin propria sa putere, ci numai prin acțiunea altor Puteri. Potrivit acestui fapt, pamfletul afirmă pe bună dreptate: „Este imposibil să vorbim despre Imperiul Otoman ca națiune, asemenea Statelor Unite sau Olandei. Un artificiu ... al tratatelor l-a menținut în existență de către aceste Puteri, spre avantajul lor.”

Iar aceste Puteri care în 1840 au luat asupra lor responsabilitatea pentru Turcia, se numără printre marile națiuni de astăzi; și din a 11 a zi a lunii august până în prezent, aceste mari națiuni de astăzi au fost continuu apăstate, împiedicate și nedumerite datorită Problemei Răsăritene.

11 august 1840, momentul descoperit de Scriptură pentru existența și lucrarea Imperiului Otoman, a expirat; în acea zi, cea de-a Șasea Trâmbiță a încetat să mai sune, iar cel de-al doilea vai

s-a sfârșit; iar despre cea de-a Șaptea Trâmbiță – cel de-al Treilea Vai – citim: „Cel de-al Doilea Vai a trecut; și iată, cel de-al Treilea Vai vine grabnic.”

Capitolul 10

Problema răsăriteană

Cea de-a șaptea trâmbiță – al treilea vai

Cea de-a Șaptea Trâmbiță trebuia să sune, cel de-al Treilea Vai urma să vină „grabnic” după încheierea celei de-a Șasea Trâmbițe la 11 august 1940.

Observați în mod deosebit expresia referitoare la venirea celui de-al Treilea Vai – „vine grabnic” după încheierea celei de-a Șasea Trâmbițe. Nu a venit imediat după terminarea ei, așa cum a Șasea a urmat imediat celei de-a Cincia; a existat un timp între terminarea celei de-a Șasea și începerea celei de-a Șaptea, timp care este anunțat și a cărui durată scurtă este descrisă prin acel cuvânt „grabnic.” Și, în acest scurt răstimp dintre cea de-a Șasea și cea de-a Șaptea Trâmbiță, acel puternic înger din Apocalipsa 10 vine cu solia lui care trebuia să răsună peste mare și pământ.

Faptul că această perioadă aparține aceluia înger este certificat de faptul că el se referă la debutul Trâmbiței Șapte la timpul viitor. Căci acel înger care s-a așezat „pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va exista amânare; ci că în zilele în care Îngerul al Șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, profeții.” Apocalipsa 10:5-7.

Și când cel de-al Șaptelea Înger va suna iar taina lui Dumnezeu se va sfârși, împărățiile acestei lumi „devin împărățiile Domnului nostru și Hristosului Său.” Căci este scris:

„Și Îngerul al Șaptelea a sunat, și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: ‘Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor.’ Și cei douăzeci și patru de bătrâni care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: ‘Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernic, care ești și care erai și care vii; pentru că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să domnești. Iar națiunile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi, profeții, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!’ Și Templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer, și în Templul Său s-a văzut chivotul testamentului Său; și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și grindină mare.” Apocalipsa 11:15-19.

Observați mai înainte de toate că, la sunetul Trâmbiței a Șaptea, atenția profetului este îndreptată mai întâi spre cer, și apoi către pământ; și observați că, înainte de toate, în cer el aude „glasuri puternice” care anunță venirea împărăției și domniei Domnului în marea Sa putere; și că, atunci când atenția îi este îndreptată pe pământ, primul lucru menționat este că „națiunile se mâniaseră.” Și adevărul istoriei moderne este că foarte curând – „grabnic” – după 1840, până astăzi, temperamentul și atitudinea națiunilor au fost exact cele descrise de acea expresie: „națiunile se mâniaseră.” Pe parcursul acestui timp care a trecut de la acea dată, este adevărat că conducătorii marilor națiuni au fost într-o alertă constantă pentru a evita un război mondial. Iar puterea Turcă – acea putere care ultima, a tot decăzut de la ceea ce a reprezentat la început Imperiul de Est al Romei: guvernul pentru care, la 11 august 1840, marile Puteri ale Europei au devenit responsabile – acesta este pivotul pe care s-a asigurat pacea lumii în toți acești ani. În capitolul anterior am oferit declarația autorității care afirmă că puterea turcă a dispărut cu mult timp în urmă.

Dar marea importanță a acestui adevăr nu stă în simplul fapt că Turcia a fost păstrată în toată această perioadă de timp de către aceste mari Puteri, ci că acest lucru a avut un scop precis. Așa cum a fost recunoscut de chiar aceste Puteri, guvernul turc a fost astfel menținut de către Puteri în mod deosebit pentru a evita un război mondial. Acest lucru este afirmat de premierul britanic, Lordul Salisbury, la 5 noiembrie 1895, într-un discurs către națiuni care a fost urmărit pentru a se cunoaște ce se afirmă despre, pe atunci, chestiunea fierbinte turco-armeană. Vorbind despre marile Puteri, el a afirmat:

„Turcia se găsește în condiția în care a rămas pentru o jumătate de secol, în principal datorită faptului că Marile Puteri ale lumii au rezolvat acest lucru pentru pacea Creștinătății, și astfel este

necesar ca Imperiul Otoman să rămână. Ei au ajuns la această concluzie cu aproape o jumătate de secol în urmă. Nu cred că au modificat-o acum. Pericolul, dacă Imperiul Otoman ar cădea, nu s-ar constitui numai în pericolul amenințării teritoriilor care îl compun acum; ar exista pericolul ca focul aprins acolo să se răspândească peste toate celelalte națiuni, și ar implica toate națiunile puternice și civilizate ale Europei într-o controversă periculoasă și dezastruoasă. Acesta a fost pericolul prezent în mințile părinților noștri când au decis să facă din integritatea și independența Imperiului Otoman un subiect al tratatului european, și acesta este pericolul CARE ÎNCĂ EXISTĂ.”

Dar care trebuie să fi fost adevăratul spirit al acestor mari Puteri în condițiile în care, pentru mai bine de o jumătate de secol, au putut fi de acord în păstrarea existenței puterii turcești pentru a-i feri de lupte, în timp ce ei nu sunt de acord să lupte? De ce nu pot cădea de acord să nu se lupte între ei, la fel de ușor cum au căzut de acord să păstreze acea Putere preventiv împotriva eventualului război între ei înșiși? Ce poate exprima mai clar adevărata condiție a lucrurilor dintre aceste Puteri, decât acea afirmație: „națiunile se mâniaseră”?

Această situație descoperă în mod clar faptul că aceste Puteri sunt supuse unui spirit care, o dată declanșat, le va dezlănțui; și chiar ele însele recunosc că acest lucru este adevărat. Și recunoscând că aceasta este adevărata stare a lucrurilor, tot ceea ce pretind că sunt capabili de a face este ca, prin menținerea puterii turcești cât de mult timp cu putință, să țină în frâu cât mai mult timp posibil acel spirit nesupus care, odată dezlănțuit, le va atrage în acel teribil și îngrozitor vârtej care ar implica „toate națiunile puternice și civilizate ale Europei într-o controversă periculoasă și dezastruoasă.”

Și care sunt aceste „mari Puteri ale lumii” care sunt implicate fără vreo posibilitate de a evita acest lucru, și ce au „rezolvat” astfel? – Sunt marile Puteri ale Europei, principalele puteri care au fost aduse pe scenă de terminarea celei de-a Șasea Trâmbițe la 11 august 1840: Puterile care au devenit responsabile pentru Turcia, și au devenit astfel fatal legate de Problema inițială a Răsăritului. La început au fost Rusia, Prusia, Austria și Britania.

Înainte de acel timp, Rusia a apărut în istoria Imperiului Roman de Est mai mult decât o dată. Începând cu 865, „într-o perioadă de 190 de ani, rușii au făcut patru încercări de a jefui comorile Constantinopolului.” Toate aceste expediții au fost navale: 865, 904, 941 și 1043. „Amintirea acestor flote arctice care păreau că vin de la cercul polar, au lăsat o impresie adâncă de teroare în orașul imperial. Datorită răspândirii fiecărei armate, s-a afirmat și s-a crezut că pe o statuie turnată de latinii din timpurile cruciadelor și care avea forma unui călăreț în perimetrul Taurusului, a fost săpată în mod secret o profeție a faptului că, în ultimele zile, rușii vor deveni stăpânii Constantinopolului. Probabil că generația prezentă poate fi martorul împlinirii acestei rare preziceri a cărui stil este clar și indiscutabil.” (Gibbon, cap. 60.)

Dar nu numai în această profeție Rusia găsește un loc în ceea ce privește evenimentele ultimelor zile; mai are un loc și în profețiile Cuvântului lui Dumnezeu. În Ezechiel, capitolele 38 și 39 este descrisă o mare putere care va predomina „în ultimele zile” în „părțile de nord” ale Asiei. Primul verset al fiecărui capitol vorbește despre „Gog, țara lui Magog, domnul Meșecului și Tubalului.” Spre exemplu: „fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și proorocește împotriva lui!” Ezechiel 38:2.

Meșec era unul dintre nepoții lui Noe care a plecat din țara Eufratului, prin Mesopotamia pe teritoriul care este acum Rusia, și a devenit strămoșul poporului care locuiește în acest loc și care ridică acum orașul care este numit Moscova – moscoviții – „și care face renumele Rusiei în întregul Est.”

Magog a fost un alt nepot de-al lui Noe care a populat tot nordul Asiei – tărâmul care era numit în vechime Sciția, iar acum Siberia.

Tubal a fost un alt nepot de-al lui Noe, care s-a așezat în acea regiune din nordul Asiei care poartă de la el numele de Tobolsk.

Acum, prin cuvântul din Ezechiel, conducătorul tuturor acestora este „prințul Roș;” iar cuvântul „Roș” reprezintă rădăcina cuvântului ruși – roșieni – și astfel, Rusia, țara rușilor. Relatarea din Ezechiel despre puterea sa vorbește în mod hotărât despre ea ca fiind „în zilele din urmă.” Ezechiel 38:8, 16. În aceeași condiție este menționat (Ezechiel 39:17, 18) marele ospăț al păsărilor

cerului descris în Apocalipsa 19:17, 18, care are loc la venirea Domnului și la sfârșitul lumii. Cele șase plăgi din Apocalipsa 16 fac referire la Ezechiel 39:2 (vezi nota marginală!); iar cele șapte plăgi din Apocalipsa 16:18-21 se referă la și sunt în legătură cu prințul Roș din Ezechiel 38:19, 22.

Pe tot parcursul capitolelor 37 și 38 din Ezechiel, această putere a lui Roșu, Magog, Meșec și Tubal este prezentată ca existând în „părțile de nord”, iar acest prinț Roș este prezentat ca venind din „locul său din părțile de nord.” Și, numai dacă ne uităm pe hartă, este ușor pentru oricine să vadă că Rusia ocupă părțile de nord ale celei mai mari regiuni a întregii părți din Est. Astfel, fie că era sau nu vreo inscripție pe acea statuie din Constantinopol sugerând că în zilele din urmă rușii vor deveni stăpânii Constantinopolului, este foarte ușor pentru oricine să afle din aceste versete locul pe care avea să-l ocupe în lume Rusia în zilele din urmă; și, de aici, să ajungă la concluzia a ceea ce este acum așteptat de întreaga lume să se întâmple – ca „rușii să devină în ultimele zile stăpânii Constantinopolului.”

Din 1840 Austria a ajuns a treia sau a patra putere; dar Franța ocupă pe deplin locul uneia dintre Puterile care controlează treburile Turciei, cu toate că și Austria este implicată în această chestiune. Franța a devenit cu adevărat implicată în această Problemă Răsăriteană în 1798 când Napoleon a realizat ambițioasa sa expediție în Egipt și în Răsărit pentru a captura Constantinopolul și pentru a „schimba fața lumii”; așadar, și ea trebuie socotită împreună cu celelalte. Din 1840 Prusia a format o combinație care include întreaga Germanie, cu ea ca și conducător, și regele ei ca și Împărat al Germaniei; și astfel, încă rămâne ca una dintre Puterile lumii. Astfel, cu excepția Austriei, Puterile implicate în Problema Răsăriteană sunt cele mai puternice dintre marile națiuni de astăzi: Rusia, Britania, Germania și Franța. Și, trei dintre acestea – Britania, Germania și Franța – implicate în Problema Răsăriteană care reprezintă rezultatul Trâmbițelor Șase și Șapte, sunt cele mai mari Puteri dintre cele care s-au așezat pe teritoriul Imperiului Roman de Vest care a fost ruinat de evenimentele primelor patru din cele Șapte Trâmbițe.

Aici intervine un alt gând important: care este motivul pentru care aceste Puteri sunt atât de sigure că, dacă Puterea Turcă ar dispărea, se vor război între ele? De ce și-au petrecut unite timpul zi și noapte pentru mai bine de jumătate de secol pentru a păstra acea putere de la cădere? Iată răspunsul: atunci când Puterea Turcă va cădea, cel mai valoros teritoriu va trebui să intre în posesia unei Puteri. Economistul Londonez a afirmat recent că acel teritoriu „ar putea și trebuie să reprezinte unul dintre cele mai prospere regiuni de pe fața pământului.” Și de vreme ce fiecare dintre aceste Puteri este determinată să intre în posesia a cât mai mult din aceste teritorii, este pur și simplu imposibil pentru ele să ajungă la o înțelegere în ceea ce privește o împărțire. Și, de aceea, sunt conștiente că va izbucni un război între ele în chiar clipa în care Puterile Turce i se va permite să cadă.

Aceasta este starea general recunoscută a lucrurilor. Iar aceste Puteri sunt îngrozite de inevitabilul război care trebuie să urmeze pentru împărțirea teritoriului.

De aceea mențin ei în viață guvernul turc pentru a evita acest moment al împărțirii care trebuie să genereze un război; și, în același timp, fiecare dintre aceste Puteri lucrează la conceperea unui plan, la chiar limita cu războiul, pentru a-și mări puterea și influența asupra Răsăritului, astfel încât, atunci când momentul inevitabil va veni, să aibă cel mai puternic fundament în baza cărui să-și poată înainta pretențiile în adevărata și finala împărțire a prăzii.

Pe de altă parte, acest lucru a determinat ca fiecare dintre aceste Puteri să-și răspândească cât mai mult influența pentru întregul Răsărit; iar până acum, până în ziua de astăzi, aceste Puteri, în câștigarea puterii și influenței în Răsărit, s-au extins pe tot teritoriul din Răsărit până la capitala Chinei. Astfel, este perfect adevărat că încurcătura din China, așa cum se prezintă astăzi, este consecința directă a Problemei Răsăritene care a început la 11 august 1840. Iar această mare Problemă Răsăriteană așa cum se prezintă astăzi nu este decât consecința generală a Problemei ei Răsăritene inițiale așa cum a fost focalizată în Constantinopol din 11 august 1840. Și, în chiar natura cazului, nu poate exista nici o soluție pentru cea mai mare Problemă Răsăriteană care se centrează în China, care nu va implica Problema Răsăriteană inițială care se centrează în Turcia datorită faptului că cea mai mare Problemă Răsăriteană care se centrează la Peking reprezintă rezultatul direct al Problemei Răsăritene inițiale care se centrează la Constantinopol, și datorită

faptului că toate Puterile se concentrează acum asupra Problemei Răsăritene care se centrează la Pekin (cu excepția Statelor Unite și a Japoniei) sunt aceleași Puteri ale Problemei Răsăritene care se centrează la Constantinopol.

Și cu toate că aceste Puteri, cu excepția Rusiei și Austriei, sunt, au fost și au rămas Puterile inițiale și principale ale Vestului, totuși, pentru că Problema Răsăriteană în care s-au implicat în 1840 a continuat să se amplifice până la punctul în care a absorbit întregul Est, aceste Puteri ale Vestului au devenit de asemenea, datorită cursului natural al lucrurilor, Puterile din Est.

Acum trebuie luate în considerare două Puteri care nu s-au numărat printre principalele Puteri implicate în Problema Răsăriteană, care nu au avut inițial legătură cu această problemă, dar care au devenit părți implicate în ea ulterior. Aceste puteri sunt Japonia și Statele Unite.

În 1895 a izbucnit războiul dintre China și Japonia. Japonia a fost peste tot și rapid victorioasă. Atunci când a fost stabilită pacea, un teritoriu considerabil din China a fost cedat Japoniei și s-a căzut de acord și asupra unei imense sume de bani ca și despăgubire. Dar Rusia, Franța și Germania s-au unit într-un protest împotriva cedării teritoriului convenit. De vreme ce protestul amenințător ale acestor trei Puteri a fost sprijinit de „sfatul” Marii Britanii ca guvernul japonez să i se supună, Japonia, pentru a evita un nou război, s-a supus cererii acestor trei Puteri, iar teritoriul în cauză a ajuns imediat sub „influență” rusă.

Mai departe: pentru a ajuta guvernul chinez să plătească imediat prima rată din despăgubire, bancherii din Paris și din St. Petersburg au împrumutat China cu 80 de milioane de dolari, pe baza garanției guvernului rus. Mai târziu, China a obținut un alt împrumut de la bancherii din Anglia și Germania, asigurat de venitul anual al Chinei; și, cu toate acestea, Anglia și-a asigurat autoritatea asupra fortărețelor și stațiunii navale de la Wei-Hai-Wei.

Aceste tranzacții au luat Japoniei toate teritoriile care i-au fost cedate de China, cu excepția Insulei Formosa și a grupului Pescadores, și a dat naștere în inimile japonezilor unei decizii de a se răzbuna pe Rusia cu prima ocazie. Și astfel, Japonia a devenit, și a rămas, o parte din Problema Răsăriteană de astăzi.

În 1898 Statele Unite s-au implicat într-un război cu Spania. Flota americană, în apele răsăritene, au găsit și distrus la Manila flota spaniolă; și, ca urmare a acestei confruntări, Statele Unite au intrat în posesia Insulelor Filipine și au devenit astfel o Putere Răsăriteană. Fiind astfel o Putere Răsăriteană, Statele Unite au pretins și asigurat în China „ușa deschisă” pentru sine și pentru toate națiunile în vederea comerțului cu China.

În luna iunie din anul 1900, misiunile diplomatice ale puterilor din China au fost atacate; cea a Statelor Unite de asemenea. Pentru a-și salva ministrii, fiecare dintre aceste Puteri a fost nevoită să trimită o armată; Statele Unite de asemenea. Acest eveniment a adus Statele Unite ca o Putere în China și s-a alăturat acolo celorlalte mari Puteri care, de la început, constituiseră o parte din Problema Răsăriteană. Și, într-o circulară trimisă în 3 iunie 1900 tuturor Puterilor, Statele Unite au anunțat întreaga lume că „politica guvernului Statelor Unite este de a căuta o soluție care să asigure pacea și siguranța permanentă în China, să păstreze ENTITATEA administrativă și teritorială a Chinei, să protejeze toate drepturile garantate Puterilor prietene prin tratat și lege internațională și siguranța principiului general al comerțului egal și imparțial cu toate părțile Imperiului Chinez.” Aceasta demonstrează faptul că Statele Unite nu numai că au devenit, dar și că intenționează să rămână una dintre Puterile Răsăritene, și chiar una dintre cele mai mari dintre cele care sunt implicate în Problema Răsăriteană. Și până la data la care acest pamflet a fost publicat, influența Statelor Unite s-a dovedit a fi predominantă în progresul care s-a realizat în acordul real dintre Puteri și China.

Este astfel clar că această Problemă Răsăriteană care este centrată pe Peking, nu reprezintă decât extinderea și lărgirea Problemei Răsăritene inițiale care era centrată pe Constantinopol. Iar crizele din 1900 care au adus toate aceste Puteri în situația creată în China, nu reprezintă decât rezultatul logic al pașilor care au fost făcuți în 1840 în cadrul crizei care a adus Puterile inițiale în poziția de susținători ai guvernului turc. Astfel, modul în care se prezintă problema față de Turcia, reprezintă cheia aceleiași probleme în forma sa mai extinsă, așa cum se prezintă față de China. Astfel, profețiile care se referă la Puterea Turcă în această perioadă de timp reprezintă cheia pentru

înțelegerea problemei care implică China și națiunile lumii: Marile Națiuni de astăzi.

Dar care sunt versetele care se referă la Turcia din acest timp? Ultimele versete din Daniel 11 se referă la Turcia care, ca „rege al nordului” cu capitala la Constantinopol, ocupă locul „regelui din nord” inițial în împărțirea imperiului lui Alexandru cel Mare potrivit versetelor 4-15 din Daniel 11. Iar despre această Putere este scris: „Își va întinde corturile palatului său între mări pe muntele cel slăvit și sfânt. Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor.” Daniel 11:45.

În acest studiu am văzut că de mai multe ori în ultimii 60 de ani guvernul turc și-ar fi găsit sfârșitul dacă nu ar fi fost în mod clar „ajutat.” Cu adevărat, am văzut că în acești mai bine de 60 de ani guvernul turc nu ar fi putut exista deloc dacă nu ar fi fost în mod clar „ajutat” de Puterile ale căror legături reprezintă suma și substanța întregii Probleme Răsăritene. Toți se așteaptă ca, în final, guvernul turc să părăsească Constantinopolul.

Mulți s-au așteptat în toți acești ani ca guvernul turc să părăsească cu siguranță imediat Constantinopolul. Toți se așteaptă ca, atunci când guvernul turc va părăsi Constantinopolul, să se prăbușească fulgerător. Dar se așteaptă ca, după ce acel guvern va părăsi Constantinopolul și înainte de a cădea, corturile palatului său să fie așezate în Ierusalim, „între mări pe muntele cel slăvit și sfânt.” Și când va veni acel timp, care trebuie să vină curând, stă scris: „În vremea aceea se va scula Mihail, marele Prinț care ocrotește copiii poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de necaz, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta.” Daniel 12:1.

Acest eveniment final din cadrul Problemei Răsăritului este descris mai departe în Apocalipsa 16:12: „Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea regilor Răsăritului.”

Cât despre râul Eufrat, de la începutul istoriei a tot fost traversat fără vreo greutate, chiar și la potop, de regi și armatele lor. Atunci nu poate fi vorba în mod literal despre râul Eufrat. Dar, de vreme ce apele simbolizează „popoare, mulțimi, neamuri și limbi” (Apocalipsa 17:15), „apa” de aici simbolizează Puterea care domină popoarele care locuiesc pe teritoriul Eufratului; și aceasta este puterea turcă care va ajunge la distrugere când nimeni nu o va mai ajuta.

Și acest lucru se întâmplă „ca să fie pregătită calea regilor RĂSĂRITULUI.” Dar, cu excepția Statelor Unite și a Japoniei, acești „regi ai Răsăritului” sunt aceiași care au constituit cauza principală și substanța Problemei Răsăritului, de la originea ei în 11 august 1840 și până în prezent.

Atunci, cum poate guvernul Turciei să ajungă la un sfârșit? Cum poate această „apă” a „marelui râu Eufrat” să fie „secată”, decât prin chiar intervenția acestor Puteri? Acești „regi ai Răsăritului” a căror „cale” trebuie să fie „pregătită” prin căderea Turciei, sunt chiar Puterile care sunt împreună responsabile pentru Turcia.

Atunci, cum poate Turcia să-și ajungă sfârșitul decât prin acțiunea directă a acestor Puteri care sunt acum „regii Răsăritului”? În mod clar, aceasta este singura cale prin care Turcia poate ajunge la un sfârșit, singura modalitate prin care apele râului Eufrat pot fi secate.

De aceea, este clar că aceste Puteri care constituie acum „regii Răsăritului” și care sunt în prezent prinși într-un vârtej, al căror vârtej imediat este China, dar al căror centru inițial și ultim este Turcia, vor ajunge în punctul în care vor înlătura guvernul de la Constantinopol și vor permite ca acesta să fie instaurat la Ierusalim. Și curând după aceasta, vor lăsa ca guvernul Turciei „să-și ajungă sfârșitul.”

Și când acest lucru va fi realizat, oricare ar fi intenția Puterilor, finalul va fi că se vor strânge la Armaghedon pentru bătălia mării zile a Dumnezeului Atotputernic. Căci este scris: „Și am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura profetului mincinos trei spirite necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt spirite de diavoli, care fac minuni, și care se duc la regii pământului și ai lumii întregi, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. ... Iar el i-a strâns în locul care în ebraică se cheamă Armaghedon.” Apocalipsa 16:13-16.

Observați aici declarația șocantă în legătură cu cele două expresii din aceste versete din Apocalipsa 16: puterea turcă își ajunge sfârșitul, apa Eufratului este uscată „pentru ca să fie pregătită calea regilor Răsăritului”; iar acești „regi ai Răsăritului” sunt prezentați ca fiind „regii pământului și ai întregii lumii.”

Acum, este adevărat că trei din aceste Puteri care au creat Problema Răsăriteană în 1840, împreună cu Germania și Statele Unite, controlează practic întreaga lume. Și acestor cinci Puteri – Marea Britanie, Rusia, Germania, Franța și Statele Unite – toate Puterile mai mici, într-un fel sau altul, s-au alăturat sau s-au asociat. Deci este adevărat că regii Vestului sunt „regii Răsăritului”, și că regii Răsăritului sunt cu adevărat „regii pământului și ai întregii lumi.”

Iar aceste Puteri, prin faptul că și-au centrat interesul în Răsărit și și-au trimis armatele în Răsărit, se etalează și își expun forțele în pregătirea pentru marșul bătăliei mării zi a Dumnezeului celui Atotputernic. Și acest lucru se va realiza când, în mâhnirea lor, guvernul turc va fi lăsat de aceste Puteri să cadă, și astfel, „calea” va fi pregătită pentru ei ca „regi ai Răsăritului” să fie „adunați” în acel loc „numit în ebraică Armaghedon.”

Astfel am aflat originea, locul, situația prezentă și destinul marilor națiuni de astăzi care includ cu adevărat toate marile națiuni de astăzi, deoarece marile națiuni de astăzi sunt „regii pământului și ai întregii lumi.” Originea lor este găsită prin înțelegerea primelor cinci din cele Șapte Trâmbițe; locul lor este întreaga lume; situația lor prezentă este reprezentată de interminabila încurcătură a Problemei Răsăritului, așa cum este ea acum față de China; și, având China ca centru imediat, și Turcia ca centru originar și ultim, lucrarea lor este de a se etala și de a-și inspecta forțele în pregătirea pentru „bătălia mării zi a Dumnezeului celui Atotputernic”; iar destinația lor este ARMAGHEDON.

Primele Patru trâmbițe marchează căderea Imperiului Roman de Vest; cea de-a Cincia și cea de-a Șasea Trâmbiță marchează distrugerea Imperiului Roman de Răsărit; iar cea de-a Șaptea Trâmbiță marchează căderea tuturor imperiilor, tuturor regatelor și tuturor națiunilor; căci atunci când Dumnezeu cerului Își așează împărăția, „va sfârâma în bucăți și va nimici toate acele împărății.” Daniel 2:44.

Vaiul celei de-a Cincia Trâmbițe a fost numit de Gibbon „nafragiul națiunilor”; dar Vaiul celei de-a Șaptea Trâmbițe va fi nu numai nafragiul națiunilor, dar și al întregului glob. Căci, în Apocalipsa 11:19, printre evenimentele celei de-a Șaptea Trâmbițe – cel de-al Treilea Vai – se numără acel cutremur cum n-a mai fost de când locuiesc oamenii pe pământ, atât de puternic și atât de mare încât fiecare munte și insulă vor fi mutate de la locurile lor; și acea mare grindină; ambele vor veni în perioada celei de-a șaptea plăgi, când Dumnezeu „Se va scula să zguduie îngrozitor pământul”; când teribila voce este auzită din templul din cer, de la tron, spunând: „S-a sfârșit.”; și când cerurile se vor strânge ca un sul, „iar împărății pământului, oamenii mari, cei bogați și cei puternici, conducătorii, toți robii și toți oamenii liberi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce stă pe tron și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate rezista?” Apocalipsa 16:17-21; 6:14-17.

Și de vreme ce aceasta este situația, lucrarea și destinul marilor națiuni de astăzi; și de vreme ce complicațiile în care sunt implicați vor culmina numai în acel timp de necaz „cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta”, când vor fi eliberați numai cei care „au fost găsiți scriși în carte”; aceste lucruri îndeamnă fiecare minte să ridice acea întrebare îngrijorată care a fost ridicată înainte de criza unei națiuni: „Bărbaților și fraților, ce să facem?”

Iar la această întrebare, răspunsul este desăvârșit și complet și din aceeași sursă: Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, din care vine orice informație adevărată despre marile națiuni de astăzi.

Capitolul 11

Solia îngerului al treilea

Răspunsul la acea importantă întrebare pentru zilele noastre, „Ce să facem?”, poate fi cu siguranță oferit pe baza celor Șapte Trâmbițe și a locului pe care îl ocupă marile națiuni de astăzi; pentru că răspunsul este oferit de cuvântul lui Dumnezeu chiar pe această bază.

Am văzut că cele trei Vaiuri sunt legate în mod inseparabil de ultimele trei din cele Șapte Trâmbițe. În chiar mijlocul celor Șapte Trâmbițe – după terminarea celei de-a Patra și înainte de debutul celei de-a Cincia – este scris: „Și m-am uitat, și am auzit un înger care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune.”” Apocalipsa 8:13.

Faptul că cele Trei Vaiuri sunt în mod inseparabil legate de ultimele trei din cele Șapte Trâmbițe, fiecareia corespunzându-i un vai, este dincolo de orice îndoială datorită faptului că atunci când sunetul celui de-al Cincilea Înger se termină, este scris: „Un vai a trecut; și iată că mai vin încă două vaiuri după el.” Apocalipsa 9:12. Și atunci când ce-a de-a Șasea Trâmbiță se sfârșește, este scris: „Al doilea vai a trecut; și iată că al treilea vai vine repede. Și îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță.” Apocalipsa 11:14, 15.

Acum, legat inseparabil de acest înger care proclamă venirea celor Trei Vaiuri, care sunt inseparabil legate de ultimele trei din cele Șapte Trâmbițe, este „Îngerul al Treilea” din Apocalipsa 14.

Petru ca acest lucru poate să fi înțeles fără nici o îndoială, să începem cu Solia Îngerului al Treilea din Apocalipsa 14, și să urmărim legăturile sale directe cu începuturile lor.

Primele cuvinte referitoare la „cel de-a Treilea Înger” sunt: „Și îngerul al treilea i-a urmat.” Apocalipsa 14:9. Acest lucru înseamnă că alți îngeri au trecut înainte, îngeri pe care cel de-al Treilea Înger „i-a urmat.”

Atunci, să citim versetul precedent: „Și a urmat un alt înger.” Acest lucru arată că un alt înger a existat și înaintea acestuia, care, atunci când urmează, este numit un „alt” – ul.

Acum să mergem la versetul 6: „Și am văzut un alt înger.” Și acesta indică faptul că a mai existat un înger înainte care a făcut ca acesta, care zboară prin mijlocul cerului, să fie un „alt” – ul.

Mergând înapoi în cartea Apocalipsei nu mai găsim nici un înger, cu excepția îngerului cu Trâmbița a Șaptea, până când ajungem la primul verset al capitolului 10; și acolo citim: „Și am văzut un alt înger puternic.” Ca și înainte, această expresie arată că, înaintea acestuia, mai este un înger care, atunci când apare acesta, face să fie prezentat ca un „alt” – ul.

Mergând mai înapoi nu mai găsim nici un înger, cu excepția îngerilor cu Trâmbițele Șase și Șapte, până când ajungem la ultimul verset al capitolului 8, căci citim: „Și am privit, și am auzit un înger” – nu „un alt înger”, ci, înainte de toate, „un înger.”

Astfel, începând cu Apocalipsa 8:13, este prezentată o serie neîntreruptă de îngeri legați prin termenul „alt”, până la Îngerul al Treilea din Apocalipsa 14, cu solia sa. Astfel:

„Am privit și am auzit un înger.” Apocalipsa 8:13.

„Și am văzut un alt înger puternic.” Apocalipsa 10:1.

„Și am văzut un alt înger.” Apocalipsa 14:6.

„Și a urmat un alt înger.” Versetul 8.

„Și cel de-al treilea înger i-a urmat.” Versetul 9.

Probabil că următoarea diagramă simplă va ajuta în a clarifica legătura dintre îngerul care anunță cele Trei Vaiuri ale celor din urmă trei din cele Șapte Trâmbițe, și Solia Îngerului al Treilea din Apocalipsa 14:

Prima Trâmbiță Apocalipsa 8:7.

Cea de-a Doua Trâmbiță Apocalipsa 8:8.

Cea de-a Treia Trâmbiță Apocalipsa 8:10.

Cea de-a Patra Trâmbiță Apocalipsa 8:12. / „Un înger”: „Vai, vai, vai.” Apocalipsa 8:13.

Cea de-a Cincia Trâmbiță Apocalipsa 9:1-11 / Primul Vai.

Cea de-a Șasea Trâmbiță Apocalipsa 9:13-11:13 / Cel de-al Doilea Vai; „Un alt înger

puternic.” Apocalipsa 10:1.

Cea de-a Șaptea Trâmbiță Apocalipsa 11:13-19. / Cel de-al Treilea Vai; „Un alt înger.” Apocalipsa 14:6.

„A urmat un altul.” Apocalipsa 14:6

„Cel de-al treilea înger i-a urmat.” Apocalipsa 14:9.

Înțelegerea acestui adevăr poate fi și mai deplină printr-o considerare a ceea ce este cu adevărat Solia Îngerului al Treilea în ea însăși. În sine, această expresie: „cel de-al Treilea Înger”, face în mod clar referire la al treilea dintr-o serie de trei îngeri. Așa cum s-a arătat înainte, această serie de trei îngeri, fiecare dintre ei ducând o solie, se găsește în capitolul 14 din Apocalipsa, versetele 6-12. Soliile acestor trei îngeri se combină și culminează în solia celui de-al treilea care nu încetează să sune până când secerișul pământului nu este copt și pregătit pentru ca venirea Domnului să-l recolteze.

Solia Îngerului al Treilea în sine, așa cum este vestită în cuvintele Îngerului al Treilea, este următoarea: „Și îngerul al treilea i-a urmat, zicând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului; și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor; și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:9-12.

Aceasta este Solia Îngerului al Treilea așa cum există, separată de celelalte două. Dar, de fapt, ea nu poate fi privită ca separată și nu poate fi prezentată ca fiind singură, o solie separată pentru lume; căci chiar primele cuvinte sunt: „Cel de-a Treilea Înger I-a urmat.” Astfel, prin chiar primele cuvinte ale soliei însăși suntem trimiși nu numai la cea care o precede, ci la ambele care o preced. Iar termenul grecesc care este tradus prin „urmat” nu înseamnă numai că a venit după, și nici simplu că a urmat, ci „a urmat cu” așa cum soldații îl urmează pe căpitanul lor, sau servii pe stăpânii lor; de aceea, „a urma pe cineva într-un lucru; a lăsa să fie urmat.” Atunci când se referă la lucruri, înseamnă a urma ca rezultat; a urma „ca și consecință a ceva ce s-a petrecut înainte.” Astfel, referitor la persoane, cel de-al Treilea Înger urmează celor doi care l-au precedat; iar solia sa, ca lucru, urmează ca rezultat sau ca și consecință a ceea ce s-a petrecut înainte.

Dar despre cel de-al doilea este de asemenea scris: „Și a urmat un alt înger.” Așa cum cel de-al Treilea Înger îi urmează celui de-a Doilea, tot așa și cel de-al Doilea îi urmează Primului. Iar despre cel Dintâi este scris: „Și am văzut un alt înger zburând,” etc. Acesta este primul dintr-o serie de trei. Lui îi urmează un altul, iar cel de-al Treilea le urmează ambilor. Există o succesiune în ordinea apariției lor; dar, atunci când toți trei au apărut, atunci merg împreună ca unu singur. Cel Dintâi își transmite solia; cel de-al Doilea îi urmează și i se alătură; cel de-al Treilea le urmează și se alătură lor; astfel, atunci când toți trei sunt împreună și înaintează cu puterile unite, alcătuiesc o solie cu o putere întreită, expusă cu glas tare. Este nevoie de toți îngerii pentru ca Solia Îngerului al Treilea să fie desăvârșită; iar Solia Îngerului al Treilea nu poate fi oferită cu adevărat fără a face cunoscute toate soliile.

Atunci, ce este întreită solie în părțile ei? Iat-o pe prima: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică pentru a o vesti celor care locuiesc pe pământ, oricărei națiuni, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă Lui, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apocalipsa 14:6, 7.

Iat-o pe a Doua: „Apoi a urmat un alt înger, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei!” Apocalipsa 14:8.

Și iat-o pe cea de-a Treia: „Și cel de-al Treilea Înger i-a urmat zicând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului; și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor; și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și chipului ei, și

oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:9-12.

Dacă privim la cuvintele fiecărei solii, vom descoperi acea semnificație a cuvântului grecesc „urmat” care înseamnă „a urma ca și consecință.” Cel dintâi poartă Evanghelia cea veșnică pentru a o predica fiecărei făpturi, chemându-i pe toți să se teamă de Dumnezeu și să-I dea Lui slavă și să I se închine Lui pentru că a venit ceasul judecării Lui. Respingerea acestei solii produce o condiție a lucrurilor care, ca și consecință a respingerii, este descrisă în cuvintele celui de-al Doilea Înger care urmează. Și datorită respingerii Primei Solii, și datorită consecințelor acelei respingeri așa cum sunt descrise în cea de-a Doua, este produsă o condiție a lucrurilor, ca o următoare consecință, care cere ca cel de-al Treilea Înger să îi urmeze proclamând cu voce tare avertismentul său îngrozitor împotriva teribilelor rele care au fost făcute ca și dublă consecință a respingerii celei Dintâi Solii.

Și acel glas și lucrarea celui de-al Treilea Înger îmbinată cu Primul, este clară din cuvintele sale finale: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus;” pentru că acesta va fi mereu scopul predicării Evangheliei celei veșnice.

Ea reprezintă chiar substanța temerii de Dumnezeu și a slavei oferite Lui și a închinării „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” Păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus reprezintă singurul lucru care va îndreptăți orice suflet să stea în ceasul judecării Lui, despre care cel dintâi înger spune că „a venit.”

Urmând imediat cuvintele de final ale celui de-al Treilea Înger, se aude „un glas din cer, care-mi zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!”” – de acum încolo. Apocalipsa 14:13. Și cuvintele care urmează sunt acestea: „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu Fiul omului; pe cap avea o cunună din aur; iar în mână o secere ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, deoarece secerișul pământului este copt.” Și Cel ce stătea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.” Apocalipsa 14:14-16. Iar „secerișul reprezintă sfârșitul lumii.” Matei 13:39.

Din nou: cel de-al Treilea Înger îi avertizează în mod deosebit pe oameni împotriva închinării la fiară și la chipul ei, orice ar însemna acestea; și, din Apocalipsa 19:11-21, aflăm că fiara și chipul ei „trăiesc” atunci când Domnul vine pe norii cerului, și că „ambele” sunt distruse de strălucirea apariției Sale.

Aceste lucruri arată că Solia Îngerului al Treilea este o solie dată cu voce tare, puternică, întreită, care ajunge la fiecare națiune, neam, limbă și popor chiar înainte de a doua venire a Domnului și care strânge secerișul pământului și pregătește un popor pentru Domnul, tot așa cum solia lui Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru prima venire a Domnului. Așadar, aceasta este cea din urmă, solia finală a lui Dumnezeu către pământ.

Iar acum, după ce am înțeles ce este Solia Îngerului al Treilea, legătura acestei solii cu marile națiuni de astăzi poate fi mai bine înțeleasă printr-o considerare a Timpului Soliei Îngerului al Treilea.

Capitolul 12

Timpul soliei îngerului al treilea

Am văzut că Îngerul al Șaselea din cei Șapte, a încetat să mai sune la 11 august 1840; și că atunci, așa cum spune Scriptura, „al Doilea Vai a trecut; și iată, al Treilea vai vine curând.” Apocalipsa 11:14. Cel de-al Treilea Vai și cea de-a Șaptea Trâmbiță coincid în timp.

Atunci când „cel de-al șaptelea înger a sunat”, profetul a spus că „Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor.”

Profetul a mai spus de asemenea: „Națiunile se înfurișează.” Acestea le-am văzut împlinite în condiția națiunilor începând cu 1844, chiar până în prezent – națiunile care sunt acum implicate în încurcătura cu China: marea Problemă Răsăriteană.

Evenimentele celei de-a Șaptea Trâmbițe, celui de-al Treilea Vai, sunt astfel descrise de profet: „Și a venit mânia Ta; a venit vremea ca cei morți să fie judecați și să răsplătești pe robii Tăi profeții, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să distrugi pe cei ce distrug („strică”) pământul!” Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer: și s-a văzut chivotul legământului Său, în templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” Apocalipsa 11:18, 19.

Acum dorim să fie înțeles pe deplin, și așa va fi, că evenimentele descrise aici sunt identice cu cele din Apocalipsa 14:6-20 – întreita solie – și 16:1-21 – consecințele respingerii acelei întreite solii. Evenimentele din Apocalipsa 14:6-20 și 16:1-21 nu constituie decât o explicație detaliată a celor menționate în Apocalipsa 11:18, 19, ca fiind evenimentele din cadrul finalului celei de-a Șaptea Trâmbițe. Pentru a clarifica acest lucru, vom reda aici împreună afirmațiile din Apocalipsa 11:18, 19 – următoarele evenimente ale Trâmbiței a Șaptea – împreună cu afirmațiile corespunzătoare din capitolele 14 și 16.

1. „Și a venit mânia Ta.” Apocalipsa 11:18. Îngerul al Treilea spune: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei ... va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” 14:9, 10. În cele șapte plăgi de la sfârșit mânia lui Dumnezeu este împlinită; în cadrul ultimei, vin fulgere, voci, tunete, un cutremur și grindină mare, care sunt prezente sub cea de-a Șaptea Trâmbiță. 15:1, 6-8; 16:17-21.

2. „Timpul ca cei morți să fie judecați.” Apocalipsa 11:18. Acest timp în care cei morți sunt judecați este timpul la care face referire Apocalipsa 14:6, 7, în care întreita solie încă duce Evanghelia cea Veșnică la cei care locuiesc pe pământ și la fiecare națiune, neam, limbă și popor, încă spunând cu voce tare tuturor: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I Lui cinste, căci a sosit ceasul judecării Lui.”

Pavel a predicat aceeași Evanghelie, dar nu faptul că a sosit ceasul judecării Lui, dar că va veni o judecată. Dar când vine timpul când cel de-al Șaptelea Înger sună, ceasul judecării Lui este anunțat potrivit aceleiași Evanghelii.

Faptul că acest „ceas” nu reprezintă marea zi a Judecării care va interveni la sfârșitul lumii, ci că este un timp care precede sfârșitul lumii, este demonstrat prin faptul că încă două solii o urmează pe aceasta înainte de venirea Domnului și de sfârșitul lumii. Dar acestea două îl urmează pe acesta, iar cel de-al treilea dintre ele este Solia Îngerului al Treilea care îi avertizează pe toți oamenii împotriva închinării la Fiară și la Chipul ei și împotriva primirii semnului ei, sub groaznică pedeapsă de a bea vinul mâniei lui Dumnezeu; și care, în același timp, îi cheamă pe toți să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. „Am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului ... spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I Lui slavă, căci A VENIT ceasul judecării Lui.” Apocalipsa 14:6, 7.

3. „Să răsplătești pe robii Tăi profeții, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari.” Apocalipsa 11:18. Acest timp al răsplătirii este la venirea lui Hristos; căci El spune: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apocalipsa 22:12. Din nou El a spus: „Ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” Luca 14:14. Dar venirea Sa urmează imediat Soliei Îngerului al Treilea, căci profetul spune: „M-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor stătea cineva care semăna cu Fiul omului; pe cap avea o cunună din aur; iar în mână, o seceră ascuțită.” „Atunci Cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat seceră pe pământ. Și pământul a fost secerat.”

Apocalipsa 14:14, 16.

Acest „seceriș este sfârșitul lumii.” Matei 13:39.

4. „Și să-i distrugi pe cei de distrug pământul.” Apocalipsa 11:18. „Și din templul care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea și el o seceră ascuțită. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea secera ascuțită: „Pune secera ta ascuțită și culege strugurii viei pământului căci strugurii ei sunt copti.” Și îngerul și-a aruncat secera pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14:17-19.

Aici sunt descoperite două secerișuri. Unul este făcut de Fiul lui Dumnezeu care adună recolta pământului și strânge grâul în grânarele lui Dumnezeu. Celălalt trebuie să-i adune pe cei care vor fi aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu. Cele dintâi reprezintă roadele adevăratei Vii, Isus Hristos. Căci El afirmă: „Eu sunt adevărata Viță.” „Eu sunt Vița, voi sunteți ramurile.” Aceasta este Via din cer; căci Hristos, adevărata Viță, a venit din cer pentru a face voia Tatălui Său; iar „Tatăl este Stăpânul” acestei Vii. Toți cei care rămân în Hristos, adevărata Viță, vor fi adunați de îngeri în împărăția lui Dumnezeu atunci când El va veni pe un nor alb pentru a culege secerișul pământului. Ceilalți sunt numiți „ciorchinii viei pământului.” Aceștia nu au nici o legătură cu Via cerească ci sunt de pe pământ, pământești. Și atunci când ciorchinii acestei viei sunt strânși, acest lucru se va face numai pentru ca ei să fie aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu.

Același rezultat este înfățișat de Ioan Botezătorul sub un alt simbol: „Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.” Matei 3:11, 12.

5. „Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer.”

Sanctuarul, templul legii levitice era un simbol al sanctuarului, al templului Evangheliei. Evrei 9:9, 11:23. Acela era pe pământ, acesta este în cer. Acela a fost făcut de mâini și a fost înălțat de om; acela a fost făcut fără mâini și a fost înălțat de Domnul. Evrei 9:9, 23, 24; 8:2; 9:11. Cel de pe pământ avea două încăperi, sau locuri sfinte – locul sfânt și locul preasfânt – iar cel din cer are de asemenea două încăperi sau locuri sfinte. Evrei 9:2-7, 24. Iar chivotul Testamentului se găsea în locul preasfânt. Serviciul aceluia sanctuar era făcut de cei din preoția levitică, și cu sângele animalelor; serviciul acestui sanctuar este făcut de Hristos Domnul, din preoția lui Melhisedec, și cu sângele lui Hristos Însuși. Evrei 7:6, 9, 12-14, 22-26; 8:1. Serviciul aceluia sanctuar era îndeplinit o dată pe an de către marele preot în locul preasfânt; serviciul acestuia, atunci când este îndeplinit, este o dată pentru totdeauna. Evrei 9:7, 25, 26; 10:3, 10.

Ultima lucrare din serviciul anual din acel sanctuar era în ceea ce se numea „ziua ispășirii”; iar serviciul, în mod deosebit desfășurat în locul preasfânt, era numit „curățirea sanctuarului” – îndepărtarea tuturor păcatelor care fuseseră aduse în sanctuar prin serviciul preoților în timpul mărturisirilor și jertfelor poporului în timpul anului care atunci se sfârșea. Leviticul 23:27-32; 16:2-34. Ultima lucrare a serviciului ultim din sanctuarul ceresc va fi marea zi a ispășirii finale; iar serviciul va consta în îndepărtarea pentru totdeauna a tuturor păcatelor care au fost purtate de Marele nostru Preot, cu ocazia mărturisirii credincioșilor și oferirea Sa prin credință ca sacrificiu pentru noi: ca și când se oferă de fapt pe Sine pentru noi.

Aceasta este curățarea sanctuarului, nu pământesc, ci ceresc. Așa cum curățarea sanctuarului pământesc reprezenta ultima lucrare din acel an pentru acel popor, tot așa și curățarea sanctuarului ceresc va fi ultima lucrare în beneficiul vreunui popor. Așa cum curățarea sanctuarului pământesc reprezenta chiar cea din urmă zi a aceluia serviciu anual, tot așa, când lumea va ajunge la timpul curățirii sanctuarului ceresc, va intra atunci în chiar ultimele zile ale lucrării Evangheliei. Și când sanctuarul va fi curățit, Evanghelia – taina lui Dumnezeu – va fi „terminată, așa cum le-a spus servilor Săi, profeții.”

Acum, când, potrivit Scripturii, va începe curățarea sanctuarului ceresc? În Daniel 8.14, este spus despre un anumit timp: „Până la 2300 de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.” Acesta fiind de asemenea un timp profetic, fiecare zi însemnând un an, rezultă așadar 2300 de ani.

De când? – „De la darea poruncii de reconstruire și zidire a Ierusalimului.” Daniel 9:25.

Șaptezeci de săptămâni – 490 de zile – au fost tăiate din cele 2300 de zile, și destinate poporului lui Daniel: evreilor; iar începutul celor 490 de ani este începutul celor 2300. acest început, așa cum a fost citat mai sus, reprezintă darea poruncii pentru reconstruirea și zidirea Ierusalimului care s-a consumat în anul 457 înainte de Hristos. Ezra 7.

Cu toate că Ezra a plecat din Babilon cu decretul în prima lună, nu a ajuns la Ierusalim decât în luna a cincia. Și pentru că decretul se adresa trezorerilor „de dincolo de râu” – Eufrat, și din Palestina, el nu a intrat în vigoare decât atunci când a ajuns în acea țară; astfel, aproape o jumătate de an a trecut până când decretul a putut exprima porunca de restaurare și zidire a orașului, ceea ce ne duce la mijlocul anului 457, sau 456 de ani și jumătate înainte de Hristos.

456 și jumătate înainte de Hristos din 2300 de ani, ne aduce la $2300 - 456 \frac{1}{2} = 1843 \frac{1}{2}$ după Hristos. 1843 de ani și jumătate după Hristos, ne duce în anul 1844. Atunci i-a spus îngerul lui Daniel că se va consuma curățirea sanctuarului: „Până la 2300 de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.”

Faptul că acest lucru nu poate fi aplicat sanctuarului pământesc este clarificat prin declarația din Daniel 9:26, că după tăierea lui Mesia, poporul prințului care va veni (romanii) „vor distruge cetatea și sanctuarul.” Iar Hristos a spus că atunci când acestea vor fi distruse, Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când timpul neamurilor va fi împlinit. Luca 21:24. Pentru că acel oraș și acel sanctuar urmau să fie distruse la câțiva ani după expirarea celor 490 de ani, este imposibil să mai fi existat sanctuarul pentru a fi curățit la expirarea celor 2300 de ani. Astfel, sanctuarul care trebuia să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de ani era sanctuarul ceresc pentru că este singurul care mai exista. De aceea, este sigur că curățirea sanctuarului ceresc a început la 1844.

Curățirea sanctuarului, lucrarea ispășirii sub legea levitică, era o lucrare de judecată. Căci Scriptura spune: „Oricine nu se va smeri în ziua aceea, va fi nimic din poporul lui.” Leviticul 23:29. Oricine nu mărturisea păcatul în acea zi, nu putea să aibă parte de ispășirea care se făcea în acea zi; iar când sanctuarul era curățat și ispășirea făcută, el trebuia nimic fără milă – nu mai avea o altă șansă, timpul său de probă fiind expirat. Este scris că sub sunetul celei de-a Șaptea Trâmbițe va veni „timpul ca cei morți să fie judecați;” iar Primul Înger din întreita solie spune: „A venit ceasul judecății Lui.”

De aceea, în perioada curățirii sanctuarului ceresc, care este acum, în cadrul ispășirii care este realizată o dată pentru totdeauna, oricine nu își mărturisește păcatele pentru a avea parte de mijlocirea lui Hristos, nu poate avea parte de ispășirea lui Hristos; iar când sanctuarul va fi curățit și ispășirea terminată, el va trebui tăiat fără milă – nu mai poate avea o altă șansă; timpul său de probă va fi expirat. Despre unul ca acesta se va spune: „Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cel care este murdar, să fie murdar mai departe.” Nu va mai fi aplicat sângele prețios care curăță. Aceștia sunt cei care apucă și beau drojdia paharului care este în mâna Domnului (Psalmul 75:8); aceștia sunt cei care „vor bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Apocalipsa 14:10.

Templul ceresc, locul preasfânt a fost deschis în 1844. La vremea aceea, curățirea sanctuarului a început; și, este în chiar natura lucrurilor că se termina curând. Noi trăim acum în marea zi a ispășirii. Acum este timpul când fiecare trebuie să-și mărturisească păcatele repede, să le înlăture, să fie părtaș mijlocirii lui Hristos, să-și spele hainele și să le albească în sângele Mielului. Căci, începând cu 1844 a sunat Îngerul al Șaptelea; curând, taina lui Dumnezeu va fi încheiată, lucrarea Evangheliei sa va termina și mânia neamestecată a lui Dumnezeu și a Mielului vor fi turnate peste toți nelegiuiții de pe pământ.

6. „Și s-a văzut în templul Său chivotul Testamentului Său.” Apocalipsa 11:19. De ce este numit „chivotul Testamentului Său”? Pentru că în el se găsește mărturia Sa, așa cum era și în templul pământesc, care era un model al celui ceresc. „În chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da.” Exodul 25:21.

Dar ce era mărturia, sau testamentul care trebuia pus în chivot? „Când a sfârșit de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, El i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.” Exodul 31:18. „Iar tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, iar scrisul era scrisul lui Dumnezeu gravat pe table.” Cap. 32:16.

Moise a spart aceste table atunci când a coborât de pe munte și a găsit poporul dedat idolatriei. Atunci Domnul i-a spus lui Moise: „Taie două table din piatră ca cele dintâi și suie-te la Mine pe munte; fă și un chivot din lemn. Eu voi scrie pe aceste două table cuvintele care erau scrise pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat, și să le pui în chivot.” Atunci Moise a spus: „Am făcut un chivot din lemn de salcâm, am tăiat două table din piatră ca cele dintâi și m-am suit pe munte cu cele două table în mână. Și El a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, cele zece porunci pe care Domnul vi le spusese pe munte din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul.” Deuteronomul 10:1-5.

Acest chivot a fost numit „chivotul mărturiei” sau al testamentului pentru că în el au fost așezate tablele mărturiei pe care Dumnezeu le-a dat lui Moise, iar acea mărturie erau cele zece porunci. Numai acest lucru i-a conferit titlul de „chivotul mărturiei.”

Am văzut că acest sanctuar, sau templu de pe pământ, era numai modelul sau ilustrarea sanctuarului, sau templului din cer. De aceea, acea mărturie care i-a conferit chivotului din sanctuarul pământesc titlul de „chivotul mărturiei”, trebuie să fie identică cu mărturia care conferă chivotului din cer titlul de „chivotul testamentului Său”, și anume, cele zece porunci. Acum, acest templu al lui Dumnezeu din cer a fost deschis la sunetul cele de-a Șaptea Trâmbițe; atunci este descoperit chivotul ceresc al testamentului Său în care sunt cele zece porunci – tablele legii Sale sfinte; și, în directă legătură cu ceea ce este scris la Apocalipsa 14:12, - Solia Îngerului al Treilea – care spune: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu.”

7. „Și au fost fulgere, tunete, un cutremur și grindină mare.” Apocalipsa 11:19. Aceasta este identic cu evenimentele celor Șapte Plăgi. Căci Scriptura spune: „Al Șaptelea înger a vărsat potirul lui în văzduh. Și din templu, din tron, a ieșit un glas tare, care zicea: ‚S-a isprăvit!’ Și au urmat glasuri, fulgere, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. ... Toate insulele au fugit, și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare.” Apocalipsa 16:17-21.

Dar ultimele șapte plăci conțin mânia lui Dumnezeu. Această mânie este turnată peste cei care se închină Fiarei și Chipului ei, peste cei care refuză să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Iar Solia Îngerului al Treilea trebuie să-i avertizeze pe oameni împotriva acestei închinări, pentru ca să scape de această mânie; și ea îi invită în mod deosebit să „păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Aceste lucruri arată că aceste trei solii din Apocalipsa 14 și mânia care este vestită de cea de-a Treia dintre ele, se referă la perioada în care sună cel de-al Șaptelea Înger. Este, de aceea, sigur că în zilele glasului celui de-a Șaptelea Înger, când el va suna, Solia Îngerului al Treilea este potrivită pentru lume.

Aici trebuie să ne referim din nou la Apocalipsa 10:7, unde îngerul afirmă sub jurământ că „în zilele glasului Îngerului al Șaptelea, când el va începe să sune, taina lui Dumnezeu ca fi încheiată.” Acestea fiind zile profetice – fiecare zi pentru un an – expresia afirmă: „în anii glasului Îngerului al Șaptelea, când el va începe să sune.” Cea de-a Șaptea Trâmbiță, cel de-al Treilea Vai acoperă toate vaiurile care vor exista vreodată pe pământ din clipa în care această trâmbiță începe să sune. Dar taina lui Dumnezeu trebuie să fie terminată în anii în care aceasta începe – nu în ultima parte, nici la final, ci la început. De aceea, oricând cel de-al Șaptelea Înger începe să sune, încheierea tainei lui Dumnezeu este aproape.

Dar ce este taina lui Dumnezeu? – Taina lui Dumnezeu este Evanghelia. Dovada: în Efeseni 3:3 Pavel afirmă: „Prin descoperire mi-a descoperit taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, așa cum este acum descoperită sfinților Săi apostoli și profeți prin Spiritul; că neamurile sunt împreună moștenitoare, și din același trup, și părtași promisiunii Sale în Hristos prin Evanghelie, ... Mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc printre neamuri bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este părtașia acestei taine, ascunse de la începutul lumii în Dumnezeu, care a

creat toate lucrurile prin Isus Hristos; pentru ca ... să fie descoperită prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, potrivit scopului veșnic pe care Și l-a propus în Hristos Isus, Domnul nostru. ... Ca Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să fiți umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu.” „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” Efeseni 3:3-11, 17-19; Coloseni 2:9.

Din aceste texte este evident faptul că scopul veșnic al lui Dumnezeu pe care Și l-a propus în Hristos pentru noi; că bogățiile nemăsurate ale lui Hristos, care sunt aduse copiilor oamenilor; că nemăsurata dragoste a lui Hristos și a lui Dumnezeu pentru om; că dragostea lui Hristos și a lui Dumnezeu care întrece orice cunoștință, reprezintă taina lui Dumnezeu. Dar toate acestea nu sunt nimic altceva decât Evanghelia. Predicarea Evangheliei nu este decât efortul lui Dumnezeu de a descoperi taina Sa și de a descoperi oamenilor adâncimile ei.

Din nou: în Efeseni 6:19, Pavel numește lucrarea sa de predicare, descoperirea tainei lui Dumnezeu, spunând: „Rugați-vă ... și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să fac cunoscută taina Evangheliei, a cărei ambasador în lanțuri sunt.” Colosenilor, de asemenea le-a spus: „Rugați-vă tot odată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri.” Coloseni 4:3. Și romanilor: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută în secret de la creațiunea lumii, dar a fost arătată acum prin scrierile profeților, potrivit poruncii Dumnezeului celui veșnic, a fost descoperită tuturor națiunilor, ca să asculte de credință.” Romani 16: 25, 26.

Nu poate exista nici o îndoială că taina lui Dumnezeu este Evanghelia lui Dumnezeu; că taina lui Hristos este Evanghelia lui Hristos, căci este numită „Evanghelia lui Dumnezeu” ca și „Evanghelia lui Hristos” (1 Petru 4:17; 1 Tesaloniceni 2:9; 1 Timotei 1:11); și este firesc astfel, deoarece Hristos este „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23), și „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” (2 Corinteni 5:19).

Taina lui Dumnezeu fiind Evanghelia, atunci când îngerul a spus că taina lui Dumnezeu va fi încheiată, nu spune altceva decât că, potrivit Scripturii, Evanghelia va fi încheiată. Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” De aceea, a spune că taina lui Dumnezeu – Evanghelia – va fi încheiată, nu este altceva decât a afirma că puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor va înceta să mai fie exercitată.

Din nou: taina lui Dumnezeu este Dumnezeu manifestat în carne, „Hristos în voi, speranța slavei.” Încheierea acelei taine nu va fi decât Dumnezeu manifestat: Hristos în întregime descoperit în carnea celor care cred în El. Astfel, harul lui Hristos și darurile Spiritului Său sunt oferite „pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru educarea trupului lui Hristos, până când ajungem cu toții în unitatea credinței și cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:7-13.

Astfel, potrivit explicării oferite de aceste versete, îngerul din Apocalipsa 10:7 spune că în aceste zile – ani – ai glasului celui de-al Șaptelea Înger, atunci când el începe să sune, Evanghelia va fi încheiată, puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor va înceta să mai fie exercitată, iar lucrarea lui Dumnezeu în Hristos în cei care cu adevărat cred în El va fi desăvârșită până la măsura plinătății staturii lui Hristos, „așa cum le-a spus El servilor Săi, profeții.”

Potrivit acestor concluzii, este sigur că în anul 1844 a început curățirea sanctuarului ceresc; este sigur că în 1844 Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer; este sigur că în 1844 a început perioada în care morții sunt judecați, când se va spune pe bună dreptate: „A venit ceasul judecării Lui”; din toate aceste adevăruri rezultă că în 1844 a început să sune Trâmbița a Șaptea.

Toate aceste lucruri nu sunt decât evenimente care se petrec în zilele glasului celui de-al Șaptelea Înger, atunci când el începe să sune. Și, după cum am descoperit că acest al Șaptelea Înger a început să sune în 1844, putem concluziona mai departe că Solia Îngerului al Treilea este potrivită lumii. Atunci când această solie este încheiată, taina lui Dumnezeu va fi încheiată. Atunci când se încheie această solie, lucrarea Evangheliei se va încheia. Și atunci când cele șapte plăgi, care sunt

rostate de către această solie împotriva celor care se închină Fiarei și Chipului ei, vor fi turnate peste cei care au Semnul Fiarei și peste cei care se închină Chipului ei – o dată cu turnarea acestor ultime plăgi, vine sfârșitul lumii.

De aceea acum este timpul în care există pericolul de a fi atras în închinarea Fiarei și a Chipului ei. Oamenii care trăiesc astăzi printre marile națiuni ale lumii sunt cei care sunt implicați în aceasta. Oamenii care sunt acum în viață vor fi chemați să facă un Chip Fiarei. Marile națiuni de astăzi sunt cele care vor soma, și o vor face, la închinarea Fiarei și a Chipului ei. Și oamenii din marile națiuni de astăzi sunt cei care vor fi avertizați de solia lui Dumnezeu împotriva tuturor acestor lucruri, și vor fi chemați să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, pentru că „a venit ceasul judecății Lui.”

Atunci când, în culmea mâniei marilor națiuni de astăzi, vine acel „timp de strâmtoare cum nu a mai fost de când există națiunile”, pot fi eliberați numai cei „care vor fi găsiți scriși în carte.” Daniel 12:1. De partea lui Dumnezeu, Solia Îngerului al Treilea reprezintă culmea evenimentelor celei de-a Șaptea Trâmbițe. De aceea, este perfect lămurit faptul că Solia Îngerului al Treilea reprezintă chemarea milostivă a lui Dumnezeu către toți oamenii, oferindu-le toate cele necesare tuturor, pentru ca numele lor să fie scrise în Cartea Vieții, astfel încât să poate fi protejați în acest timp de necaz, așa cum nu a mai existat. Și acest lucru este de două ori subliniat prin faptul că Solia Îngerului al Treilea îi avertizează pe toți oamenii împotriva închinării la Fiară și la Chipul ei; „Și toți locuitorii pământului i se vor închina (Fiarei), toți aceia al căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului, care a fost junghiat de la întemeierea lumii.” Apocalipsa 13:8.

Este numele tău în Cartea Vieții? Crezi în Isus?

Demonstrând că trăim în acel timp – începând din 1844 – în care Solia Îngerului al Treilea, marea întreită solie, este adresată lumii, nu ne rămâne decât să studiem importanța acestei solii.

Este o solie mondială pentru că:

1. Cel Dintâi dintre cei trei îngeri marii Solii Întreite (Apocalipsa 14:6, 7) a vorbit cu glas tare „fiecărei națiuni, neam, limbă și popor”; cel de-al Doilea Înger care i-a urmat acestuia, iar cel de-al Treilea Înger le-a urmat acestora. De aceea, după cum Primul se adresează fiecărei națiuni, neam, limbă și popor; și pentru că cel de-al Treilea urmează; și cel de-al Treilea trebuie de asemenea să ajungă la fiecare națiune, neam, limbă și popor.

2. Cel de-al Treilea Înger le-a urmat, spunând cu glas tare: „Dacă vreun om se închină Fiarei și Chipului ei,” etc. Această frază: „dacă vreun om”, arată că această solie este adresată tuturor oamenilor, că este o solie universală.

3. Despre Fiară este spus: „Toți locuitorii pământului i se vor închina, cei ale căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii.” Apocalipsa 13:8. Iar lucrarea Chipului Fiarei nu este decât de a determina oamenii să se închine Fiarei. Adevărat, el îi obligă pe oameni să se închine sieși – Chipul Fiarei; dar, pentru că își trage autoritatea și se inspiră de la Fiară, închinarea Chipului nu este decât închinare indirectă Fiarei. Acum, pentru că „toți locuitorii pământului” i se vor închina fiarei; pentru că Solia Îngerului al Treilea reprezintă un avertisment împotriva închinării Fiarei și a Chipului ei; și pentru că acceptarea acestui avertisment reprezintă singura cale de a evita acea închinare și mânia lui Dumnezeu – de aceea Solia Îngerului al Treilea trebuie să ajungă la „toți locuitorii pământului;” avertismentul trebuie să fie tot atât de întins pe cât e și închinarea. De aceea, este evident că acest lucru nu va fi realizat într-un colț.

Aceste considerații certifică faptul că Solia Îngerului al Treilea – întreita solie – din Apocalipsa 14, oricare ar fi acea solie în plinătatea ei, nu numai că privește în mod vital națiunile, dar se și adresează în mod direct tuturor oamenilor – „fiecărei națiuni, neam, limbă și popor” – marilor națiuni de astăzi. Este solia lui Dumnezeu către marile națiuni de astăzi.

Iar acum, chiar acum, datorită timpurilor și a obiceiurilor și datorită obiceiurilor și a timpurilor, ne este adresată următoarea întrebare: Ce este Babilonul? Ce este Fiară? Ce este Chipul Fiarei?

Capitolul 13

Întreita solie: ce este în raport cu Babilonul?

„Apoi a urmat un alt înger și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate națiunile din vinul mâniei curviei ei!” Apocalipsa 14:8.

Așa cum am observat mai înainte, acest cuvânt „a urmat” nu înseamnă numai a urma pe cineva care a fost mai înainte, ci de a veni și însoți pe unul care este deja pe drumul lui, și astfel cu adevărat „să urmeze cu” sau „să meargă cu.” O ilustrare bună a acestei idei se găsește în 1 Corinteni 10 unde, vorbind despre Israel în pustie, spune: „Ei au băut din Stâncă spirituală care i-a urmat („a mers cu ei” – nota); și acea Stâncă era Hristos.”

Astfel, din punctul de vedere al atotimportantului fapt că în aceste zile ale Îngerului Trâmbiței a Șaptea, când el a început să sune, lucrarea Evangheliei trebuie să fie încheiată, îngerul Evangheliei celei veșnice merge pentru a proclama acea Evanghelie fiecărei națiuni, neam, limbi și popor. După aceea, îngerul cu anunțul despre Babilon i se alătură celui Dintâi Înger, și merge cu el.

Cuvântul „Babilon” împreună cu ideea pe care o transmite provine de la cuvântul „Babel.” Iar cuvântul „Babel” vine la noi de la turnul descris în Geneza 11. Și de la încurarea limbilor care s-a creat acolo, unde se relatează despre turn, cuvântul înseamnă „confuzie.”

Este scris că oamenii au spus unul altuia:

„Să construim un oraș și un turn.” Iar numele pe care ei l-au dat atunci orașului a fost „Babel.” La vremea respectivă înțelesul cuvântului „Babel” –sensul său original – era „Poarta lui Dumnezeu.” Astfel, ei au spus: „Să construim un oraș și un turn al cărui vârf să ajungă la cer.”

Dar datorită înălțării lor de sine întreaga acțiune s-a transformat într-o confuzie totală, astfel încât cuvântul „Babel” și-a pierdut însemnătatea inițială, „Poarta lui Dumnezeu”, și a avut numai înțelesul de „confuzie.” Și astfel, ceea ce însemna inițial „Poarta lui Dumnezeu” a devenit numai un simbol al „confuziei.”

Iar acest înțeles inițial al cuvântului „Babel” – „Poarta lui Dumnezeu” – cu noul său înțeles de „confuzie”, reprezintă o lecție de-a lungul întregului subiect al Babilonului. Este o lecție și acum, în faza întreitei solii care vorbește despre Babilon și despre căderea sa.

Biserica lui Hristos este „trupul lui Hristos” în lume; iar El spune: „Eu sunt calea,” „Eu sunt poarta.” Biserica lui Hristos reprezintă mijlocul stabilit de Domnul prin care îi cheamă pe oameni la Sine pentru ca ei să găsească eliberare în El din această lume rea. Biserica lui Hristos este de aceea cu adevărat și în adevăr „Poarta lui Dumnezeu” pentru omenire; iar credința lui Isus este ceea ce oferă acces prin această poartă către toată plinătatea lui Dumnezeu.

Atunci, dacă Biserica, sau orice parte din ea, devine mândră și se înalță pe sine determinând astfel o confuzie a principiilor și relațiilor, rezultă că ceea ce era „Poarta lui Dumnezeu” devine confuzie. Atunci, ce spune Scriptura? Ea spune că va veni „o cădere” de la adevărul Evangheliei; că va veni o înălțare de sine în Biserică prin oamenii care se vor ridica chiar dintre cei care erau de încredere – episcopii – care vor vorbi „lucruri stricate, atrăgându-i pe apostoli după ei.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4; Fapte 20:28, 30.

Acum, Biserica din Roma era, la început, în mod deosebit o biserică a lui Hristos. Ea era atât de predată Lui încât stătea ca un exemplu pentru întreaga lume; căci Inspirația a mărturisit, cu mulțumiri, credința ei care era „vorbită în întreaga lume.” Rom. 1:8.

Dar această credință mare și exemplară înveșmânta Biserica cu minunatele straie ale mântuirii și cu haina neprihănirii Domnului; ea a fost îmbrăcată cu puterea și sfințenia lui Dumnezeu înaintea ochilor tuturor națiunilor. Frumusețea Domnului Dumnezeu era asupra ei și ea a crescut și renumele ei s-a răspândit în toată lumea pentru frumusețea ei, căci era desăvârșită prin farmecul Său pe care îl așezase peste ea. Dar, nefiind satisfăcută cu mărirea pe care i-a dat-o Domnul, mărirea în care putea rămâne numai prin umilință și puritate a credinței, acea Biserică a ajuns arogantă și s-a preamărit pe sine. Nemulțumită cu frumusețea Domnului pe care El o așezase deasupra sa, s-a mândrit cu frumusețea personală. În loc de a avea încredere în Domnul pentru frumusețea ei, ea s-a încrezut în

sine. Nemulțumită că numai Dumnezeu era preamărit în ea, „s-a slăvit pe sine și a trăit în plăceri.”

Încercându-se în sine, mândrindu-se cu propria frumusețe, preamărindu-și meritele și fiind satisfăcută cu propria-i suficiență – prin aceasta s-a așezat în locul lui Dumnezeu. Atunci era clar că nu căuta decât să-i atragă pe apostoli după sine mai degrabă decât după Domnul. Și înălțându-se și mărindu-se astfel pe sine, încercându-se în sine, îi era imposibil să-i atragă pe apostoli spre altcineva decât spre sine. Astfel s-a născut apostazia. Și astfel, în loc de a rămâne Biserica lui Hristos în adevăr, descoperind lumii taina lui Dumnezeu și a sfințeniei, a devenit, cu toate că încă se pretindea Biserica lui Hristos, în exclusivitate manifestarea înaintea lumii a tainei sinelui și a egoismului care este chiar taina fărâdelegii.

Preeminentă în ambele faze ale acestei căi, a fost Biserica de la Roma. Ea a fost preeminentă în credință, astfel încât despre credința ei „se vorbea în întreaga lume.” Ea a fost de asemenea preeminentă și în apostazie într-o asemenea măsură încât a fost de asemenea pomenită în întreaga lume timp de aproape 1900 de ani.

Mai este un gând în Scriptură care ilustrează această apostazie: în cel de-al cincilea capitol din Efeseni, apostolul vorbește „despre Hristos și Biserica” prin simbolul legăturii de căsătorie, cu Hristos în locul soțului și Biserica în locul soției. Iar Cuvântul spune că „Soțul este capul soției, așa cum Hristos este Capul Bisericii; și El este Mântuitorul trupului. De aceea, așa cum Biserica Îi este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să se supună soților lor în totul. ... Aceasta este o taină mare; dar vorbesc despre Hristos și Biserica.” Versetele 23-32. Legătura dintre Biserica și Hristos este astfel clar arătată a fi aceeași cu cea a soției și a soțului. Așa cum soțul, și nu un alt bărbat, este „capul soției”, tot așa Hristos, și nu un altul, este „Capul Bisericii.”

Acum, să presupunem că un alt om ar propune să se așeze pe sine între soț și soția sa, pentru a spune sentimente soțului ei în ceea ce privește credința și morală; ce ar face soția loială? – Toți știm că s-ar simți ofensată de o asemenea imixtiune și ar respinge imediat toate ofertele de acest gen. Dar să presupunem nu numai că un alt bărbat s-ar propune pe sine în locul soțului, dar și că soția ar fi de acord cu propunerea și l-ar accepta pe acesta în locul soțului ei pentru a-i vorbi despre sentimentele soțului ei în ceea ce privește credința și morală; atunci ce altceva ar fi aceasta decât trădare față de soțul ei, apostazie de la votul marital și adulter cu acest alt bărbat? Și ce fel de credință și morală ai în acest caz? – Toți știu că aceasta nu ar fi altceva decât necredință și imoralitate.

Acum, episcopul de Roma pretinde a fi, iar Biserica Romei pretinde că el este capul acelei Biserici. Următorul citat din Cardinalul Gibbons va fi suficient pentru a demonstra aceasta:

„Conciliul de la Florența (1439), la care au fost de asemenea prezenți episcopii Bisericii Grecești și Latine, spune: „Pronunțăm că pontiful Roman este succesorul binecuvântatului Petru, conducătorul apostolilor și adevăratul vicar al lui Hristos, capul întregii Biserici, părintele și medicul tuturor Creștinilor; și declarăm că, în persoana binecuvântatului Petru, i-a fost dat de Isus Hristos Mântuitorul nostru întreaga putere de a hrăni, conduce și governa Biserica universală.”

Papa este numit aici adevăratul vicar sau reprezentant al lui Hristos în această împărăție mai mică a Bisericii luptătoare; aceasta înseamnă că papa este vocea Mântuitorului nostru, și Îi pronunță sentimentele Sale în credință și morală.” – „Credința părinților noștri”, pag. 154, 155.

Conciliul de la Calcedon din 451 s-a adresat episcopului de Roma ca fiind „capul căruia noi toți îi suntem membrele.”

Astfel, Biserica Romei pretinde a fi „mireasa lui Hristos.” Ea pretinde că este „soția lui Hristos.” Și totuși a acceptat un alt bărbat ca „reprezentant” al soțului ei, ca „substitut” – vicar pentru soțul ei, pentru a ocupa locul soțului ei în absența Sa, pentru a-i spune „sentimentele Sale în credință și morală.” Ea nu numai că l-a acceptat pe acesta în locul Soțului ei, dar se și laudă fățiș cu asta și numește de fapt acest lucru ca fiind cea mai mare dovadă a credincioșiei, moralității și purității ei. Cum poate necredincioșia, apostazia, imoralitatea și impuritatea unei Biserici să fie mai bine reliefată decât în această pretenție a sa?

Cum ar putea abandonul desăvârșit, dezmațul în sine, desăvârșitul amestec al principiilor unei soții să fie mai clar demonstrate decât prin citarea faptului confirmat că un alt bărbat ocupă pentru ea locul soțului ei, ca dovadă a credincioșiei și purității ei? Nu este o asemenea pretenție pentru un astfel de scop cea mai puternică dovadă cu putință că acea puritate și simțul moral nativ al acelei

femei a devenit complet încurcat?

Și totuși, datorită propriilor sale cuvinte, acesta este cazul Bisericii Romei. Ea a acceptat un altul care să ocupe locul Soțului ei pentru ea. Ea se laudă continuu înaintea lumii că aceasta este o dovadă a credincioșiei, moralității și purității sale; și insistă ca toți oamenii să cadă împreună cu ea în această cursă pentru a fi credincioși, morali și puri! Cum ar putea să demonstreze mai bine că întregul ei simț de credincioșie, moralitate și puritate a devenit cu desăvârșire încurcat în conștiința ei? Această pretenție a adulterului, prostituției și păcatului ca fiind singura cale către neprihănire, nu este nimic altceva decât chiar taina fărâdelegii însăși. Și, potrivit chiar spuselor ei, aceasta este Biserica Romei.

Și totuși ea nu se oprește aici; ea a mers mai departe și s-a dat și altor bărbați; „a comis adulter” cu „regii pământului.” Pierzând puterea cerească, ea o caută acum pe cea pământească. Dând uitării brațul Domnului, a căutat brațul omului. Desprinzându-se de împărăția cerului, se leagă acum de împărățiile pământului.

Încrâzându-se încă în propria sa frumusețe, înfrumusețându-se cu mătase, aur, pietre prețioase și perle; și ținând în mână oferta și darurile bogate ale oricărui iubit care ar accepta avansurile sale lipsite de modestie; ea a obținut finalmente, prin intermediul lui Constantin, favoarea imperială; prezenta Biserică nesfințită a format acum o legătură nesfințită cu statul nesfințit.

Așa a făcut cea care a fost căsătorită, ca fecioară castă, cu Hristos; cea care a intrat în legăturile pure și sfinte ale căsătoriei cu Cel care este desăvârșit în putere, dragoste și puritate; cea care a cunoscut binecuvântatele bucurii ale dragostei Sale, - astfel a violat votul ei de feciorie, a rupt legăturile căsătoriei sale și a devenit o prostituată nerușinată și vicioasă, și însuși simbolul confuziei. Potrivit acestui fapt, următoarea imagine care ni se oferă despre ea, este aceasta: „Am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie, și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle, având o cupă de aur în mâna sa, plină cu urâciunile și necurățiile adulterului ei; și pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA PROSTITUATELOR ȘI URÂCIUNILOR PĂMÂNTU-LUI. Și am văzut-o pe femeie îmbătată cu sângele sfinților și cu sângele martirilor lui Isus.” Apocalipsa 17:3-6.

Și pentru a arăta că această autoritate este deținută de fiară în afara Bibliei și că acest Babilon se referă la Roma, cităm două afirmații din două lucrări de seamă ale Bisericii Romei. Una dintre acestea este făcută de Cardinalul Gibbons, și spune:

„Babilonul’ de unde a scris Petru prima sa epistolă, este înțeles și învățat de către scriitorii Protestanți și Catolici ca referindu-se la Roma.” „Credința părinților noștri” pagina 131.

Cealaltă afirmație este făcută de chiar reverendul Joseph Faa di Bruno, D. D., Rector General al Societății Religioase le misiunilor, și spune:

„Nimeni nu a interpretat greșit ceea ce Sfântul Ioan a descris în Apocalipsa sub figura Babilonului. Iar la finalul primei epistole a Sfântului Petru, avem aceste cuvinte: ‚Biserica care este în Babilon, aleasă împreună cu voi, vă salută; și așa face și fiul meu Marcu;’ în care pasaj cuvântul ‚Babilon’ trebuie înțeles ca însemnând Roma; de fapt, nu este înregistrat nici în Sfânta Scriptură și nici în altă parte că Sfântul Petru sau Sfântul Marcu ar fi fost în vechiul Babilon din Asia; și nici un scriitor vechi nu a spus vreodată că scrisoarea lui a fost cu adevărat datată din vremea vechiului Babilon, sau că așa a fost modul de înțelegere al cuiva; ci este în mod clar înregistrat în istoria lui Eusebius (Cartea II, Cap. XV) așa cum a fost afirmat de Papias, de Sfântul apostol Ioan evanghelistul și prieten al Sfântului Policarp, că Sfântul Petru, în prima sa epistolă pe care a scris-o de la Roma, numește Roma în mod figurativ Babilon. Același lucru este susținut de Sfântul Ieronim în cartea sa ‚Bărbați iluștri’, când vorbește despre Sfântul Marcu.” – „Crezul Catolic” pag. 323, 324.

Acum, de vreme ce acest Babilon simbolizează Roma, și de vreme ce este o biserică – o femeie – motiv pentru care este numită Babilon, rezultă cu absolută siguranță că Biserica Romei este această „mamă Babilon.”

Capitolul 14

Întreita solie: ce este în raport cu fiicele Babilonului?

Dumnezeu a dorit să vindece Babilonul, dar ea nu a dorit să fie vindecată. Prin Reformă El i-a trimis un balsam pentru a fi vindecată; dar ea nu l-a primit și, de aceea, Domnul a fost obligat s-o abandoneze propriilor sale căi.

Prin Reformă Domnul a trimis Evanghelia Sa din nou, cu putere, tuturor oamenilor. La vremea aceea toți oamenii, cu excepția celor puțini împrăștiați ai „Bisericii din pustiu”, erau în Babilon, pentru că toate națiunile erau sub dominația Romei. Mulțimile au primit Evanghelia și au umblat în lumina care a fost atunci descoperită. Însă, după cum acesta a fost primul pas afară din întuneric, urmau alți pași care trebuiau făcuți pentru a atinge plinătatea Evangheliei; era o lumină în creștere în care trebuia pășit.

Și în acest punct istoria începe din nou să se repete; mulți dintre cei care au ieșit din întuneric și care au făcut primii pași în lumina Evangheliei, s-au oprit acolo, fiind satisfăcuți cu aceasta; s-au socotit pe sine suficient de bogați și având de toate, și de aceea fără a duce lipsă de nimic. Și, în consecință, s-au mândrit cu ce au avut, înălțându-se peste ce aveau și devenind exclusiviști. Atunci, pentru că Evanghelia trebuie să înainteze asemenea luminii care crește tot mai mult până la desăvârșirea zilei, a urmat că toți cei care doreau să meargă în lumina crescândă, toți cei care doreau să primească mai mult adevăr – Evanghelia desăvârșită – au fost excluși din compania celor care erau plini de sine și au fost obligați să înainteze asemenea celor de la început.

Atunci, în consecință, aceștia au devenit satisfăcuți cu ce aveau, au devenit mândri, preamărindu-se pe sine și devenind exclusiviști. Însă, pentru că Evanghelia trebuie încă să avanseze asemenea luminii care trebuie să strălucească mai pe deplin; și pentru că aceștia care doreau să meargă în lumina crescândă și să primească mai mult adevăr nu puteau face asta și să fie recunoscuți ca făcând parte din grupul acelora care făcuseră pașii anteriori, au fost nevoiți, prin urmare, să înainteze într-o grupă separată.

Despre acest subiect, Mosheim spune:

„Doctrina Bisericii Luterane rămâne nealterată de-a lungul acestui secol (XVII); principiile sale fundamentale nu au fost deloc alterate, și orice medic al acestei Biserici care ar admite să renunțe sau să anuleze vreunul din aceste puncte teologice care sunt însumate în cărțile simbolice ale Luteranilor, ar fi întâmpinat cu toleranță și îngăduință.”

Și din nou:

„Metoda ... respectată de Calvin ... a fost urmată, nu din respect pentru exemplul său, de aproape toți clericii acestei comunități, care l-au privit ca modelul și călăuză lor.”

În loc de a continua de a fi reformatori, ei au devenit Luterani, Calvinisti, etc.

Fiecare fază a avansării adevărului a dat naștere unei denominațiuni aparte. Iar aceasta este întreaga filozofie a principalelor diviziuni manifestate în diferitele denominațiuni ale Protestantismului. La început, bineînțeles, nu a fost așa; apoi, în circumstanțele dezvoltării lor, a devenit esențial ca lucrurile să aibă acest curs. Dacă cei care au debutat în Reformă ar fi continuat să meargă în lumină pe măsură ce aceasta strălucea mai mult, dacă ar fi acceptat adevărul mai mare pe măsură ce creșteau în înțelegerea Evangheliei, este destul de clar că nu ar mai fi existat niciodată vreo denominațiune nouă; ar fi fost cu toții reformatori într-o singură reformă continuă și progresivă.

Și așa ar fi trebuit să fie. Dar când, în loc de aceasta, cei care au primit lumina și adevărul au refuzat să primească mai mult, când au susținut că aveau toată lumina și tot adevărul; și au devenit mândri, îngâmfați și exclusiviști datorită adevărului; și când i-au exclus pe cei care doreau să primească lumină crescândă și mai mult adevăr, – atunci, în natura lucrurilor, aceștia din urmă nu au avut altceva ce să facă decât să se adune în unitatea luminii și adevărului pe care îl primiseră, și, în spiritul Evangheliei, să-l răspândească la tot poporul.

Apoi, istoria s-a repetat mai departe. Aceste următoare denominațiuni, fiecare refuzând să

înainteze și respingând astfel adevărul, au fost preschimbate de la originala „Poartă a lui Dumnezeu” în „încurcătură.” Fiecare, în schimb, ca mamă la început, s-a alipit de un alt bărbat; au acceptat pe regii pământului să le fie cap în locul lui Hristos, adevăratul Cap, și au intrat astfel într-o legătură ilegală cu regii pământului.

Împăratul Germaniei de azi, ca și rege al Prusiei, este capul, pontiful suprem al Bisericii Luterane din Prusia. În țările Scandinave de asemenea, Biserica Luterană este Biserica de Stat, iar acolo capul Statului este capul Bisericii. În Anglia, suveranul este capul Bisericii Anglicane; iar în Scoția, același suveran este capul Bisericii (Presbiteriene) a Scoției. Și astfel, datorită faptului că aceeași persoană este suveranul ambelor țări, aceeași persoană este capul Bisericii în Anglia și a celeilalte în Scoția; este Episcopian când este în Anglia, și Presbiterian când este în Scoția. Independenții, sau Congregaționaliștii, care nu s-au alăturat Statului în Europa, au făcut aceasta în coloniile din Noua Anglie, în timp ce Biserica Angliei era biserica oficială în toate coloniile din Sud. Așa se face că în „Lumea Nouă”, Biserica și Statul au fost unite în fiecare colonie, cu excepția din Rhode Island, și întreaga influență a acestor biserici și a guvernelor coloniale a fost adăugată la sprijinirea legăturii ilegale a pretinsului Protestantism cu Statul, chiar după exemplul „Babilonului celui mare, mama.”

Dar în Virginia, imediat după formularea Declarației de Independență, Prezbiterienii, Bapțiștii și Quakerii au preluat conducerea într-o mișcare care a devenit universală și chiar națională de această parte a mării. Acea mișcare consta în absoluta despărțire a religiei de Stat, aducând bisericile înapoi la „principiile pe baza cărora a fost propagată la început Evanghelia și Reforma a fost despărțită de catolicism.” După o luptă de aproape zece ani, această sarcină splendidă a fost împlinită în Statul Virginia, „cu speranța că va ține pentru totdeauna.”

Îndelungata și universală discuție a acestui mare subiect în Statul Virginia a atras atenția tuturor celorlalte colonii către acest mare principiu; și atunci când, datorită triumfului principiului în Virginia, a fost convocat congresul pentru a formula Constituția și un corp al guvernului pentru întreaga națiune, acest principiu al separării totale a Bisericii de Stat a fost stabilit în Carta Națională și a fost recunoscut ca principiu fundamental al națiunii. Și de aici s-a răspândit influența și a determinat ca „în fiecare alt Stat American, articolele opresive referitoare la religie nu mai sunt aplicate, și au fost abrogate.”

Astfel, în marea națiune a Statelor Unite, Protestantismul a fost repus în poziția sa originală, ca la începutul Reformei, și așa cum pretindeau primele principii ale Reformei; și de asemenea, în poziția originală a Creștinismului așa cum a fost predicată de Hristos și de apostoli, și după cum cer principiile fundamentale ale Creștinismului. Astfel, Protestantismul, Biserica, chiar în diferitele sale denominațiuni – întorcându-se încă o dată la propriul ei adevărat Domn, a devenit acoperită cu o putere care a făcut-o încă o dată și pe bună dreptate „Poarta lui Dumnezeu.” Iar influența blândă a acestui exemplu excelent a acționat asupra tuturor națiunilor din Lumea Veche, și le-a condus pe calea luminii și a libertății care este calea adevăratului Protestantism, care este calea adevăratului Creștinism, care este calea separării totale a Bisericii de Stat; calea pe care Biserica pășește numai alături de adevăratul ei soț, depinzând numai de Dumnezeu.

Apoi, în 1840 – 1844 a venit un timp când „fiecărei națiuni, neam, limbă și popor”, Dumnezeu i-a trimis mesajul „Evangheliei veșnice”, proclamând tuturor oamenilor: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul, pământul și marea, și izvoarele apelor.” Apocalipsa 14:6, 7. Biserica în această mare națiune, având cea mai strânsă și mai curată relație cu Dumnezeu – în natura lucrurilor este faptul că această Biserică ar fi instrumentul ales prin care Dumnezeu dorește să răspândească acea solie a binecuvântării și a avertismentului „fiecărei națiuni, neam, limbă și popor.” De asemenea, în natura lucrurilor este faptul că această națiune trebuie să fie locul din care acea Solie să se ridice în puterea sa și din care să se răspândească la toate națiunile.

Aici a fost o minunată binecuvântare pe care a avut-o Dumnezeu pentru Biserica Sa de la vremea aceea – o binecuvântare prin care ar fi fost cu adevărat „Poarta lui Dumnezeu” pentru „fiecare națiune, neam, limbă și popor” de pe pământ. Aici era o Solie de la Dumnezeu care oferea Bisericii lungimea, lățimea adâncimea și înălțimea slavei Evangheliei veșnice așa cum n-a mai fost

văzută din zilele în care apostolii au predicat-o în plinătatea puterii sale. În această Solie era „taina lui Dumnezeu” descoperită în toată plinătatea ei – Dumnezeu manifestat în carne – Hristos în oameni „nădejdea slavei.” Și toată această binecuvântare și slavă trebuia proclamată întregii lumi în vederea faptului că „a venit ceasul judecății Lui”; și pentru ca oamenii să fie cizelați pentru a sta sfinți și fără vină înaintea lui Dumnezeu, pregătiți în toate privințele pentru a fi înălțați fără a vedea moartea la venirea slăvitului Domn.

Dar iată! În loc de a primi această minunată binecuvântare, în loc de a se desfăta și de a se bucura că Dumnezeu i-a trimis ei o solie care o va acoperi cu o asemenea putere pentru a face din ea instrumentul celei mai mari lucrări a lui Dumnezeu pentru salvarea națiunilor, ea a refuzat binecuvântarea, a respins solia lui Dumnezeu, și nu a pășit în lumina care a venit la ea și la întreaga lume.

Atunci, istoria s-a repetat din nou. Respingând astfel solia lui Dumnezeu, s-a produs din nou o „cădere” de la adevăr și cea care a fost „Poarta lui Dumnezeu” a devenit „confuzie” și ei a trebuit să i se spună „A căzut, a căzut Babilonul.”

Credința este tăria și salvarea Bisericii, ca și a individului. Credința este pâinea vieții pentru Biserică, ca și pentru individ; și, asemenea pâinii vieții, trebuie să fie în mod constant și continuu folosită pentru a trăi prin ea; pentru că „neprihănitul va trăi prin credință;” iar credința vine din auzirea cuvântului lui Dumnezeu.

Astfel că, de vreme ce credința vine prin auzirea cuvântului lui Dumnezeu, oricând vreun cuvânt al lui Dumnezeu, vreo solie a lui Dumnezeu este respinsă, credința însăși este respinsă; pentru că este imposibil de a reține credința în timp ce se respinge singurul mijloc prin care vine credința. Mai departe: atunci când vreo lumină crescândă sau adevăr mai mare este respins, în aceasta nu este numai o respingere a acestei lumini sau adevăr mai mare, ci și respingerea oricărei lumini sau adevăr care a fost anterior deținut. O persoană care refuză pâinea, nu numai că refuză viața reînnoită, dar pierde și viața pe care o avea.

Acest lucru este puternic ilustrat în cuvintele lui Isus referitoare la poporul care L-a respins în vremea în care era pe pământ: „Dacă nu veneam și nu le vorbeam, nu ar fi avut păcat; dar acum nu au mantie pentru păcatele lor.” Ioan 15:22. Înainte de venirea lui Isus, acest popor umbla în lumina credinței așa cum o avea, iar Isus mărturisește că erau acceptați în ea. Dacă aceste persoane ar fi murit înainte de venirea lui Isus, ar fi fost mântuite pentru că „nu aveau păcat.” Dar când El a venit cu o asemenea lumină, adevăr și slavă; când El le-a vorbit asemenea cuvinte ce nu le-au fost rostite niciodată; când El a făcut printre ei asemenea lucrări cum nimeni nu mai făcuse vreodată; și când le-au respins pe toate și L-au refuzat; prin chiar faptul acesta ei au respins întreaga credință adevărată; nu numai credința prezentă în El și în solia Sa, ci, de asemenea și credința pe care au avut-o înainte ca El să fi venit și care i-a făcut acceptabili înaintea lui Dumnezeu înainte de venirea Sa. Potrivit acestor lucruri, Isus a spus mai departe: „Dacă nu aș fi făcut în mijlocul lor lucrările pe care nimeni nu le-a mai făcut, ei nu ar fi avut păcat; dar acum ei Mă urăsc și pe Mine, și pe Tatăl Meu.” Versetul 24.

Oamenii nu pot respinge adevărul lui Dumnezeu, și să păstreze totuși adevărul lui Dumnezeu; ei nu pot refuza să umble în lumină, și să continue să meargă în lumină; ei nu-L pot urî pe Hristos și pe Dumnezeu, și să fie în continuare frații lui Hristos și copiii lui Dumnezeu.

De aceea, atunci când în 1840 – 1844 minunata solie a lui Dumnezeu a Evangheliei luminii celei veșnice, a binecuvântării și a adevărului pentru fiecare națiune, neam, limbă și popor a venit la ei, aducându-le prezența, puterea și neprihănirea lui Dumnezeu care i-ar fi pregătit să reziste judecății – când aceasta a fost respinsă, și când solii lui Dumnezeu pe care el i-a trimis să dea solia au fost urâți și persecutați, atunci cea care era „Poarta lui Dumnezeu” la vremea ei, a încetat de a mai fi „Poarta lui Dumnezeu” și a devenit numai „confuzie.”

Atât timp cât o persoană umblă în lumina lui Dumnezeu, iubește și acceptă adevărul lui Dumnezeu, pe oricare cale ar veni acel adevăr la el, prezența și puterea lui Dumnezeu îl vor însoți și va avea influență asupra oamenilor. Atunci când Iacob a știut că nu avea putere asupra lui Esau care se apropia însoțit de patru sute de oameni înarmați, L-a căutat cu seriozitate pe Dumnezeu toată noaptea până la răsăritul soarelui; apoi îngerul a exclamat: „Lasă-mă să plec, pentru că se crapă de

ziuă.” Iacob a spus: „Nu te voi lăsa să pleci dacă nu mă binecuvântezi.” „Și el i-a răspuns: „Care este numele tău?” Și el a zis: „Iacob.” Și el a spus: „Numele tău nu va mai fi Iacob, ci Israel; pentru că te-ai purtat ca un prinț cu Dumnezeu și cu oamenii, și ai biruit.”” Geneza 32:26-28.

Astfel, prezența și puterea stăruitoare a lui Dumnezeu este singura sursă adevărată a puterii legitime și influenței asupra oamenilor. Iar a continua umblarea în lumina crescândă, a primi adevărul suplimentar, reprezintă singurul mijloc adevărat de a avea această prezență și putere stăruitoare a lui Dumnezeu; pentru că aceasta este singura cale a credinței; iar credința este singura cale prin care Dumnezeu poate locui cu noi, sau noi cu El. De aceea, este în natura lucrurilor faptul că oricând lumina crescândă și adevărul adițional este respins, puterea și prezența lui Dumnezeu sunt pierdute; și, prin aceasta, adevărata sursă a puterii legitime și a influenței asupra oamenilor este pierdută. Și ori de câte ori se întâmplă acest lucru, fie că este cazul unui individ, fie al unei biserici, această pierdere este sesizată de acel individ sau de acea biserică; și atunci rezultă consecința invariabilă de a inventa propriile mijloace lumești și externe pentru a asigura puterea și influența asupra oamenilor.

În toate cazurile, în tot acest curs al istoriei, din zilele apostolilor și până acum, când o biserică a refuzat să umble în lumina crescândă, ori când a refuzat adevărul adițional, s-a despărțit de prezența și puterea lui Dumnezeu, a recurs la propriile ei invenții și la mijloacele lumești și externe pentru a asigura puterea și influența asupra oamenilor. Și chiar din 1840 – 1844 acesta a fost cazul cu această Biserică colectivă a Protestantismului în Statele Unite. Ea a respins solia lui Dumnezeu; și astfel s-a despărțit pe sine de prezența și puterea lui Dumnezeu și a pierdut astfel puterea și influența asupra oamenilor.

Însă puterea aparține Bisericii lui Dumnezeu. Aceasta este sigur. Și ea va avea puterea; ea trebuie să aibă putere, sau va pieri. Dar nu este decât puterea lui Dumnezeu cea care o poate păstra în viață. Prin oricare altă putere, oricât de mare ar fi, ea va pieri cu siguranță. Puterea lui Dumnezeu, așa cum este manifestată în adevărata Evanghelie a lui Hristos, atrage oamenii; căci este scris: „Eu, când voi fi înălțat de la pământ, voi atrage toți oamenii la Mine.” Și este în natura lucrurilor faptul că, atunci când Biserica a respins puterea atrăgătoare a Evangheliei celei veșnice a lui Hristos Cel crucificat, este constrânsă să recurgă la alte mijloace de a atrage oamenii. Iar când recurge la alte mijloace de a atrage oamenii, este din nou în natura lucrurilor faptul că nu îi atrage la Hristos, ci la sine; se produce o „cădere;” se înalță pe sine în locul lui Dumnezeu și atrage discipoli la sine.

Toți știu faptul că bisericile Protestante din Statele Unite au urmat chiar acest curs. Începând cu festivalurile căpșunilor din timpul verii și supele cu stridii din iarnă, au trecut prin stadiile succesive ale „înghățatului sacoșelor”, „iazurile de pește”, „sărutând albinele”, „licitații”, „prăjiturile – clopoțel”, „supele nebune”, loterii, tombole, etc., etc. Toate acestea sunt prea cunoscute pentru a mai avea nevoie de vreo dovadă.

Iar această gradație proastă, de la soiul cel mai temperat până la cel mai intens este perfect logic pentru că atunci când bisericile au recurs la asemenea mijloace pentru a atrage mulțimea și a „influența masele”, cele mai liniștite forme de destindere au devenit curând răsuflate. Iar acestea pierzându-și puterea lor atractivă, au trebuit inventate altele mai inedite. În schimb, și acestea s-au învechit și și-au pierdut puterea de a atrage, și au fost inventate altele. Și în final au ajuns să epuizeze aceste surse.

Dar exista o sursă de putere și de influență asupra oamenilor de care încă nu s-au atins; aceasta era – Statul. Și după logica cazului, și după logica întregului curs al istoriei, această putere a Statului nu a fost în final pur și simplu invocată, ci, sub amenințările blestemului politic al legislatorilor și „intimidarea reprezentanților lor confesionali”, și de vreme ce s-au lăudat că țin în mâinile lor guvernul Statelor Unite, au realizat puterea guvernului Statelor Unite. Și prin propriile lor declarații și prin recunoașterea politicianilor de la conducerea națiunii, puterea Statului și influența legii constituie singura putere și influență de care depinde Biserica pentru a controla masele, și chiar pe membrii ei.

Și astfel, aceste biserici au parcurs întregul drum, după exemplul „Babilonului celui mare, mama”; și, prin faptul că au respins adevărul, despărțindu-se de Domnul și alăturându-se Puterilor pământului, s-au făcut pe sine adevărate fiice ale „Babilonului celui mare, mama adulterelor și

necurățiilor pământului.”

Astfel, respingerea soliei Evangheliei celei veșnice proclamată de primul dintre cei trei îngeri din Apocalips 14 a rezultat în „căderea” de la adevăr și în formarea fiicelor Babilonului. Și, de aceea, a doua solie a devenit potrivită lumii și trebuie dată: „A căzut, a căzut Babilonul, marea cetate, pentru că a făcut ca toate națiunile să bea din vinul mâniei adulterului ei.”

Și după cum prima „cădere” care a rezultat în Babilonul mama a sfârșit în formarea „Fiarei”, tot așa și această ultimă cădere, care rezultă în fiicele Babilonului, sfârșește în formarea „Chipului Fiarei.” Iar aceasta face necesară cea de-a treia dintre cele trei solii îngerești – marea și minunata Solia a Îngerului al Treilea – care le urmează primelor două, „spunând cu voce tare: „Dacă vreun om se închină Fiarei și Chipului său și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu care este turnat neamestecat în cupa mâniei Sale.”” Apocalipsa 14:9,10.

Aceasta este filozofia, și acesta este cursul lucrurilor care fac ca Solia Îngerului al Treilea să fie dată lumii. Și astfel suntem aduși în timpul Soliei Îngerului al Treilea și la condiția lucrurilor care cer ca această solie să fie dată. Și de aceea, suntem aduși la cercetarea Soliei Îngerului al Treilea însăși și a modului în care are de-a face cu „Fiara și Chipul ei.”

Capitolul 15

Fiara și chipul ei

Ce este Fiara? Ce este Chipul Fiarei? Aceste două puteri sunt descrise în cel de-al 13-lea capitol din Apocalipsa. Dar, de vreme ce acest capitol nu este decât complementul celui de-al 12-lea, acest al 12-lea trebuie considerat în legătură cu cel de-al 13-lea pentru a obține cea mai bună imagine a ceea ce este Fiara și Chipul ei.

La începutul celui de-al 12-lea capitol este descrisă o femeie îmbrăcată cu soarele, având luna sub picioare și pe cap o coroană cu 12 stele și care naște „un copil care trebuie să conducă toate națiunile cu un toiag de fier; iar copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.” Acel „copil al omului” este Isus Hristos. Psalmul 2:9; Apocalipsa 19:15, 16; Luca 24:50, 51; Marcu 16:9; Fapte 7:55; Evrei 8:1.

Această femeie nu este altcineva decât Biserica lui Hristos, în frumusețea sa, „frumoasă ca luna” și „limpede ca soarele.” Și în fața femeii a stat un balaur roșu „pentru a devora copilul imediat după naștere.” Acest balaur, în chiar persoana sa, este descris ca fiind „acel șarpe vechi, numit diavolul și Satan.” Dar Satan lucrează în această lume prin mijloace. Mijloacele sale sunt oamenii și mai cu seamă grupurile de oameni care dețin puterile mondiale. Atunci, ce putere a folosit Satan în strădania sa de a-L distruge pe Hristos de când s-a născut? Irod. Dar cine era Irod? El era mai mult decât o simplă persoană: el era regele iudeilor din Iudea. Și era și mai mult decât atât; pentru că el devenise rege numai pe baza unui decret al Senatului roman, în mod deosebit prin intervenția lui Octavius Caesar și Marc Antoniu. Nu putea fi rege în Iudea nici pentru o zi dacă nu ar fi fost sprijinit de marea putere a Romei. Astfel, Irod, în scaunul său, era numai creatura, reprezentantul puterii romane. De aceea, puterea romană din lume era mijlocul pe care îl folosea Satan în strădaniile sale de a-L distruge pe Hristos de când S-a născut.

Oricum, acea încercare a eșuat. Dar Satan nu s-a lăsat până când – atât cât s-a putut și atât cât i-a stat lui și lumii în putere – nu L-a distrus pe Domnul Hristos, până când nu L-a crucificat pe cruce și L-a îngropat departe de lume într-un mormânt sigilat de romani. Și prin puterea romană el a realizat toate acestea – prin Pilat, guvernatorul roman. Dar chiar și în acest lucru a eșuat; pentru că din moarte Sa și din mormântul sigilat de romani, copilul omului „a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.”

Atunci Satan și-a îndreptat toate strădaniile, prin intermediul mijlocului său din lume – Imperiul Roman – împotriva femeii, care este Biserica, și „a persecutat femeia care născuse copilul.” Acest lucru l-a făcut atât timp cât a continuat să existe puterea romană. Și pe tot parcursul timpului în care acea putere a existat, ea s-a identificat atât de mult cu Satan, care era la început balaurul, și s-a împărțit pe deplin de spiritul său, încât chiar această putere este numită „balaurul.” Apocalipsa 12:3, 4. Dar Roma din acea frază, Roma păgână, a căzut; acea putere în acea formă a trecut, și a fost urmată de cea care, în cartea Apocalipsa, este numită „Fiara.”

Astfel, este scris: „Apoi m-am așezat pe nisipul mării și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărățești și pe cap avea numele hulei. Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, tronul lui și o mare autoritate. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și s-au închinat balaurului care dăduse puterea fiarei. Și s-au închinat fiarei zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine poate face război cu ea?” I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să continue patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia ale căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului care a fost junghiat de la întemeierea lumii.” Apocalipsa 13:1-8.

Observați că balaurul i-a dat acestei fiare, care este „Fiara”, puterea și tronul său și mare autoritate. Acum, este adevărat că puterea Romei păgâne și tronul Romei păgâne care se găsea în

Roma, alături de autoritatea Romei păgâne, a ajuns în posesia acestei puteri care i-a urmat Romei păgâne. Și mai mult decât atât: este adevărat că balaurul inițial este Satan, și este adevărat că Satan i-a dat Fiarei puterea și tronul său și o autoritate mare. Un alt pasaj din cartea Apocalipsa care se referă la Roma, vorbește despre aceasta ca fiind locul „unde este tronul lui Satan.” Apocalipsa 2:13.

Și astfel, puterea, tronul și autoritatea Fiarei sunt primite de la Satan; astfel a primit Fiara puterea, tronul și autoritatea care aparțineau Romei în acea fază care a trecut.

Și această nouă fază a Romei, în puterea sa mondială, este folosită încă de Satan în persecutarea femeii. „Și femeii i-au fost date două aripi ale unui vultur mare ca să zboare în pustie, în locul ei unde este hrănită pentru un timp, timpuri, și jumătatea de timp, departe de fața șarpelui.” Apocalipsa 12:14. Iar Fiara, marele instrument mondial pe care acel șarpe vechi care este diavolul și Satan, „a făcut război cu sfinții” și i-a biruit și „i-a fost dată putere peste toate neamurile, limbile și națiunile.” Iar această putere i-a fost dată pentru a continua 42 de luni – „un timp, timpuri, și jumătatea de timp”, „1260 de zile.” Apocalipsa 13:7; 12:6, 14. Această perioadă a început în 538 și, continuând 1260 de ani, ajungem la 1798. A început la 538 pentru că în acel an a fost deșeză din ultimă dintre cele trei puteri care au fost deșezate înainte de stabilizarea papalității, nu simplu ca Biserică, ci ca o putere mondială; și s-a sfârșit în 1798 când papalitatea a fost dusă în captivitate prin capturarea și prizonieratul lui Papa Piu VI, sub ordinul francezilor.

Apoi urmează ridicarea și descrierea Chipului Fiarei, așa cum este scris: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înainte ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor, și amăgea pe locuitorii pământului prin minunile pe care avea puterea să le facă în fața Fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă un Chip Fiarei care avea rana de sabie și trăia. Și avea puterea să dea viață Chipului Fiarei, ca Chipul Fiarei și Fiara să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina Chipului Fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, sau numele Fiarei sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13:11-17.

Iar această putere care este numită aici „Chipul Fiarei” vorbind ca un balaur și folosind toată puterea celei dintâi Fiare, este, la rândul ei, folosită de Satan, „marele balaur”, tot pentru a persecuta Biserica; așa cum este scris: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.” Apocalipsa 12:17.

Și acest lucru ne aduce cu siguranță la Solia Îngerului al Treilea; pentru că Chipul Fiarei îi obligă pe toți să i se închine Fiarei și să primească semnul ei. Iar Solia Îngerului al Treilea îi avertizează pe toți împotriva închinării la Fiară și la Chipul ei și împotriva primirii semnelui ei. Satan folosește aceste puteri în mânia sa împotriva rămășiței Bisericii, care stârnește mânia sa îndeosebi prin faptul că păzesc poruncile lui Dumnezeu și pentru că au mărturia lui Isus Hristos. Iar Solia Îngerului al Treilea, pentru a-i salva pe oameni din a se închina Fiarei și Chipului ei, îi cheamă pe toți la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Toate aceste lucruri sunt realizate în perioada rămășiței Bisericii, care este ultima Biserică. Iar Solia Îngerului al Treilea se încheie cu venirea Domnului și cu biruința asupra Fiarei și a Chipului ei de către aceia care au primit Solia Îngerului al Treilea.

Acum, din descrierea oferită în Cuvânt oricine poate să vadă că Fiara este papalitatea; și, în natura lucrurilor, Chipul Fiarei este Chipul papalității. Ce este atunci, potrivit terminologiei, papalitatea? Este unirea Bisericii și a Statului, Biserica fiind supremă și folosind puterea Statului pentru scopurile ei despotice și persecutoare. Iar Fiara a fost formată din unirea Bisericii decăzute cu marea putere mondială a Romei. De aceea, este clar că Chipul Fiarei trebuie să fie un alt caz major în care Biserica decăzută se unește cu o mare putere mondială, folosind puterea statului asemenea papalității.

Atunci, unde poate fi descoperit Chipul Fiarei? Observați că Chipul Fiarei trebuie să fie „făcut”; căci li s-a spus „locuitorilor pământului să-i facă o Icoană Fiarei.” Și singurul loc în care un astfel de lucru putea fi făcut trebuie să fie o națiune unde, mai întâi, nu exista un astfel de lucru. Și

de vreme ce Fiara este unitatea Bisericii cu Statul, și de vreme ce Chipul Fiarei trebuie să fie „făcut” într-o națiune în care nu a existat un astfel de lucru, este suficient de clar că Chipul Fiarei trebuie să apară – trebuie să fie „făcut” – într-o națiune în care nu a existat o asemenea unitate dintre Biserică și Stat. Și această ordine a lucrurilor din care ia naștere Chipul Fiarei a fost văzută „ridicându-se” la finele celor 1260 de ani, atunci când Fiara a fost dusă în „captivitate.”

Atunci, unde, în 1798, ar putea fi găsită o națiune care se „ridică” și în care nu a existat o legătură a Bisericii cu Statul? Cu adevărat, în care perioadă a istoriei lumii din era Creștinismului s-a ridicat o națiune în care nu a existat o asemenea legătură a Bisericii cu statul? În Statele Unite, și numai în această națiune dintre toate locurile de pe pământ. În 1798 această națiune era pe deplin formată și stabilă în ordine, sub Constituția ei. La 4 Martie 1797 a luat sfârșit cel de-al doilea mandat al primului președinte al națiunii și a fost inaugurat cel de-al doilea președinte. Astfel, în 1798 această națiune a putut fi văzută cum se „ridică” în locul său printre puterile pământului, de vreme ce, de la acea dată, a devenit oficial stabilită și se îndrepta tăcut, sigur și ferm înainte, într-o carieră națională.

Și a fost liberă de legătura dintre Biserică și Stat. Separarea desăvârșită a religiei de Stat a constituit unul dintre principiile fundamentale în stabilirea acestei națiuni și mândria națiunii în fața lumii. Și aceasta era singura națiune de pe pământ la acea dată, sau din întreaga istorie de la scrierea cărții Apocalipsa, care a început astfel și care nu a avut o legătură a Bisericii cu Statul.

Astfel, această națiune constituie singurul loc din lume unde li se putea spune pe bună dreptate „celor care locuiau pe pământ” „să facă” o unire a Bisericii cu Statul – „un Chip al Fiarei.” În consecință, Statele Unite, având în vedere această putere ca națiune, reprezintă locul unde trebuie găsit Chipul Fiarei. Acest lucru este sigur pentru că nici o altă națiune nu îndeplinește detaliile acestor versete, în timp ce această națiune le împlinește pe toate.

Astfel, cel de-al 12-lea capitol al Apocalipsei reprezintă un rezumat al puterilor folosite de Satan împotriva Bisericii lui Dumnezeu, de la prima venire a lui Hristos și până la cea de-a doua Sa venire. Aceste puteri sunt trei: Balaurul, Fiara și Chipul Fiarei. Și acestea trei sunt Roma păgână, Roma papală și Roma americană.

Capitolul 16

Lucrarea fiarei

Descoperind cauza celor Șapte Trâmbițe – capitolul 1 – am urmărit istoria Bisericii și a apostaziei de-a lungul primelor trei faze. Acest lucru ne-a adus la formarea papalității. În sfatul dat de Hristos Bisericii Sale în următoarea ei fază, El este forțat să vorbească despre „câteva lucruri” pe care le are împotriva ei; și motivul pentru care s-au găsit aceste lucruri împotriva ei este că „tu lași ca Izabela, femeia aceea care se autoîntitulează profet.” Apocalipsa 2:20.

În istoria vechiului Israel, Izabela este femeia păgână cu care s-a căsătorit cu regele Ahab și care a adus închinarea și practicile păgâne, printre care, cea mai de seamă, închinarea la soare. Oricum, ea nu s-a mulțumit numai să aducă închinarea și zeul păgân, dar a și înlocuit întreaga închinare la Dumnezeu, și chiar pe Dumnezeu Însuși, forțându-i pe toți oamenii să venereze soarele prin Balaam pe care l-a introdus. Acest lucru l-a făcut prin puterea pe care o avea de a persecuta, pentru că în Israel erau nu mai puțin de „șapte mii care nu-și plecaseră genunchiul înaintea chipului lui Baal.” Și chiar și aceștia erau atât de împrăștiați și ascunși, încât profetul Ilie credea că numai el a rămas atunci când plănuiau să-l omoare.

Corespunzător acestei a patra faze a Bisericii în cursul celor Șapte Biserici, este cea de-a Patra Pecete din seria de Șapte Pecete. Căci este scris: „Și când a deschis cea de-a Patra Pecete am auzit vocea celei de-a patra fiare (creatură vie, heruvim, R. V., și Ezechiel 10:20) spunând: ‚Vino și vezi.’ Am privit și iată un cal galben; și numele celui care stătea pe el era Moartea și Iadul îl urma. Și i-a fost dată putere peste a patra parte din pământ să omoare cu sabia sa, cu foamete, cu moarte și cu fiarele pământului.” Și faptul că acest lucru vorbește despre măcelul sfinților lui Dumnezeu este clarificat de chiar următorul verset: „Și când a deschis cea de-a Cincia Pecete am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră uciși pentru cuvântul lui Dumnezeu și datorită mărturiei pe care o purtau.” Apocalipsa 6:7-9.

Toate acestea ne conduc la papalitate în dispensațiunea creștină, ca fiind „acea femeie Izabela.”

În timpul domniei Izabelei, atunci când regele l-a acuzat pe Ilie ca fiind cel „ce aduce necazuri peste Israel”, profetul a răspuns: „Nu eu am adus necazuri peste Israel, ci tu și casa tatălui tău pentru că ați uitat poruncile Domnului și l-ai urmat pe Balaam.” 1 Regi 18:17, 18.

Vechia Izabela a făcut ca poporul nu numai să uite poruncile lui Dumnezeu, dar să și slăvească idolii. Și ea i-a făcut nu numai să uite poruncile lui Dumnezeu și să venereze idolii, dar să venereze și soarele.

Așa s-a întâmplat și cu această Izabela modernă: în formarea papalității, idolatria – închinarea la imagini – a fost introdusă și s-a dezvoltat până la stadiul de Biserică universală. Și atunci când, în secolul al șaptelea, s-a făcut un efort de a abandona-o, Biserica Romei, sub Papa Grigore II și succesorii săi, a apărut imaginile și închinarea la ele și a menținut această cale până la cel de-al șaptelea Conciliu din 24 septembrie până în 23 octombrie 787, cel de-al doilea Conciliu de la Nice, confirmând printr-un decret închinarea la imagini, și stabilind-o ca o parte legitimă în închinarea catolică. „Scena a fost umplută de trimișii Papei Adrian și de patriarhii din est; decretele au fost formulate de președintele Tarasius și ratificate prin aclamațiile celor 350 de episcopi. Ei au decretat în unanimitate că închinarea la imagini este potrivită Scripturii și raționamentului părinților și conciliilor Bisericii.” „Declinul și căderea” cap. 79.

Și în ceea ce o privește pe Izabela modernă, nu i-a fost suficient să-i facă pe oameni să uite poruncile lui Dumnezeu și să venereze idoli, dar i-a determinat de asemenea să venereze și soarele. Prin formarea papalității s-au pus bazele venerării soarelui, și aceasta presupunând excluderea venerării lui Dumnezeu. Și în acest schimb, mai mult decât în orice altceva, s-a descoperit cu adevărat „acel om al păcatului, fiul pierzării care se opune și se mărește pe sine mai presus de orice este numit Dumnezeu și care trebuie venerat, astfel încât el stă ca și Dumnezeu în templul (locul de închinare) lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

În discursul lui Pavel către prezbiterii Bisericii din Efes, el a afirmat că din episcopat se vor ridica oameni „care vor vorbi lucruri stricate și-i vor atrage pe apostoli după ei.” Fapte 20:30. Acest

lucru nu este decât exprimarea unei alte laturi a „căderii”, părăsirii dragostei dintâi care este descrisă în cele Șapte Biserici și în cele Șapte Peceți, și în 2 Tesaloniceni 2, ca dezvoltare a papalității. În Daniel 8:12 este descrisă ca dezvoltându-se printr-o „oaste” care „i-a fost dată ... datorită păcatului.

Învățătorii cu mintea stricată nu numai că au vorbit lucruri stricate pentru a-i atrage pe apostoli după ei mai degrabă decât după Hristos, dar au făcut lucrul acesta și pentru „a-i atrage” pe apostoli de la Hristos la ei. Ei doreau ca apostolii să fie atrași la ei pentru ca ei să câștige putere; și orice mijloc care putea fi folosit pentru a atrage mulțimile, era imediat folosit de ei. Pentru acest scop au adoptat filozofia păgână, au copiat tainele păgâne, au adoptat formele păgâne și ziua de închinare a soarelui. Prin aceste mijloace, „datorită păcatului”, apostazia a reușit să adune „o oaste” chiar înainte ca unirea Bisericii cu Statul să fie formată în Imperiul Roman; și atunci când acea unire s-a format, acea oaste a crescut foarte mult.

„Prin faptul că domina întreaga populație a Imperiului Roman, Biserica a devenit într-adevăr o Biserică a maselor, o Biserică a poporului, dar în același timp, mai mult sau mai puțin, o Biserică a lumii. Creștinismul a devenit o chestiune de modă. Numărul ipocriților și a formalștilor a crescut rapid; disciplina strictă, zelul, sacrificiul de sine și dragostea frățească au dispărut proporțional și multe dintre obiceiurile și metodele păgâne, sub alte denumiri, s-au strecurat în închinarea lui Dumnezeu și în viața poporului creștin. Statul Roman a crescut sub influența idolatriei, și nu urma să fie transformat printr-o minune. De aceea, odată cu secularizarea procesului s-a dezvoltat și o tendință spre păgânism.” Schaff – „Istoria Bisericii Creștine.”

Dorința după putere a constituit secretul acestei căi încă de la început; căci nimeni nu-și dorește discipoli decât pentru a obține putere. Și, atunci când această oaste a fost astfel formată, prin aceasta s-a găsit stimulentele pentru ambiție printre acești conducători și învățători răi, fiecare să obțină o bucată din puterea supremă. Și Eusebiu spune că „unii dintre pastorii noștri care au renunțat la legea pietății, s-au aprins unii împotriva altora în conflicte mutuale numai pentru a da naștere la neînțelegeri și amenințări, rivalitate, ostilitate și ură, numai pentru a revendica nerăbdători conducerea ca un fel de suveranitate pentru ei înșiși.”

Nu numai guvernarea asupra Bisericii și a acestei mulțimi care a fost obținută prin păcătuire, era singura pe care o revendicau: dar și întreaga guvernare – atât cea civilă, cât și cea eclesiastică; atât Statul, cât și Biserica. Și atunci când Unitatea dintre Biserică și Stat a fost realizată, a fost pe deplin deschisă calea pentru conducătorii ambițioși ai Bisericii să obțină controlul asupra puterii civile și astfel să revendice guvernarea civilă ca un tip al suveranității proprii și pentru a o folosi mai departe spre a-și mări și fundamenta puterea lor eclesiastică.

Dar chiar în acest punct Biserica a dat peste o dificultate pe care, în ambiția ei oarbă, nu a recunoscut-o, și datorită căreia, pentru a-și menține puterea pe care și-o câștigase, a fost obligată să-și asigure controlul puterii civile. A descoperit că disciplina ei era incapabilă de a înfrâna „oastea” rea pe care și-o adunase prin păcătuire; iar dacă disciplina Bisericii trebuia menținută prin această „oaste”, nu putea fi menținută decât prin puterea Statului. Oricum, Biserica a fost nu numai dispusă, dar și bucuroasă să folosească această putere; pentru că a fost un pas care nu a făcut altceva decât să-i mărească puterea, iar puterea constituia singurul scop în fiecare stadiu al acestei proceduri, de la cel dintâi pas făcut și de la cele dintâi cuvinte rostite în afirmarea lucrurilor stricate pentru a-i atrage pe apostoli după ei.

Principala caracteristică a Bisericii Romei, de la debutul apostaziei – și, cu adevărat, principalul lucru în apostazie – a fost preamărirea duminicii. Acesta era semnul autorității ei; aceasta a fost cheia ambiției și puterii ei. Și acum puterea Statului a fost cu bucurie acaparată de către Biserică pentru a realiza preamărirea supremă a duminicii și, prin aceasta, de a impune disciplina Bisericii nu numai printre cei care făceau parte din Biserică, dar și printre cei care nu se numărau printre ei. Prin aceste mijloace ea putea impune autoritatea Bisericii și supunerea față de autoritatea Bisericii celor care nu erau prin nici un mijloc uniți cu Biserica.

Acest lucru, dintr-o dată i-a conferit putere asupra tuturor; iar această putere a fost deținută de ea și confirmată de Stat ca fiind puterea lui Dumnezeu; pentru că „se născuse în Biserică o falsă teorie teocratică” care țintea către „formarea unui Stat sacerdotal, subordonându-l pe cel secular

într-o manieră falsă și aparentă.” Această teorie teocratică era cea care predominase în timpul lui Constantin; și ... episcopii s-au supus voluntar lui prin neînțelegerile lor și prin hotărârea de a face uz de puterea Statului pentru înaintarea scopurilor lor.

Această teorie teocratică falsă și formarea Statului sacerdotal – o teocrație falsă – reprezintă temelia și explicarea întregului curs al lucrurilor în formarea Fiarei și a locului legislației duminicale în formarea Fiarei.

O adevărată teocrație este guvernarea lui Dumnezeu. O teocrație falsă este o guvernare a oamenilor în locul lui Dumnezeu. Adevărata teocrație este împărăția lui Dumnezeu Însuși; teocrația falsă este o guvernare a oamenilor în locul lui Dumnezeu, care a fost prezentată oamenilor ca fiind împărăția lui Dumnezeu.

În cadrul acelei intrigi dintre Biserică și Stat, Biserica din Roma s-a pretins a fi Israel care este subjugat de noul „Faraon” Maxentius. Constantin era noul „Moise”, „chemat de Dumnezeu” să elibereze „Israelul” din „Egipt” și de opresiunea „Faraonului.” Și când această eliberare a fost realizată, episcopii bisericii au pretins și au insistat că împărăția lui Dumnezeu, așa cum fusese profețită de Daniel, venise.

În cadrul sistemului care fusese astfel format, Statul trebuia nu numai să fie subordonat Bisericii, dar trebuia să fie servul Bisericii pentru a asista procesul de aducere a întregii lumi în noua „împărăție a lui Dumnezeu.” Episcopii reprezentau canalul prin care voia lui Dumnezeu era adusă la cunoștința Statului. De aceea, punctele de vedere ale episcopilor trebuiau să reprezinte pentru guvern expresia voinței lui Dumnezeu; și indiferent de legile pe care episcopatul le considera necesare pentru a aplica teocrația lor, era scopul lor de a le proteja.

Astfel, de îndată ce Biserica Catolică și-a asigurat recunoașterea și sprijinul Statului, și-a asigurat atunci din partea împăratului un edict pentru a pune de-o parte duminica în mod deosebit pentru scopul devoțiunii. La 7 martie 321, Constantin, influențat de noua și falsa teocrație, a emis faimosul său decret duminical care, atât în conținut cât și în intenție, reprezintă modelul original al tuturor legilor duminicale care au fost concepute vreodată. El afirmă:

„Constantin, Împărat Augustus, către Helpidius. În venerabila zi a soarelui, magistrații și poporul să se odihnească în orașe și toate atelierile să fie închise. La țară, persoanele care sunt angajate în agricultură să-și continue treburile, pentru că deseori se întâmplă că o altă zi nu este potrivită pentru însămânțări și plantarea viei; iar prin neglijarea unui astfel de moment propice pentru astfel de operațiuni, darul cerului poate fi pierdut. (emis în 7 martie, Crispus și Constantin fiind consilii fiecăreia pentru a doua oară.)” – Traducerea lui Schaff din latină, „Istoria Bisericii Creștine” vol. II.

Toți știu faptul că atunci când Israel a fost cu adevărat eliberat din Egipt de către Domnul, le-a fost dat Sabatul, și, prin lege, trebuia păzit în acea guvernare a lui Dumnezeu, adevărata teocrație. Iar stabilirea păzirii duminicii prin lege, în teocrația cea nouă și falsă a celui de-al patrulea secol, creatorii acestei noi teocrații au făcut un alt pas în imitarea celei originale. Această punere de-o parte a duminicii în noua teocrație, păzirea sa fiind stabilită și impusă prin lege, a constituit o imitare a ceea ce a făcut Dumnezeu în teocrația originală prin stabilirea păzirii Sabatului. Acest lucru este confirmat de mărturia unuia dintre episcopii din conducere din acele timpuri, ca și de către unul dintre episcopii principali angajați în ridicarea Fiarei. Acestea sunt declarațiile:

„Toate lucrurile care trebuiau să fie făcute în Sabat, le transferăm în ziua Domnului.” – Eusebius, „comentariul la Psalmi”, 92.

Astfel, schimbarea Sabatului – respingerea Sabatului Domnului și înlocuirea acestuia cu duminica – reprezintă trăsătura esențială, mijlocul principal în ridicarea Fiarei. Acest lucru este confirmat de următoarele fapte din reglementările acelei schimbări vătămătoare. Într-un discurs pe care l-a susținut același Eusebius „în onoarea lui Constantin” și în prezența acestuia, el a declarat că Dumnezeu i-a dat lui Constantin marea dovadă a milei Sale direct proporțional cu serviciile sfinte ale împăratului aduse Lui și, astfel, i-a permis să celebreze trei decade – 30 de ani – și că acum el a intrat în cea de-a patra. El a povestit modul în care împăratul, la finele fiecărui deceniu, a avansat câte unul din fiii săi la a împărți puterea imperială; și acum, în absența unui alt fiu, el a extins aceeași favoare la o altă rudă. El a explicat toate acestea astfel:

„Cel mai învârstă, care poartă numele tatălui, și-a primit partea din imperiu la sfârșitul primei decade a domniei sale; cel de-al doilea, următorul ca vârstă, la cea de-a doua decadă; și cel de-al treilea, în același fel, în cel de-al treilea deceniu, ocazie cu care se consumă festivalul de față. Iar acum, pentru că a început cea de-a patra perioadă, iar timpul domniei sale este încă prelungit, el dorește să-și extindă autoritatea imperială prin a invita și alte rude de-ale lui să se împărțasească de puterile sale; și, prin numirea Cezarilor, împlinește prezicerea sfinților profeți potrivit cu ceea ce au spus cu veacuri înainte. „Iar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția.” – Eusebiu, „Discurs în cinstea lui Constantin.” Cap. III.

Apoi, așa cum soarele era zeitatea supremă în această nouă împărăție a lui Dumnezeu, episcopul a desenat, pentru educarea lui Apolo, iubitul împăratului, un tablou al acestuia ca soare în carul său, traversând lumea; și a definit noul sistem de guvernământ ca „monarhie a lui Dumnezeu” după „originalul divin”, după cum urmează:

„În cele din urmă, investit cu o înfățișare a suveranității cerești, el privește pe deasupra, și ÎȘI FORMEAZĂ GUVERNAREA PĂMÂNTEASCĂ POTRIVIT ORIGINALULUI DIVIN, simțindu-se puternic în ASEMĂNAREA SA CU MONARHIA LUI DUMNEZEU.” – idem.

Sistemul de guvernământ stabilit astfel, fiind considerat ca fiind chiar împărăția lui Dumnezeu, legile promulgate pentru promovarea intereselor acelei împărății trebuiau să fie în mod necesar religioase. Și chiar așa declară și Eusebiu în următoarele cuvinte.

„Din nou, Păstrătorul universului conduce aceste ceruri și pământul, și împărăția cerească, potrivit voinței Tatălui Său. Chiar așa, împăratul nostru, pe care El îl iubește, prin faptul că-i aduce pe cei peste care domnește pe pământ la singurul născut Cuvânt și Mântuitor, îi prezintă supuși potriviți pentru împărăția Sa.” – idem.

Iar legile duminicale reprezintă principalele legi dintre toate care au fost emise în vederea intereselor acestei „împărății a lui Dumnezeu.” Căci, prin acestea, autoritatea Bisericii a fost extinsă peste cei care nu aparțineau Bisericii în aceeași măsură ca și peste cei ce aparțineau; iar acest lucru nu s-a întâmplat în cazul nici unei alte legi. Astfel, legea duminicală reprezenta principalul mijloc prin care oamenii au fost aduși „la singurul născut Cuvânt și Mântuitor”, și a prezentat „supuși potriviți pentru împărăția Sa.”

La fiecare pas făcut pe calea apostaziei, la fiecare pas parcurs în adoptarea formelor închinării la soare ca și în adoptarea și păzirea duminicii însăși, a existat din nou un protest constant al tuturor creștinilor adevărați. Cei care au rămas credincioși lui Hristos și adevărului cuvântului curat al lui Dumnezeu, au păzit Sabatul Domnului potrivit poruncii și potrivit poruncii cuvântului lui Dumnezeu care stabilește Sabatul ca semn prin care Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului, este deosebit de toți ceilalți zei. Aceștia au protestat împotriva fiecărei faze și forme a închinării la soare. Alții au făcut compromis, în deosebi în est, prin păzirea atât a Sabatului cât și a duminicii. Dar în vest, sub influențele romane și sub conducerea Bisericii și a episcopiei Romei, numai duminica a fost adoptată și păzită.

Împotriva acestei legături Biserice – Stat, ca și împotriva fiecărui pas de pe calea apostaziei, au existat proteste vehemente ale tuturor adevăraților creștini. Dar când s-a ajuns la punctul în care Biserica a impus prin puterea Statului păzirea duminicii, acest protest a devenit mai puternic ca niciodată. Un surplus de putere a fost conferit protestului în acest punct prin faptul că a fost susținut prin chiar cuvintele pe care Biserica Catolică le-a folosit atunci când a fost reprimată, mai degrabă decât primită de autoritatea imperială. Acest lucru, cu puterea argumentului puterii întrebării referitoare la ziua care ar trebui păzită, a slăbit foarte mult forța legii duminicale. Dar atunci când, alături de aceste considerații, scutirea prevedea că cei care locuiau „la țară aveau deplina libertate” să-și desfășoare activitățile normale în ziua duminicii, și când cei care păzeau Sabatul au desconsiderat legea duminicală, efectul său a fost în mare măsură anulat.

De vreme ce orice lipsă de respect față de duminică, sau orice slăbire a ei ar fi împiedicat oamenii să devină „supuși potriviți” pentru această „împărăția a lui Dumnezeu”, a devenit necesar ca Biserica să asigure legislația care să spulbere orice excepție, astfel încât să calmeze acel puternic protest al păzitorilor Sabatului. Și acum, alăturată necesității acelei situații, „adevărata poruncă divină” a lui Constantin și a Conciliului de la Nice ca „nimic” să nu existe „în comun cu evreii”, s-a

conceput fundamentul și autoritatea legislației pentru a zdrobi cu desăvârșire păzirea Sabatului Domnului și pentru a se stabili păzirea duminicii în locul aceleia. Astfel, Conciliul de la Laodicea a promulgat următorul canon:

„CANON 29 – Creștinii nu se vor iudaiza și să fie leneși Sâmbăta (,în Sabat’, atât în versiunea în greacă, cât și în cea din latină), să lucreze în acea zi; dar să păzească cu sfințenie ziua Domnului și, fiind creștini, dacă este cu puțință, să nu lucreze în acea zi. Dar dacă se vor iudaiza, ei vor fi îndepărtați (,blestemați’ în greacă și latină) de la Hristos.” – Hefele, „Istorie a Conciliilor Bisericii.”

Raportul lucrărilor Conciliului de la Laodicea nu este datat. Au fost sugerate mai multe date, dintre care 362 pare să fi fost cea mai acceptată. Hefele spune că se poate să fi avut loc cel târziu în 380. Dar oricare ar fi data, înainte de 380, în condiția politică a imperiului acest lucru nu putea fi aplicat ca lege imperială. În 378 Teodosius, un soldat spaniol, a devenit împărat în est. În 380 a fost botezat în Biserica Catolică și a fost dat imediat un edict în numele celor trei împărați, care ordona tuturor supușilor imperiului, din orice partidă sau nume, să adopte credința Bisericii Catolice și să-și asume numele de „creștini catolici.”

Pentru că acum „Statul însuși a recunoscut Biserica ca atare și s-a străduit să o susțină în continuarea principiilor și atingerea scopurilor ei.” (Neander); și pentru că Teodosius a ordonat deja ca toți supușii „să se alăture religiei care a fost predicată de Sfântul Petru romanilor, a cărei sfântă tradiție” a fost păstrată și care a fost atunci „mărturisită de pontiful Damasus” al Romei; și a ordonat acum ca toți „să-și asume titlul de creștini catolici”, a fost ușor de a aduce puterea imperială în sprijinul decretelor Bisericii și de a aplica Canonul Laodicean.

Acum s-a ivit posibilitatea pe care Biserica o așteptase de mult, și a făcut uz de ea. Cât de repede posibil și-a asigurat existența legii dorite; căci, „printr-o lege din 386, aceste schimbări mai vechi efectuate de împăratul Constantin au fost impuse cu o și mai mare putere; și, în general, tranzacțiile civile de orice natură au fost strict interzise duminica. Oricine o călca era considerat vinovat de un sacrilegiu.” – Neander.

Și în schimbarea păzirii duminicii în locul Sabatului Domnului, papalitatea a împlinit profeția cuvântului lui Dumnezeu potrivit căruia „se va gândi să schimbe vremurile și legea” Celui Preaînalt. Daniel 7:25.

Capitolul 17

Lucrarea chipului fiarei

Fiara a fost făcută în Imperiul Roman. Ea s-a născut din unirea Bisericii apostate cu Statul Roman.

În capitolul 15 am văzut că singurul loc în care Chipul Fiarei putea fi făcut este Statele Unite; iar Chipul Fiarei, atunci când este făcut, trebuie să constituie o legătură a unei Biserici apostate cu acest Stat American.

În capitolul anterior s-a demonstrat faptul că în acea Biserică apostată din Imperiul Roman s-a „ridicat în Biserică o teorie teocratică falsă” care țintea către „temelia Statului sacerdotal, subordonându-l pe cel secular într-o manieră falsă și aparentă,” și că episcopii care au susținut această falsă teorie teocratică erau hotărâți „să folosească puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.”

În Statele Unite, până în 1863, a existat o organizație a conducătorilor Bisericii care susțineau exact aceeași „falsă teorie teocratică”; și, ca și cei din vechime, erau hotărâți „să folosească puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.”

Această organizație, de la înființarea ei, a fost cunoscută ca Asociația Reformei Naționale. Ei susțineau că

„Fiecare guvernare, prin legi echitabile, este o guvernare a lui Dumnezeu; o republică astfel guvernată Îi aparține, prin popor, și este o teocrație adevărată și reală ca și comunitatea lui Israel. Refuzul recunoașterii acestui fapt reprezintă tot atât o impietate nebunească ca și cea a omului care persistă în refuzul de a recunoaște că Dumnezeu este Autorul existenței sale.”

Fraza „legi echitabile” din această declarație se referă numai la legile care se conformează voinței acestor Reformatori Naționali. Ei declară că „trebuie să apară o adevărată teocrație ... și prosperitatea umanității depinde de întronarea lui Hristos în legi și legislatori;” și că „Hristos va fi regele acestei lumi – da, cu adevărat, REGELE ACESTEI LUMI în domeniul ei de cauză și efect, - rege al curților, taberelor și comerțului ei, - rege al școlilor și mănăstirilor ei, - rege al obiceiurilor și constituțiilor ei. ... Împărăția lui Hristos trebuie să intre în lege pe poarta politicii.”

Am văzut de asemenea că, în formarea Fiarei, atunci când episcopii au reușit să intre pe deplin în posesia puterii Statului pentru atingerea scopurilor lor, ei au declarat că venise împărăția lui Hristos. Conducătorii Bisericii din această națiune de astăzi care susțin aceeași „falsă teorie a teocrației”, afirmă, ca și ceilalți, că atunci când vor reuși să dețină puterea Statului sub controlul lor pentru a fi folosită potrivit propriei lor voințe pentru atingerea propriilor lor scopuri, împărăția lui Dumnezeu va veni. Pentru că ei spun:

„Când vom atinge apogeul, ... vom ajunge în lumina blândă dar slăvită a zilelor mileniului și se va spune: „Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și a Hristosului Său.”

Acești conducători ai acestei false mișcări teocratice de astăzi, asemenea celor din secolul patru, sunt hotărâți „să folosească puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.” Astfel, de la debutul mișcării lor ei au pretins și au acționat în direcția unui amendament în Constituția Statelor Unite care va așeza tot ceea ce ei numesc „legi, instituții și obiceiuri creștine, pe o bază legală de netăgăduit în cadrul legii fundamentale a țării;” și atunci, având „înscrisă această literă în Constituția noastră,” prin puterea națională „să impună tuturor care vin printre noi legile moralității creștine.”

Și în timp ce pretind un amendament constituțional prin care să-și atingă scopul, ei au fost pregătiți dintotdeauna ca, prin orice mijloace constituționale sau neconstituționale, să-și asigure recunoașterea puterii guvernului.

Astfel, când, în 1882, Curtea Supremă a Statelor Unite a declarat într-o decizie că „aceasta este o națiune creștină”, Reforma Națională imediat și cu bucurie a făcut uz de ea pe fiecare cale cu putință pentru a-și atinge scopurile. Ei au declarat cu bucurie „Că aceasta este o națiune creștină.” Acest lucru înseamnă guvern creștin, legi creștine, instituții creștine, cetățenie creștină.”

Ca și în apostazia originală și în falsa teocrație care a dat naștere Fiarei, principalul lucru care a fost prezentat, a fost preamărirea duminicii; astfel, în această apostazie modernă și falsă teocrație,

preamărirea duminicii a constituit mereu principalul scop. Și, ca și în cazul formării Fiarei, legislația duminicală reprezintă mijlocul prin care Biserica își asigură puterea Statului prin care să oblige pe toți, chiar și pe cei care nu aparțin Bisericii, să se supună doctrinei și disciplinei Bisericii; formând astfel Chipul Fiarei legislația duminicală este folosită în exact același scop și exact în aceeași manieră.

Astfel, atunci când, prin declarația Curții Supreme din 29 februarie 1892 potrivit căreia „aceasta este o națiune creștină”, guvernul național a fost adus pe linia voinței lor, ei au exclamat imediat:

„Această decizie este vitală pentru problema duminicii în toate aspectele sale. ... Iar această decizie importantă ține de principiul fundamental potrivit căruia religia este întipărită în structura organică a guvernului american – o religie care recunoaște și care este destinată să mențină duminica ca o zi de odihnă și închinare.”

În capitolul anterior am văzut că, în originala teocrație falsă, de îndată ce Biserica Catolică și-a asigurat recunoașterea și sprijinul Statului, a făcut presiuni asupra Statului cu cererile sale pentru stabilirea și impunerea legii duminicale, și totul în opoziție cu Sabatul Domnului; astfel, în această falsă teocrație modernă, de îndată ce a fost publicată declarația Curții Supreme potrivit căreia „această este o națiune creștină,” aceștia au făcut presiuni asupra guvernului național și, sub amenințările ruinei politice asupra tuturor celor care refuză, această falsă teocrație și-a asigurat recunoașterea și stabilirea duminicii, și totul în opoziție cu Sabatul Domnului.

CĂCI, la 10 iulie 1892, în cadrul ședinței Senatului Statelor Unite, a fost citită din Biblie cea de-a Patra Poruncă ca fiind „motivul” pentru legislația aceasta cu privire la Târgul Mondial de la Chicago: „pentru închiderea expoziției în ziua Sabatului.” Legea propusă a fost adoptată în acea zi. Dar, de teamă ca nu cumva expoziția să nu fie cu adevărat închisă în Sabat în loc de duminică, două zile după ce a fost adoptată, a fost amendată, astfel încât cuvintele „expoziția în ziua Sabatului” au fost înlăturate; și, în locul lor au fost introduse cuvintele „partea mecanică din expoziție în prima zi a săptămânii, numită duminică.”

Și acest lucru a fost făcut pentru că în aplicarea celei de-a patra porunci în închiderea expoziției în Sabat, acest amendament trebuia să explice și să decidă ca conducerea expoziției să nu o închidă „în ultima zi a săptămânii, în conformitate cu acea păzire care este serbată de evrei și de Bapțiștii de Ziua a Șaptea,” ci „trebuie să fie închisă în prima zi a săptămânii, cunoscută în general ca Sabatul Creștin.” Această legislație a fost adoptată ca lege prin aprobarea Casei Reprezentanților și a executivului națiunii.

Astfel, ca și în lucrarea acelei false teocrații din cel de-al patrulea secol, Sabatul Domnului a fost prin legislație și prin lege înlocuit cu duminica; astfel, în lucrarea și stabilirea acestei false teocrații a secolului 19, prin legislație și prin lege, Sabatul Domnului a fost înlocuit cu duminica. Acest lucru, în secolul patru și în Statul Roman, a constituit formarea Fiarei. Aceasta, în secolul 19 și în acest Stat American, reprezintă pas cu pas și punct cu punct, exact ca și cea din secolul patru, chiar repetarea ei și, de aceea, nimic mai puțin decât formarea Chipului Fiarei.

La începutul acestui capitol am afirmat că „Chipul Fiarei, atunci când va fi format, va constitui o legătură a unei Biserici apostate cu Statul American.” Iar acum, pentru ca toți să poată vedea cât de sigur este faptul că apostazia Protestanților va fi implicată în ceea ce am afirmat, vom cita următoarea declarație pertinentă care arată ce este cu adevărat Protestantismul „în chiar esența sa.”

„Principiile conținute în celebrul Protest din 19 aprilie 1529 constituie chiar esența Protestantismului. Acum, acest Protest se opune celor două abuzuri ale omului în materie de credință: primul este implicarea magistratului civil; cel de-al doilea, autoritatea arbitrară a Bisericii. În locul acestor abuzuri Protestantismul așează puterea conștiinței deasupra magistratului și autoritatea cuvântului lui Dumnezeu deasupra Bisericii vizibile. În primul caz, respinge puterea civilă în lucrurile divine și afirmă împreună cu apostolii și profeții: „Trebuie să ne supunem lui Dumnezeu mai degrabă decât oamenilor.” În prezența lui Charles al Cincilea, Protestantismul slăvește coroana lui Isus Hristos.” – D’Aubigne – „Istoria Reformei” Cartea 13, cap. 6.

Așa cum știu toți, în cadrul legislației duminicale, astăzi se pretinde de-a lungul Statelor Unite

că acest lucru este înfăptuit numai în vederea Sabatului „civil.”

Niciodată nu s-a prezentat o pretenție mai nefondată decât Sabatul civil în sprijinul duminicii. Duminica, această zi de odihnă, nu conține nici cea mai mică aluzie la ceva civil. Forma ei prezentă, întreaga ei genealogie, originea ei – toate demonstrează adevărul că legislația duminicală nu poate fi altceva decât religioasă.

Mișcarea duminicală de astăzi nu este decât o renaștere sau o continuare a ceea ce a fost și în trecut. Întreaga legislație duminicală a noilor State a constituit imitarea celor 13 State care, la început, au fost 13 Colonii. Iar Coloniile dețineau legislație duminicală pentru că toate (cu excepția Rhode Island, care, de asemenea, nu a avut legislație duminicală) aveau o legătură religiei cu Statul.

În această legislație Coloniile nu au făcut altceva decât să continue același lucru din căminele lor din Europa. Căminele lor din Europa au avut această legislație din timpul papalității care guverna Europa. Iar legislația duminicală în acel timp nu reprezenta decât continuarea legislației duminicale care a existat inițial în formarea papalității în secolul patru.

Atunci, de vreme ce legislația duminicală de astăzi este legată prin genealogia sa de netăgăduit cu legislația duminicală a formării papalității din secolul patru, este perfect clar faptul că natura acelei legislații originale marchează caracterul legislației duminicale pentru totdeauna. Astfel, studiul acestei probleme în zilele formării Fiarei reprezintă de asemenea un studiu al legislației duminicale din timpul prezent și a formării Chipului Fiarei.

În studiul anterior am văzut că, în planul falsei teocrații al episcopilor din secolul patru, atunci când Biserica a fost ridicată la favoarea imperială și a devenit una cu Statul, acest lucru a fost declarat a fi stabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Și, datorită acestui lucru, duminica a fost stabilită în această falsă împărăție a lui Dumnezeu ca o copie a Sabatului din mijlocul poporului Israel după eliberarea lor din Egipt și stabilirea adevăratei teocrații. Și „toate lucrurile care trebuiau făcute în Sabat, noi,” au spus episcopii, „le transferăm” zilei de duminică.

Toate acestea arată că legislația duminicală a fost, în esență, idee și scop, religioasă și numai religioasă. Și caracterul său inițial rămâne pentru totdeauna. O instituție sau un rit religios transformat într-un statut nu poate niciodată transforma ceea ce este religios într-un obiect civil. O asemenea legislație nu poate fi decât religioasă și este o unire a Bisericii cu Statul, asemenea papalității.

Capitolul 18

Preamărirea nelegiurii

Despre papalitate, Fiara, ca una dintre cele trei elemente care se preamărește împotriva lui Dumnezeu, este scris că se va „gândi să schimbe timpurile și legea” Celui Preaînalt. Acest lucru a fost făcut de papalitate atât cât i-a stat în putere atunci când a îndepărtat Sabatul Domnului și, sub blestem papal, a condamnat păzirea lui, înălțând duminica în locul său.

Am oferit pe deplin dovada care demonstrează împlinirea profeției care afirmă că el se va „gândi să schimbe timpurile și legea” Celui Preaînalt. Această încercare de a schimba Sabatul este cea care, mai mult decât orice, descoperă acea trăsătură a papalității pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește „omul păcatului” – „călcarea legii” – și „taina nelegiurii.”

Aceasta pentru că există un principiu în procedura guvernamentală recunoscut ca lege și în decursul istoriei care afirmă că reformularea unui guvern subordonat, mai ales cu schimbări, a unei legi concepută de o autoritate supremă pentru un guvern al Statului subordonat, este „echivalentă cu o declarație de independență” de partea guvernului subordonat. Un exemplu din istorie ne poate ajuta să înțelegem principiul:

În 1698, ca și acum, Irlanda era în posesiunea Marii Britanii. Coloniștii englezi din Irlanda reprezentau puterea de acolo și aveau propriul lor parlament – camerele Lorzilor și Comunelor – un soi de guvernare teritorială. „ Camerele Lorzilor și a Comunelor din Irlanda și-au permis nu numai să reformuleze un Act Englez care fusese conceput în special pentru a-i supune, dar să și opereze schimbări. Schimbările au fost într-adevăr mici; dar schimbarea chiar și numai o unei singure litere era echivalent cu o declarație de independență.” Dar, „colonia din Irlanda era de fapt dependentă; o dependență nu numai prin legea regatului, dar și prin chiar natura lucrurilor. Era absurd să pretindă independența pentru o comunitate care nu putea înceta de a mai fi dependentă fără a-și înceta existența.” – Macaulay – „Istoria Angliei” cap. 23. Din perspectiva acestui principiu au fost rostite și scrise Matei 5:17-19 și Daniel 7:25.

De aceea, orice putere, oricare ar fi ea, oricum ar fi organizată, și oriunde s-ar afla pe pământ, care-și permite să introducă legea lui Dumnezeu în legislație, operând schimbări, prin chiar acest lucru se declară independentă față de Dumnezeu. Papalitatea a făcut acest lucru atunci când, prin lucrarea sa, Sabatul a fost introdus în legislație, dar tot ceea ce ținea de acesta a fost transferat unei alte zile, introducând astfel în legislație legea lui Dumnezeu cu modificări. Aceasta a fost declarația de independență de puterea și guvernarea lui Dumnezeu. Și acest lucru nu putea fi mai puțin decât chiar culmea aroganței nelegiurii.

Acum, așa cum a fost deja arătat, guvernul Statelor Unite a repetat exact acțiunea papalității. Atunci când guvernul Statelor Unite a introdus cea de-a patra poruncă a legii lui Dumnezeu în propria legislație, și apoi în mod deliberat legislația sa a modificat Sabatul poruncii în duminică – prin chiar acest lucru guvernul Statelor Unite, asemenea papalității, și-a declarat independența de puterea și guvernarea lui Dumnezeu. Ar fi imposibil pentru orice putere să schimbe mai sigur Sabatul, atât timp cât orice putere o poate face, mai mult decât a făcut guvernul Statelor Unite asemenea papalității dinaintea sa.

Au existat numai două puteri în lume care au gândit un astfel de lucru: catolicismul și Imperiul Roman; Protestantismul și Statele Unite. Prima este Fiara, iar cea din urmă Chipul Fiarei.

Căci această acțiune a Statelor Unite a fost luată la porunca unei Biserici apostate tot așa cum s-a operat schimbarea în Imperiul Roman. Din 1888 până în 1892 întreaga Reformă Națională a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a determina Congresul și întregul guvern al Statelor Unite să facă ceea ce conducătorii acestei mișcări știau că reprezintă un lucru neconstituțional și anume, ca guvernul Statelor Unite să decidă în problema Sabatului prin lege și să stabilească ca Duminica să fie sabatul american.

În timp ce mișcarea Reformei Naționale realiza acest lucru, deoarece Congresul nu a răspuns suficient de prompt la cererea lor, ei au adăugat amenințări „petițiilor” lor și celorlalte eforturi pe care le-au făcut. Aceste amenințări ale elementelor religioase unite din țară reprezentau consecința faptului că juraseră că nu vor mai vota vreodată și nici nu vor mai susține vreun membru al

Congresului și nici vreun senator sau reprezentant care va refuza să-și dea acordul ca porunca lor pentru închiderea Expoziției Columbiene duminică („sabatul creștin”, „ziua Domnului” etc.) ca măsură de precauție, să fie acceptată. Și toți știu, sau cel puțin au avut posibilitatea să afle că Congresul s-a predat în fața acestor amenințări și a declarat în mod public că nu „îndrăznește” să facă altfel.

Și atunci când, bazat pe Constituție, s-a făcut un efort pentru a anula decizia neconstituțională a Congresului și să se aducă în armonie cu Constituția și cu principiile fundamentale sănătoase ale națiunii, aceeași uniune religioasă și-a reînnoit precedentele amenințări și a adăugat și altele care se potriveau scopului său. Rezultatul a fost că comitetul Congresului care trebuia să hotărască asupra chestiunii și care, astfel, decidea pentru întregul Congres, a exclus în mod definitiv Constituția din considerarea sa și a ținut cont în exclusivitate de cererile acelei uniuni religioase. Și acest lucru pentru că, așa cum a fost afirmat de reprezentanții Congresului, dacă nu ar fi procedat astfel, singurul rezultat ar fi fost „stârnirea animozității împotriva târgului și crearea împotrivirii de partea oamenilor bisericii.”

Așa cum a declarat Curtea Judecătorească a Statelor Unite din 1891, situația se prezenta astfel:

„Datorită unui avantaj artificial, păzitorii duminicii și-au asigurat ajutorul legii civile și au folosit acel avantaj cu o mare tenacitate, în ciuda reclamației pentru libertate religioasă și a deciziei care a fost luată în vederea separării absolute a Bisericii de Stat. ... Iar eforturile de a înlătura avantajul mai sus menționat prin decizie juridică în favoarea unui drept civil pentru a nu lua în considerare schimbarea, mi se pare a fi inutil.”

Și același judecător a continuat gândul astfel:

„Creștinii se vor alarma și ar putea înlocui stelele și alte simboluri ale libertății civile de pe drapelele oștirilor lor înarmate, cu simbolul crucii lui Hristos, și să lupte pentru religia lor pe cheltuiala guvernului lor civil. Ei au făcut acest lucru în vremurile trecute și o pot face din nou. Iar acel om de stat care trece cu vederea o posibilitate ca aceasta și pune astfel în pericol pacea publică, nu este înțelept. ...

Civilii, spre deosebire de cei bisericosi, cu toate că sunt uniți în aceeași persoană, pot găsi principiul ordinii publice ca garant satisfăcător pentru a ceda prejudecății religioase și fanatismului sprijinul acelor legi, atunci când cererea pentru un astfel de sprijin poate deveni o forță care ar periclita ordinea publică. Ar putea să fie o forță care să se micșoreze în mod constant, dar dacă este suficient de puternică pentru a produce agitație, statul o privește ca pe un factor în problemă.”

Astfel, prin nelegiuirea confirmată a ligii Reformei Naționale – Protestantismul apostat al Statelor Unite – guvernul Statelor Unite a fost atras în cursa de a declara independența puterii și guvernul lui Dumnezeu – cursa nelegiuită descoperită inițial de însăși „taina fărădelegii.” Și prin acest exemplu, din acea zi până acum nelegiuirea s-a ridicat și s-a răspândit în această națiune ca un foc, iar acum a fost urmată de națiunea însăși prin respingerea Declarației de Independență și abandonarea Constituției națiunii în practica prezentă de a „guverna fără Constituție.”

Iar noi am așteptat și am vorbit despre aceste lucruri. La 9 august 1894 noi am scris și publicat următoarea declarație: „Mulțimile de oameni din Statele Unite sunt mirate și uimite privind cât de răspândit și persistent este spiritul violenței și nelegiuirii de pe tot cuprinsul țării. Însă pentru cei care au observat cu atenție mișcările publice din ultimii doi, trei ani, nu este nimic de mirare și nici nu sunt uimiți de toate aceste lucruri sau chiar de lucruri mai grave care ar putea să apară. Într-adevăr, cei care au studiat cu grijă mișcările publice din ultimii doi sau trei ani s-au așteptat la acest vânt de violență și nelegiuire; iar acum, în loc de a aștepta să se sfârșească în stadiul actual, indiferent de cât e de răspândit, se așteaptă să devină universal.”

Noi am rememorat faptele referitor la schimbarea Sabatului de această națiune și am afirmat în continuare că prin toate aceste lucruri „conducătorii Bisericii au demonstrat că nu au nici un respect pentru nici o lege, ci numai pentru cea pe care ei înșiși o acceptă în mod arbitrar. Căci fără nici cea mai mică ezitare; da, mai degrabă cu cea mai mare îndrăzneală, ei au disprețuit și schimbat cu bună știință legea supremă – Constituția – Statelor Unite. Ei au oferit un exemplu și au stabilit un principiu al nelegiuirii absolute.

Aceste fapte demonstrează că ei, în loc de a fi cu adevărat aceia care se supun legii, sunt printre cei dintâi călcători de lege din țară – cei mai nelegiuți din întreaga națiune. Și nici acest lucru nu este de mirat. Căci, pentru a duce la îndeplinire acest scop al lor nelegiuit, ei și-au strâns bucuroși mâinile și inimile cu papalitatea – acea putere pe care Domnul a numit-o ‚cea nelegiuită’ și chiar ‚taina nelegiuirii’. 2 Tesaloniceni 2:3, 7. Privind un astfel de exemplu, poate fi surprinzător faptul că nelegiuirea se manifestă prin alții de-a lungul întregii țări ca niciodată înainte și că acel spirit al violenței acoperă țara de la un ocean la altul?

Datorită acestui exemplu nelegiuit al ‚celor mai buni oameni ai țării’ acest principiu al violenței și nelegiuirii, impus de guvern prin bisericile amestecate din țară – datorită acestui lucru noi nu ne-am așteptat la nimic altceva decât ca violența și nelegiuirea să se răspândească în țară și mai departe ne așteptăm ca acest spirit să devină universal.

Acest lucru nu înseamnă că fazele particulare ale nelegiuirii care au fost în ultimul timp manifestate în atât de multe părți ale țării au fost aduse la îndeplinire de factorul uman în mod conștient și intenționat ca exemplu al nelegiuirii oferit de biserici; dar vrem să spunem că există un spirit al lucrurilor care trebuie întotdeauna luat în considerare. Există Spiritul ordinii și spiritul dezordinii. Și atunci când Spiritul ordinii a fost atât de mult călcat în picioare, iar spiritul dezordinii a fost ales și urmat cu persistență ca în acest caz – și aceasta, de asemenea, de către chiar cei ce pretind a fi reprezentanții Spiritului ordinii pe pământ – atunci lucrurile sunt însuflețite de spiritul dezordinii și nelegiuirii și nu mai rămâne nimic decât ca acest spirit să domine și să crească până când va deveni universal.”

Este adevărat că, prin schimbarea Sabatului, această doborâre a memorialului lui Dumnezeu și preamărirea în locul său a contrafacerii papalității de către guvernul Statelor Unite, în 1892-1893, sub amenințările Protestantismului apostat condus de liga Reformei Naționale, guvernul Statelor Unite a fost încredințat spiritului dezordinii și nelegiuirii asemenea Imperiului Roman în secolul patru. Iar acea neleguire, individuală și națională, va crește aici tot așa cum a lucrat în Imperiul Roman în secolul patru, până când va înghiți în ruine această națiune cum a înghițit în ruine Imperiul Roman.

Și datorită acestui lucru, pentru a salva oamenii de la neleguire și de această ruină, chiar acum sună avertismentul Îngerului al Treilea către această națiune și către întreaga lume: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.”

Cele șapte trâmbițe care prezintă marile națiuni de astăzi așa cum sunt astăzi, își au fundamentul în apostazia menționată în cea dintâi și cea de-a treia din cele Șapte Biserici și în primele trei din cele Șapte Sigilii. Și prin cele Șapte Trâmbițe, Solia Îngerului al Treilea care este solia specială a lui Dumnezeu către marile națiuni și chiar către toate națiunile de astăzi, își găsește fundamentul în apostazia menționată în prima și cea de-a treia din cele Șapte Biserici și în primele trei din cele Șapte Sigilii. Aceasta pentru că acea apostazie a dat naștere Fiarei; iar Solia Îngerului al Treilea se ridică în timpul nașterii Chipului Fiarei și își îndreaptă avertismentul împotriva închinării la Fiară și la Chipul ei. Și, în firea lucrurilor, Chipul Fiarei își găsește originalul în Fiară.

Rezultatul pentru Imperiul Roman, al nașterii Fiarei în Imperiul Roman și de către Imperiul Roman, a fost ruina sa desăvârșită. Această ruinare a fost împlinită de puternicele armate ale popoarelor din nord care au mărșăluit sub primele patru din cele Șapte Trâmbițe. Iar rezultatul, pentru lume, al nașterii Chipului Fiarei și al închinării Fiarei și Chipului ei în lume și de către lume va însemna ruina desăvârșită a lumii prin intermediul armatelor puternice ale unui alt popor care mărșăluiesc sub cea de-a Șaptea trâmbiță, acompaniați de mărețele note ale „ultimei trâmbițe.”

Și, despre acest lucru este scris: „Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați alarma pe muntele Meu cel Sfânt; să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n-a mai fost din veac, și nici în vremurile viitoare nu va mai fi. Un foc arde înaintea lui, și arde flacăra după el. Înaintea lui țara era ca o grădină a Edenului, și după el este un pustiu sterp: nimic nu-i scapă. Parcă sunt niște cai și aleargă ca niște călăreți. Ca sunetul unor care pe munți și ca sunetul unei flăcări de foc când mistuie miriștea; ca o puternică oștire, gata de luptă.

Înaintea lor popoarele vor suferi mult și toate fețele îngălbenesc. Aleargă ca niște războinici, se suie pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din cărarea lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare ține șirul, și când cad sub sabie, nu vor fi răniți. Se răspândesc în cetate, aleargă pe ziduri, se suie pe case și intră pe ferestre ca un hoț. Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina. Domnul face să tună glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare și Cel ce împlinește cuvântul este puternic. Căci mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi?” Ioel 2:1-11.

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă Cel credincios și Cel adevărat și El judecă și Se luptă în neprihănire. Ochii Lui erau ca flacăra focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Oștile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită ca să lovească națiunile cu ea, națiuni pe care le va cârmui cu un toiag din fier. Și va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR. Apoi am văzut un înger care stătea în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor, care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea tuturor oamenilor, liberi și robi, mici și mari!” Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război cu Cel ce stătea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră chipului ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.” Apocalipsa 19:11-21.

Capitolul 19

Marea nevoie pentru solia îngerului al treilea

Sabatul Domnului, ziua a șaptea pe care El Însuși a numit-o și a fixat-o; pe care a enunțat-o prin propria Sa voce din cer; care este a Sa, pe care a binecuvântat-o, pe care a sfințit-o și pe care a pus-o de o parte – aceasta, Sabatul Domnului este semnul a ceea ce este Isus Hristos pentru cei care cred în El. Celebrarea ei prin credință – adevărata ei celebrare – aduce în viața credinciosului în Isus, așa cum nimic altceva nu poate face, prezența vie și puterea lui Isus Hristos. Acest lucru este adevărat și fiecare poate să cunoască aceasta prin credință în Isus.

Să studiem cu sinceritate acest gând important. Este scris: „Sfințiți Sabatele Mele; iar ele vor fi un semn între Mine și voi pentru ca să ȘTIȚI că Eu sunt Domnul Dumnezeu VOSTRU.” De aceea, prin intermediul Sabatului, cel care îl sfințește va cunoaște nu numai că Domnul este Dumnezeu, dar și că Domnul este Dumnezeu său. Dar a-L cunoaște pe Dumnezeu nu înseamnă numai a ști că El este, dar și ce este El; căci Numele Său nu este simplu: „EU SUNT,” ci „EU SUNT CEL CE SUNT,” – Eu sunt ce sunt, Eu sunt ceea ce sunt, - astfel încât „cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El este Cel care răsplătește pe cei care-L caută cu stăruință,” – trebuie să creadă nu numai că El este, dar și ce este. De aceea, după cum Sabatul este un semn pe care l-a stabilit Dumnezeu prin care cei care-l sfințesc vor ști că El este Domnul Dumnezeu lor, rezultă cu desăvârșită certitudine că în Sabat se găsește mijlocul prin care cei care-l sfințesc vor găsi cunoașterea de Dumnezeu. În el există mijlocul prin care cel care-l sfințește poate cunoaște ce este Dumnezeu pentru persoana care crede în El. Cu alte cuvinte, Sabatul reprezintă mijlocul revelației lui Dumnezeu.

Acest lucru este descoperit și mai pe deplin în adevărul că „nici un om nu cunoaște ... pe Tatăl, decât Fiul și cel căruia Fiul i-L va descoperi.” Matei 11:27. Astfel, Dumnezeu este cunoscut numai așa cum este descoperit în Isus Hristos. Ceea ce este Dumnezeu, este descoperit numai prin Hristos și poate fi cunoscut numai în Hristos. „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.” De aceea, Hristos este pentru totdeauna „Dumnezeu cu noi.” 2 Corinteni 5:19; Matei 1:23.

Acum, după cum Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care oamenii pot cunoaște că El este Domnul și după cum El este cunoscut numai așa cum este descoperit în Hristos, este cu siguranță adevărat că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care cei care-l sfințesc Îl pot cunoaște pe Dumnezeu așa cum este descoperit în Isus Hristos – semnul prin care oamenii pot cunoaște ce este Dumnezeu pentru credinciosul în Isus.

Din nou: Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care cei care-L sfințesc pot ști că Domnul îi sfințește.

Ezechiel 20:12. Dar nici un om nu poate fi sfințit decât prin credința care este în Isus Hristos. Fapte 26:18. De aceea, după cum Sabatul este semnul Domnului că El îi sfințește pe oameni și după cum oamenii pot fi sfințiți numai prin credința în Isus, este clar că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care oamenii pot cunoaște puterea sfințitoare și puritatea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.

Acesta este motivul pentru care numai credinciosul poate intra în odihna lui Dumnezeu în Sabat, după cum este scris: „Noi cei care am crezut, intrăm în odihnă.” Și acesta este motivul pentru care Israel, care nu a crezut, nu a putut intra în odihna lui Dumnezeu așa cum este scris: „Am jurat în mânia Mea: Nu vor intra în odihna Mea.” Dar „cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui, dacă nu celor care nu au crezut? Deci vedem că ei nu au putut intra datorită necredinței.” Astfel, credința în Isus Hristos este și mereu a fost scopul Sabatului și chiar viața păzirii Sabatului.

Atunci, Sabatul, fiind semnul a ceea ce este Dumnezeu în Hristos pentru credincios, rezultă că în Sabat poate fi găsit ceea ce se găsește și în Hristos. Cu alte cuvinte, Sabatul, fiind semnul prin care oamenii pot cunoaște că Dumnezeu este Domnul și pentru că Dumnezeu poate fi cunoscut numai în Isus Hristos, rezultă că în Sabat se găsește chiar reflectarea lui Isus ca ceea ce este pentru credincios, căci altfel nu ar putea fi un astfel de semn.

De aceea, să cercetăm Sabatul așa cum l-a făcut Dumnezeu și ceea ce Domnul a făcut prin faptul că l-a făcut Sabatul Domnului. Mai întâi El a creat toate lucrurile; apoi S-a oprit și S-a odihnit în ziua a șaptea; atunci El a binecuvântat ziua a șaptea; El a sfințit-o și a pus-o de-o parte. De aceea Sabatul este

1. Ceea ce amintește de Dumnezeu ca și Creator; el amintește de puterea Sa creativă manifestată, căci este un semn între el și poporul Său pentru totdeauna deoarece „în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul și în ziua a șaptea S-a odihnit și S-a înviorat.” Exodul 31:17.

2. În Sabat se găsește odihna lui Dumnezeu; „căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‚Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’ Și aici iarăși (El a vorbit astfel despre ziua a șaptea): ‚Nu vor intra în odihna Mea!’” Evrei 4:4, 5.

3. În Sabat se află binecuvântarea lui Dumnezeu; căci El „a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care Dumnezeu a creat-o și a făcut-o.” Geneza 2:3.

4. În Sabat se găsește sfințirea lui Dumnezeu; căci „El a sfințit ziua Sabatului.” Dar numai prezența lui Dumnezeu este ceea ce sfințește ceva. Atunci când Moise, atras de priveliștea tufei aprinse care nu se consuma, s-a întors și s-a apropiat pentru a privi, „Dumnezeu l-a chemat din mijlocul tufei și a zis: ‚Moise! Moise!’ El a răspuns: ‚Iată-mă!’ Dumnezeu a zis: ‚Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțările din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Exodul 3:4, 5.

Acel loc a devenit un pământ sfânt numai datorită prezenței „Celui care era în tufă.” Din nou, atunci când Iosua, lângă Ierihon, a văzut „un om împotriva lui cu sabia în mână” și Iosua L-a întrebat „Ești dintre ai noștri sau dintre inamici?”, „El i-a spus: ‚Nu; ci vin acum ca și Conducător al oștirii Domnului.’ Și Conducătorul oștirii Domnului i-a spus lui Iosua: ‚Scoate-ți încălțările din picioare; pentru că locul pe care stai este sfânt.” Iosua 5:13-15. Ceea ce a făcut ca locul pe care stătea Iosua să fie sfânt era prezența „Conducătorului oștirii Domnului” care era acolo. Și pentru că prezența Domnului sfințește, ceea ce sfințește ziua a șaptea, Sabatul Domnului, era prezența Celui care S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa.

5. Sabatul are în sine sfințirea lui Dumnezeu; pentru că El nu numai că a binecuvântat ziua a șaptea, ci a și sfințit-o, – a pus-o de-o parte pentru o întrebuintare sfântă și pentru serviciul Domnului, – ca prezența Sa să fie acolo; căci nu este numai prezența trecătoare, ci prezența permanentă, locuirea specială a lui Dumnezeu într-un loc cea care sfințește; căci este scris: „Israel va fi sfințit prin slava Mea;” căci „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel, și voi fi Dumnezeul lor.” Exodul 29:43, 45.

Astfel, legată de Sabat este puterea creatoare a lui Dumnezeu; odihna lui Dumnezeu; binecuvântarea lui Dumnezeu; prezența lui Dumnezeu care sfințește; continua, permanenta prezență a lui Dumnezeu care purifică.

Și toate acestea le găsește credinciosul în Hristos; căci:

1. Mai înainte de toate credinciosul găsește în Isus puterea creativă a lui Dumnezeu care se manifestă prin faptul că-l face o făptură nouă; căci „noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:10.

2. Credinciosul găsește în Isus odihna lui Dumnezeu; căci, aflând în Hristos puterea creativă care-l face nou, el încetează să mai facă propriile-i fapte, așa cum și Dumnezeu a încetat și intră în odihna lui Dumnezeu în Hristos. Evrei 4:10. De aceea este scris: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Matei 11:28, 29.

3. Credinciosul găsește în Hristos binecuvântarea lui Dumnezeu; căci „Dumnezeu, după ce a ridicat pe Fiul Său Isus, L-a trimis ca să vă binecuvânteze întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.” Fapte 3:26. Și „Dumnezeul și Tatăl Domnului Isus Hristos ... ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos.”

4. Credinciosul găsește în Hristos prezența lui Dumnezeu care îl sfințește; căci este scris: „Nu vă voi lăsa nemângâiați. Eu voi veni la voi. ... Și în ziua aceea veți ști că Eu sunt în Tatăl Meu, și voi în Mine, și Eu în voi. ... Dacă mă iubește cineva va păzi cuvintele Mele; și Tatăl Meu îl va iubi

și Noi vom veni la el.” Ioan 14:18, 23. Și „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut („sfinților Săi”) care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” Coloseni 1:27.

5. Credinciosul găsește în Hristos prezența permanentă a lui Dumnezeu care îl sfințește; căci este scris: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” Ioan 14:23; și „Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu locuiește în el și el în Dumnezeu.” 1 Ioan 4:15; „Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” 2 Corinteni 6:16.

Astfel, este perfect lămurit faptul că în Sabat se găsește chiar reflectarea a tot ceea ce credinciosul găsește în Isus; și astfel, Sabatul este un semn pentru fiecare care îl sfințește, semn prin care el cunoaște că Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului, este Dumnezeul său. Și pentru că nimeni nu-L cunoaște pe Dumnezeu decât așa cum este descoperit în Isus Hristos; și pentru că Sabatul are legat de el reflectarea a tot ceea ce credinciosul găsește în Isus; este clar că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care cel care îl sfințește poate găsi cunoașterea de Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos.

În toate acestea trebuie reținut faptul că în Hristos și prin El a creat Dumnezeu toate lucrurile; căci „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ... Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.” Ioan 1:1-3. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” Coloseni 1:16. Astfel, Hristos a fost Cel care a creat toate lucrurile; și Hristos a fost Cel care S-a odihnit în ziua a șaptea pentru că în ea S-a odihnit; prezența lui Hristos a fost cea care a sfințit-o; și prezența continuă și permanentă a lui Hristos este cea care sfințește și sfințește și ziua a șaptea. De aceea, Hristos Însuși a fost Cel care a legat de Sabatul zilei a șaptea ceea ce este reflectarea Sinelui, ceea ce este expresia a ceea ce El este pentru credinciosul în El, astfel încât oricine sfințește Sabatul să cunoască că Domnul, care este cunoscut numai în Hristos, este Dumnezeul său.

Odihna lui Dumnezeu se găsește în ziua a șaptea; iar odihna lui Dumnezeu este în Hristos. Este imposibil ca odihna lui Dumnezeu să existe în locuri opuse; căci în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare,” și deci odihna lui Dumnezeu este aceeași oriunde se găsește. De aceea, odihna lui Dumnezeu fiind mereu aceeași, odihna lui Dumnezeu în ziua a șaptea și odihna lui Dumnezeu în Hristos este exact aceeași odihnă. Și aceasta, fiind imposibil să fie în opoziție, se află în desăvârșită unitate și de aceea demonstrează că Sabatul este în Hristos și HRISTOS ESTE ÎN SABAT.

O minunată lecție care arată că Hristos este în Sabat și Sabatul în Hristos se găsește în vechiul sanctuar. Acolo exista o masă pentru punerea înainte a pâinii pe care erau așezate, la începutul fiecărui Sabat, doisprezece pâini proaspete. Ele rămâneau acolo până la începutul următorului Sabat când erau înlocuite cu altele proaspete. Astfel, la începutul fiecărui Sabat, pâinea era reînnoită.

Termenul „pâinea pentru punerea înainte” înseamnă literal „pâinea prezenței” și simbolizează pe Hristos, „adevărată pâine care vine din cer și dă viață întregii lumi.” Această pâine a prezenței simbolizează de aceea prezența lui Hristos cu întregul popor – cele doisprezece triburi – ale lui Israel. Prezența pâinii fiind permanent acolo, simboliza prezența permanentă a lui Hristos cu poporul Său. Dar această pâine a prezenței era mereu acolo prin faptul că era reînnoită și era reînnoită în fiecare Sabat. Și astfel, Dumnezeu îi învăța pe oameni atunci și acum și pentru totdeauna, că prezența Sa în Hristos este reînnoită pentru credincios în fiecare Sabat. Atunci când Sabatul a trecut, prezența Sa rămâne de-a lungul tuturor zilelor săptămânii până la următorul Sabat când este reînnoită; și astfel este împlinită scriptura: „Prezența Mea va merge cu tine, și îți voi da odihnă.” Exodul 33:14.

Astfel, adevăratul credincios în Isus, adevăratul păzitor al Sabatului, crește mereu în cunoașterea lui Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos; și astfel Sabatul este un semn prin care el știe că Domnul este Dumnezeul lui, și care, prin prezența Sa permanentă, îl sfințește.

La fel este și cu binecuvântarea lui Dumnezeu în Sabat. Atunci când, în ziua a șasea,

Dumnezeu l-a făcut pe om, „Dumnezeu i-a binecuvântat.” Geneza 1:28. Apoi a venit ziua a șaptea în care S-a odihnit Dumnezeu și „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea.” Geneza 2:3. Astfel, atât omul cât și ziua a șaptea au fost binecuvântați. Omul a fost binecuvântat înainte ca ziua să fie binecuvântată. Și apoi, când acel om binecuvântat a venit la acea zi binecuvântată, el a găsit încă o binecuvântare; și în fiecare Sabat care a urmat, el a găsit încă o binecuvântare. Și dacă rămânea credincios, mereu era omul binecuvântat care venea în fiecare Sabat la acea zi binecuvântată; și astfel, el creștea mereu în cunoașterea de Dumnezeu. Și la fel este și azi cu fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a binecuvântat prin întoarcerea de la păcatele sale și care sfințește ziua de Sabat binecuvântată de Dumnezeu; de fiecare dată când acest om binecuvântat vine la acea zi binecuvântată, el primește încă o binecuvântare și astfel crește mereu în cunoașterea de Dumnezeu.

Și astfel, fie că vorbim de perioada de dinaintea păcătuirii omului sau de după, Sabatul a fost mereu, este și va rămâne pentru totdeauna semnul lui Dumnezeu prin care cel care îl sfințește poate cunoaște că Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului, Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este Dumnezeul său; și poate cunoaște ce este Dumnezeu așa cum este El descoperit în Isus Hristos în creație sau răscumpărare.

Și ce putem spune mai mult? Sabatul, corect înțeles, înseamnă tot ce este în Hristos; iar Hristos, corect înțeles, înseamnă tot ce este în Sabat. Și nici unul nu poate fi cu adevărat înțeles fără celălalt. Sabatul este semnul lui Dumnezeu, iar Hristos este semnul lui Dumnezeu. Hristos este semnul lui Dumnezeu de împotrivire, iar Sabatul este semnul lui Dumnezeu de împotrivire; și totul „pentru ca gândurile multor inimi să fie descoperite.” Luca 2:34, 35. Dar El este cu adevărat și pentru totdeauna „slăvitul Domn” Isaia 33:21, și mereu „odihna Sa,” Sabatul Său este cu adevărat „slăvit.” Isaia 11:10.

„Să luăm, deci, bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. ... Căci noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă.” „Și sfințiți Sabatele Mele; și ele vor fi un semn între Mine și voi ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.” „Ziua a șaptea este Sabatul DOMNULUI DUMNEZEULUI TĂU.”

„Așa vorbește Domnul: „Păziți ce este drept și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Binecuvântat este omul care face lucrul acesta și fiul omului care rămâne statornic în el; care păzește Sabatul ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău!” Isaia 56:1, 2.

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci plăcerile tale în ziua Mea cea Sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, sfântă Domnului, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și fără să vorbești cuvintele tale, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacob; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13, 14.

„Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou pe care le voi face vor dăinui înaintea Mea, zice Domnul, așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul.” Isaia 66:22, 23.

Astfel, de vreme ce Sabatul Domnului – ziua a șaptea – reprezintă cheia plinătății cunoașterii lui Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos, aceste dovezi demonstrează că Sabatul este cheia adevăratei cunoașteri a întregii legi a lui Dumnezeu – cele Zece Porunci. Și chiar și acest gând, chiar așa este descoperit în Scriptură: când Dumnezeu a scos poporul Său din vechime din Egipt pentru a-i duce în propria Sa patrie promisă, El a spus că îi va încerca dacă vor umbla potrivit legii Sale sau nu. Și numai prin intermediul Sabatului i-a încercat El dacă vor merge sau nu potrivit legii Sale. Exodul 16:4, 5, 22-30. Iar acum când Și-a întins mâna a doua oară pentru a aduce poporul Său în propria Sa patrie făgăduită, din nou, astăzi, El îi va încerca pe toți oamenii dacă vor umbla potrivit legii Sale sau nu. Iar testul prin care El îi va încerca astăzi pe oameni dacă vor umbla potrivit legii Sale sau nu este același ca întotdeauna – Sabatul – Sabatul așa cum este în Hristos; căci nu există o altă lege, nu există o altă cheie; iar El, Proprietarul legii și al cheii, este „Același ieri, azi și în veci.” În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.”

Astfel, în toți acești ani ai celei de-a Șaptea Trâmbițe – de când templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, și a fost văzut în templul Său chivotul testamentului Său; din 1844 – predicatorilor și

poporului li s-a spus prin cuvintele lui Dumnezeu că „ziua a șaptea este Sabatul Domnului.” Dar în loc de a crede sau de a le îngădui oamenilor să creadă, conducătorii religioși și învățătorii l-au desconsiderat și l-au declarat ca neadevărat. I-au învățat pe oameni că nu este adevărat. Ei nu au făcut nici o diferență între sfânt și profan (Ezechiel 23:36), spunându-le oamenilor că nu contează ce zi păstrează. Astfel, ei au disprețuit legea Dumnezeului Celui viu și i-au învățat pe oameni să o disprețuiască. Apoi, după ce i-au învățat pe oameni să desconsidere cuvântul clar al legii lui Dumnezeu referitor la celebrarea zilei pe care a poruncit-o Dumnezeu și astfel spunându-le că nu există nici o poruncă de la Dumnezeu pentru păzirea duminicii – ceea ce este adevărat; ei și-au unit mâinile și inimile cu Taina Fărădelegii pentru a le impune tuturor duminica pe care papalitatea a stabilit-o în locul Sabatului Domnului. Ei au ridicat semnul Tainei Fărădelegii deasupra semnului viului Dumnezeu și îi vor obliga pe toți să-l primească.

Și de vreme ce Sabatul Domnului reprezintă cheia pentru cunoașterea deplină a lui Dumnezeu și a plinătății lui Hristos, chiar acum Fiara și Chipul ei și-au unit toate puterile și influența prin spulberarea Sabatului Domnului pentru a lipsi omenirea de această cheie a cunoașterii divine – chiar acum Dumnezeu a ridicat împotriva întregii lucrări a Fiarei și a Chipului ei protestul Său neobosit în Solia Îngerului al Treilea către orice națiune, neam, limbă și popor, „spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva Fiarei și Chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; ... Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei CARE PĂZESC PORUNCILE LUI DUMNEZEU și CREDINȚA LUI ISUS.”

Capitolul 20

Poruncile lui Dumnezeu

Această solie afirmă: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Am citat anterior versete care arată faptul că această mânie este manifestată prin cele șapte plăgi de la sfârșit și care arată că, odată cu aceste șapte plăgi, vine sfârșitul lumii.

Dar nu toți se închină Fiarei și Chipului ei. Sunt unii care obțin „biruință asupra Fiarei și asupra Chipului ei și asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei;” și aceștia sunt văzuți stând „pe marea de sticlă,” înaintea tronului lui Dumnezeu, având harpele lui Dumnezeu, iar ei cântă un cântec pe care nimeni în afară de ei nu-l poate cânta; iar acest cântec este cântecul lui Moise, servul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului. Apocalipsa 4:6; 15:2, 3.

Cum obțin aceștia biruința? Observați: solia nu numai că îi avertizează pe toți oamenii împotriva închinării la Fiară și la Chipul ei, dar descoperă și cum se poate evita acea închinare; nu numai că le spune oamenilor ce să nu facă, dar le spune și ce să facă; nu numai să îi cheamă pe oameni la conflictul cu Fiara și cu Chipul ei, dar le spune și cum să obțină biruința; iar aceasta este exprimat în cuvintele „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:12.

Astfel, aici este o solie care este acum adresată, care trebuie să ajungă „la fiecare națiune, neam, limbă și popor,” chemându-i pe toți să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Scopul acestei solii este de a strânge dintre „toți cei care locuiesc pe pământ” un popor despre care să se poată spune cu adevărat: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus;” și astfel să poată scăpa de mânia lui Dumnezeu care este turnată neamestecat în paharul mâniei Lui peste cei care primesc semnul Fiarei și peste cei care se închină Chipului ei.

Acest lucru obligă pe toți să studieze poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus cum nu le-au mai studiat până acum, ridicându-și întrebarea: „Sunt eu unul dintre cei despre care vorbește Scriptura? Sunt eu cu adevărat unul care păzește ‚poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?’” Și, după cum această solie este universală, aceste considerații arată în mod clar că sub puterea Soliei Îngerului al Treilea trebuie să existe și va exista un asemenea studiu mondial al poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus cum nu a mai fost de când sfântul Ioan a stat pe Insula Patmos.

Atunci, ce se are în vedere prin „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?”

În primul rând, referitor la poruncile lui Dumnezeu. Într-un anumit sens nu este nici o îndoială că fiecare poruncă a Bibliei este o poruncă a lui Dumnezeu; căci Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. Dar, pe lângă asta, există o anumită parte a Bibliei care trebuie acceptată ca reprezentând poruncile lui Dumnezeu mai presus de oricare altă parte a ei. Acea parte este reprezentată de CELE ZECE PORUNCI.

Întrucât în toate locurile Bibliei „oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit după cum au fost mișcați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21), oferind cele zece porunci, „Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte.” Întreaga națiune a lui Israel era adunată la baza muntelui Sinai, iar „Muntele Sinai era în fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în foc;” „și tot poporul a văzut tunetele și fulgerele și sunetul trâmbiței,” „iar priveriștea era atât de teribilă încât Moise a spus: ‚Mă tem și mă cutremur.’” Și acolo, în mijlocul acestor scene teribile, Dumnezeu a rostit în mod personal cele zece porunci cu un glas care a cutremurat pământul.

Dar Dumnezeu nu numai că a rostit cele zece porunci; El, de asemenea, le-a scris de două ori pe table de piatră. Cu toate că oameni sfinți ai lui Dumnezeu, atunci când sunt mișcați de Duhul Sfânt, pot rosti solia lui Dumnezeu, nimeni nu a putut fi găsit suficient de sfânt pentru a rosti cuvintele celor zece porunci pentru a le oferi fiilor oamenilor. Cu toate că Spiritul le putea spune profeților: „Scrieți!”, nici un astfel de cuvânt nu a putut fi dat nici unui om atunci când cele zece porunci au fost oferite într-o formă tangibilă copiilor oamenilor. Dar Dumnezeu a spus: „Eu îți voi da table de piatră și o lege și poruncile pe care le-am scris.” Și din nou, a doua oară, când acele table au fost sparte: „Eu voi scrie ... cuvintele care erau pe primele table.”

Dar nici asta nu a fost tot. Dumnezeu nu a venit singur pe Muntele Sinai; ci mii și mii de

îngerii sfinți erau acolo cu El. „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din Muntele Paran și a venit cu zece mii de sfinți; din dreapta Lui a ieșit o lege arzătoare pentru ei.” Deuteronomul 33:2. „Carele Domnului sunt douăzeci de mii, chiar mii de îngeri; Domnul este în mijlocul lor ca la Sinai în locașul Său cel Sfânt.” Psalmul 68:17. Această dispunere de îngeri este cea la care s-a referit Ștefan când le-a spus opresorilor săi că au „primit legea prin dispunerea îngerilor.” Fapte 7:53. Termenul grecesc redat aici prin „dispunere” semnifică „a așeza în rând; a dispune trupele unei armate; a se poziționa pentru luptă.” – Liddell & Scott.

De aceea, atunci când Dumnezeu a venit pe Muntele Sinai pentru a oferi cele zece porunci era înconjurat de oastea cerească a îngerilor aranjați în linie. Heruvimi cu patru fețe și patru aripi, serafimi cu șase aripi și îngeri slăviți cu care strălucitoare de aur – toți aceștia, zeci de mii, L-au însoțit pe Majestatea cerului și, din dragoste, El a oferit omului păcătos mare Sa lege a dragostei. Deuteronomul 33:3.

Atunci, la darea legii celor zece porunci s-a consumat cea mai măreață scenă de la creațiune. Pe bună dreptate a așezat Pavel „darea legii” printre mărețele lucruri care aparțin lui Israel. Romani 9:4.

Considerând toate aceste lucruri este sigur faptul că cele zece porunci sunt numite pe bună dreptate poruncile lui Dumnezeu deasupra oricărei alte părți a Bibliei, cu toate că întreaga Biblie este cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru este potrivit cu ceea ce s-a spus: „Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi. În special de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: ‚Strânge poporul la Mine și îi voi face să audă cuvintele Mele ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; și să învețe și pe copiii lor să le păzească.’ ... El Și-a vestit legământul Său pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table din piatră.” Deuteronom 4:9-13.

Spunând poporului ce trebuie să-și amintească cu grijă, „în special” trebuiau să-și amintească ziua în care Dumnezeu a venit pe Muntele Sinai și cuvintele care au fost auzite atunci. Iar aceste cuvinte au fost cele zece porunci.

Acestea sunt de o egală importanță pentru omenire astăzi; căci toți sunt avuți în vedere de către Solomon când spune: „Să ascultăm, deci, încheierea tuturor învățăturilor (nota marginală: „sfârșitul chestiunii, chiar tot ceea ce a fost auzit este”): Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui; căci aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Ecclesiastul 12:13, 14.

Oamenii vor fi judecați după legea lui Dumnezeu; acea lege este exprimată prin cele zece porunci; iar cuvintele lui Solomon sunt accentuate în Prima și cea de-a Treia Solie Îngerească din Apocalipsa 14. Primul înger spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I Lui slavă; căci a sosit ceasul judecății Lui;” și cel de-al treilea înger urmează, spunând: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu.”

Capitolul 21

Credința lui Isus

Hristos a păzit poruncile lui Dumnezeu: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și am rămas în dragostea Lui.” Ioan 15:10. Prin supunerea Sa trebuie ca mulți să devină neprihăniți. „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om (a lui Adam) mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om (a lui Hristos) mulți vor fi făcuți neprihăniți.” Romani 5:19. Dar aceștia sunt făcuți neprihăniți prin credința în El, având astfel „neprihănirea dată de Dumnezeu care vine prin credința în Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Romani 3:22, 23.

Toți au păcătuit; iar „păcatul este călcarea legii.” După cum toți au călcat astfel legea, nimeni nu poate ajunge la neprihănire prin lege. Există neprihănire în legea lui Dumnezeu; de fapt, Cuvântul spune: „Toate poruncile Tale sunt neprihănire;” dar acolo nu este nici o neprihănire pentru păcătos. Dacă neprihănirea va veni vreodată la cineva care a călcat legea, trebuie să vină din altă sursă decât legea. Și pentru că toți oamenii au călcat legea, la oricine din lumea aceasta vine neprihănirea trebuie să vină din altă sursă decât legea, iar acea sursă este Hristos Isus Domnul.

Acesta este marele argument din Romani 3:19-31: „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege pentru ca orice gură să fie oprită și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu fără lege; despre ea mărturisesc Legea și proorocii; și anume, neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credința în Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

Atunci intervine întrebarea: „Deci, prin credință desființăm noi legea? Să ferească Dumnezeu. Da, noi întărim legea.” Observați: el a afirmat deja că, în ciuda faptului că această neprihănire a lui Dumnezeu este „fără lege,” și prin credința în Hristos, totuși este „mărturisită de lege și de profeți.” Este o neprihănire care este în de acord cu legea; este o neprihănire pe care o poate mărturisi legea; este o neprihănire în care legea, în desăvârșita sa dreptate, nu găsește nici o greșeală; este cu adevărat chiar neprihănirea legii; căci este neprihănirea lui Dumnezeu, iar legea este numai legea lui Dumnezeu. Este neprihănirea lui Dumnezeu care este făurită în Hristos pentru noi prin desăvârșita Sa supunere față de poruncile lui Dumnezeu și de care noi ne împărtășim prin credința în El; căci „prin supunerea Unuia, mulți sunt făcuți neprihăniți.” Astfel noi am devenit copii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Prin credința în El, neprihănirea legii este împlinită în noi. Și noi nu desființăm, ci întărim legea lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Cu alte cuvinte, în Hristos se găsește păzirea legii lui Dumnezeu.

Acest lucru este din nou arătat în Galateni 2:17: „Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos și noi înșine am fi găsiți păcătoși, este de aceea Hristos un slujitor al păcatului? Dumnezeu să ferească!” A fi găsiți păcătoși înseamnă a fi găsiți călcători ai legii; căci „păcatul este călcarea legii.” Atunci, de vreme ce Domnul a așezat „Dumnezeu să ferească” împotriva oricărei sugestii că Hristos ar fi slujitorul călcării legii, rezultă cu siguranță că Hristos slujește păzirea legii. Credinciosul în Isus găsește în Hristos păzirea poruncilor lui Dumnezeu – legea lui Dumnezeu. De aceea, oricine pretinde că este îndreptățit prin credință în Hristos dar pretinde „libertatea” de a desconsidera legea lui Dumnezeu într-un singur punct, este amăgit. El pretinde exact că Hristos este slujitorul păcatului împotriva căruia Domnul a așezat veșnicul său „Dumnezeu să ferească!” Astfel, credința, îndreptățirea prin credință întemeiază legea lui Dumnezeu; deoarece credința, credința lui Isus Hristos reprezintă singurul mijloc prin care păzirea poruncilor lui Dumnezeu poate fi vreodată manifestată în viața cuiva de pe pământ.

Acest lucru este mai departe arătat în Romani 8:3-10: „Căci ceea ce n-a putut face Legea, întrucât era slăbită prin carne, Dumnezeu a osândit păcatul în carne trimețând, din pricina păcatului pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului pentru ca neprihănirea Legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnul cărnii, ci după îndemnul Spiritului.”

Ce nu putea legea să facă?

1. Legea a fost dată pentru viață (Romani 7:10), dar nu a putut oferi viața pentru că „toți au păcătuit,” au călcat legea, iar „plata păcatului este moartea.” Și acest lucru fiind adevărat, tot ceea ce putea legea să ofere era moartea.

2. Legea a fost dată pentru îndreptățire (Romani 2:13), dar ea îi va îndreptăți numai pe cei care împlinesc legea; dar toți copiii lui Adam nu au fost împlinitori ai legii; „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

3. Legea a fost dată pentru neprihănire (Romani 10:5), dar îl poate socoti neprihănit numai pe cel ce se supune; dar toată lumea este vinovată de nesupunere înaintea lui Dumnezeu.

De aceea, datorită nereușitei omului, datorită căilor lui rele, nu-l putea accepta ca neprihănit. În ceea ce-l privește pe om, scopul legii era pe deplin împiedicat.

Dar observați: „Ceea ce n-a putut face Legea întrucât era slăbită” prin carnea păcătoasă, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să facă în asemănarea cărnii păcătoase. Ceea ce legea nu poate face, Hristos poate. Legea nu putea oferi viața pentru că prin păcat toți și-au atras asupra lor pedeapsa morții; legea nu putea oferi îndreptățire pentru că, prin neputința de a o împlini, toți s-au așezat sub condamnare; legea nu putea oferi neprihănirea pentru că toți au păcătuit. Dar în locul morții, Hristos oferă viața; în locul acestei condamnări, Hristos oferă îndreptățire; în locul acestui păcat, Hristos oferă neprihănirea.

Și pentru ce? Ca de acum înainte legea să fie desconsiderată de noi? Cu adevărat NU! Ci pentru „ca neprihănirea Legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnul cărnii, ci după îndemnul Spiritului.”

„Să nu gândiți că am venit să distrug legea sau profeții; nu am venit să distrug ci să împlinesc,” a afirmat sfântul Fiul al lui Dumnezeu. Și astfel, „Hristos este sfârșitul (scopul, ținta, intenția) legii pentru neprihănirea fiecăruia care crede.” Romani 10:4. Căci Dumnezeu, pe Isus Hristos L-a „făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul.” 1 Corinteni 1:30, 31.

„Legea este spirituală.” Dar „mințea carnală (mințea naturală, gândirea cărnii) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și nici nu poate fi altfel. Deci cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.” Romani 7:14; 8:7, 8.

Atunci, cum putem să plăcem lui Dumnezeu? Cum putem deveni supuși legii lui Dumnezeu? Mântuitorul spune: „Ceea ce este născut din carne este carne,” iar noi tocmai am citi în Romani că „cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.” Dar Mântuitorul spune mai departe: „Ceea ce este născut din Spirit este spirit.”

De aceea este sigur că numai în cazul în care suntem născuți din Spirit putem să plăcem lui Dumnezeu; nu putem fi supuși legii lui Dumnezeu care este spirituală și care pretinde servirea spirituală. Acest lucru este de asemenea exact ceea ce Mântuitorul afirmă: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă nu este născut din apă și din Spirit, nimeni nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu.”

Știm că unii vor spune că împărăția lui Dumnezeu la care se referă aici este împărăția slavei și că nașterea din nou, nașterea din Spirit nu se va consuma decât la înălțare și că numai atunci intrăm în împărăția lui Dumnezeu. Dar acest punct de vedere este complet greșit. Chiar dacă un om este născut din Spirit, el trebuie să rămână încă în carne. Dar Scriptura spune: „Cei care sunt în trup nu pot să placă lui Dumnezeu.” Iar cel care nu place lui Dumnezeu nu va vedea vreodată împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă este vorba despre împărăția harului sau a slavei.

„Nu te mira că ți-a spus: „Trebuie să te naști din nou.”” „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Împărăția lui Dumnezeu, fie că e vorba despre cea a harului sau a slavei, este „neprihănire, pace, și bucurie în Duhul Sfânt.” Romani 14:17. Dacă un om nu este născut din nou, el nu poate vedea și nici nu poate intra în neprihănirea lui Dumnezeu; el nu poate vedea și nici nu poate intra în pacea lui Dumnezeu care întrece orice înțelegere; și dacă nu este născut din Spiritul lui Dumnezeu, cum poate să vadă sau să intre în cea „bucurie în Duhul Sfânt”?

Dacă un om nu se naște din nou – născut din Spirit – înainte de a muri, el nu va vedea vreodată învierea pentru viață. Acest lucru este arătat în Romani 8:11: „Și dacă Spiritul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și

trupurile voastre muritoare din pricina Spiritului Său care locuiește în voi.”

De aceea este sigur că dacă Spiritul lui Hristos nu locuiește în noi, nu putem fi înviați din morți pentru viață. Dar dacă Spiritul Său nu locuiește în noi suntem încă în carne. Și dacă suntem în carne, nu putem să plăcem lui Dumnezeu. Și dacă nu plăcem lui Dumnezeu, nu putem vedea vreodată împărăția lui Dumnezeu, nici aici și nici după aceea.

Din nou: prin naștere noi suntem mai întâi copii ai lui Adam; și dacă vom fi vreodată copiii ultimului Adam, aceasta trebuie să se producă printr-o nouă naștere. Primul Adam a fost firesc iar noi suntem copiii săi prin naștere firească; ultimul Adam este spiritual și dacă devenim copiii Săi, trebuie să fie prin naștere spirituală. Primul Adam a fost de pe pământ, pământesc, iar noi suntem copiii săi printr-o naștere pământească; ultimul Adam este Domnul din ceruri, de sus; și dacă vom fi copiii Săi, va trebui să devenim prin naștere cerească, o naștere de sus.

„Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești.” Pământesc înseamnă „firesc” – din carne. Iar „omul firesc nu primește lucrurile Spiritului lui Dumnezeu;” „pentru că sunt judecate spiritual” și „cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.” Aceasta este moștenirea pe care o primim de la primul Adam.

Dar mulțumim Domnului, „cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești.” Cel ceresc este spiritual; El este „un Spirit dătător de viață;” iar omul spiritual primește lucrurile Spiritului lui Dumnezeu pentru că sunt judecate în mod spiritual. El Îi poate plăcea lui Dumnezeu pentru că el nu este în carne, ci în Spirit; căci Spiritul lui Dumnezeu locuiește în el. El este și poate fi supus legii lui Dumnezeu deoarece mintea carnală este nimicită iar el are mintea lui Hristos, cea cerească.

Aceasta este moștenirea ultimului Adam, Celui de sus. Și toate privilegiile, binecuvântările și bucuriile moștenirii Sale ne aparțin când suntem născuți de sus. „Nu te mira că ți-am spus: Trebuie să te naști de sus.” Adevărat, adevărat îți spun: Dacă un om nu se naște de sus nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Cu argumentul acestui paragraf, studiază te rog 1 Corinteni 15:45-48; Ioan 3:3-8; 1 Corinteni 3:11-16; Romani 8:5-10.

„Dacă este cineva în Hristos este o faptură nouă.” 2 Corinteni 5:17. Ca faptură nouă el trăiește o viață nouă, o viață a credinței. „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe sine pentru mine.” Dar este o credință care lucrează; căci fără fapte, credința este moartă.

În Hristos nimic nu este de folos, decât o nouă faptură; el trăiește prin credință; este o credință care lucrează, iar lucrarea este păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Așa spune Scriptura:

1. „În Hristos Isus nici tăierea împrejur nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o faptură nouă.” Galateni 6:15.

2. „În Isus Hristos nici tăierea împrejur nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.” Galateni 5:6

3. „Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 7:19.

Din nou: este „credința care lucrează prin dragoste” cea care este de folos; și „aceasta este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui.” 1 Ioan 5:3. Și „dragostea este împlinirea legii.” Romani 13:10. De aceea, în Hristos Isus credința care este de folos este credința care păzește poruncile lui Dumnezeu, credința care împlinește legea lui Dumnezeu.

Încă o dată: „Noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:10. „Creați în Hristos Isus” înseamnă a fi făcuți o „nouă faptură” în Hristos Isus. Dar noi suntem creați în El „pentru faptele bune,” iar aceste fapte bune sunt cele pe care Dumnezeu l-a pregătit dinainte ca să umblăm în ele.

Aceasta înseamnă că Dumnezeu a pregătit mai dinainte faptele bune în care să umblăm. Dar noi nu am umblat în ele. Acum El ne creează din nou în Hristos pentru ca să putem umbla în aceste fapte bune în care nu am reușit să umblăm. Aceste fapte bune sunt poruncile, legea lui Dumnezeu. Aceste porunci exprimă întreaga datorie a omului, dar omul nu a reușit să-și îndeplinească datoria; „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Dar acum Hristos este arătat pentru a lua păcatele noastre și pentru a ne curăța de toată lipsa de neprihănire „pentru ca să fim făcuți

neprihănirea lui Dumnezeu în El.” 2 Corinteni 5:21.

Suntem făcuți noi făpturi în El, ca în El și prin El să putem îndeplini o servire acceptabilă și să ne îndeplinim datoria (păzirea poruncilor lui Dumnezeu) pe care înainte nu am împlinit-o și pe care, în afara lui Hristos, nimeni nu va reuși s-o îndeplinească. Căci El Însuși a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic.” Acest lucru este în de acord cu ceea ce am arătat mai înainte: „Ceea ce nu a putut face legea,” „Dumnezeu trimițând pe Fiul Său” a făcut, „ca neprihănirea legii să fie împlinită în noi care umblăm nu potrivit cărnii, ci Spiritului.” Romani 8:3, 4.

Capitolul 22

Păzind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus

În ceea ce privește datoria de a păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus nu trebuie gândit nici pentru o clipă că cele două ar putea fi separate. Poruncile nu pot fi păzite într-un mod acceptabil pentru Dumnezeu decât prin credința în Isus Hristos; iar credința în Hristos nu valorează nimic – este moartă – dacă nu este manifestată, desăvârșită în fapte bune; iar aceste fapte bune constau în păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Atunci când tânărul vine la Isus și întreabă: „Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică?”, Isus a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile,” și a citat cea de-a doua tablă a celor zece porunci. Tânărul a replicat: „Toate aceste lucruri le-am păstrat din tinerețea mea; ce lipsă mai am?” Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și vinde tot ce ai și dă la săraci și vei avea o comoară în cer; și vino și urmează-Mă.”

Din faptul că înregistrarea spune că Isus „privindu-l, l-a iubit,” și din faptul că Isus i-a spus să-L urmeze, este clar că tânărul era o persoană plină de intenții bune și sincer și fără îndoială el crezuse că păzise cu adevărat poruncile. Dar nu estimarea noastră este standardul a ceea ce constituie supunere față de lege; estimarea lui Dumnezeu constituie standardul. Noi ne putem conforma atât de strict legii încât, potrivit propriei noastre estimări, nu putem vedea nici o greșală; dar când faptele noastre sunt măsurate de estimarea lui Dumnezeu, cântărite în balanțele sanctuarului, vom fi găsiți cu lipsă.

Nu potrivit cu ceea ce vedem noi, ci potrivit cu ceea ce vede Dumnezeu este decisă chestiunea păzirii poruncilor lui Dumnezeu. Și așa cum privește Dumnezeu, s-a scris: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Nu este nici o îndoială că atunci când tânărul a măsurat după propriul său standard, s-a văzut ca având statura deplină a caracterului moral. Dar standardul lui Dumnezeu declară că este „lipsit.”

Chiar și cu toată neprihănirea pe care tânărul o pretindea numai prin păzirea poruncilor – și sunt mulți asemenea lui – totuși pentru el și pentru toți care, asemenea lui, așteaptă neprihănire prin lege, cuvântul lui Hristos este „Un singur lucru îți lipsește.” Toți aceștia duc lipsă de sângele care îndreptățește; ei duc lipsă de puterea sfințitoare a supunerii desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu. Pe scurt, ei duc lipsă de „credința lui Isus;” și vor duce mereu lipsă până când, acceptându-L pe Hristos, ei obțin neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credință.

Numai în Hristos poate omul să atingă statura deplină a caracterului moral înaintea lui Dumnezeu. „Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:13. Oricât de mult se străduiește un om să obțină neprihănirea prin păzirea legii, totuși, până când nu Îl acceptă pe Hristos și până când nu găsește în El neprihănirea care este de la Dumnezeu prin credință, împotriva lui va sta mereu cuvântul: Ești „lipsit de slava lui Dumnezeu;” „îți mai lipsește un lucru.”

Vedem așadar că Isus a învățat că cei care sunt apostolii săi trebuie să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Din nou: în predica Sa de pe munte, Isus a spus: „Așa că ori cine va călca una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor. Căci vă spun că dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor.” Matei 5:19, 20.

Din fericire avem cazul celui mai bun fariseu care a trăit vreodată, iar în experiența sa deținem o ilustrare inspirată a acestor cuvinte ale lui Isus: Pavel a spus despre sine: „În ceea ce privește legea: fariseu; ... în ceea ce privește neprihănirea care este în lege: fără vină.” Dar acest lucru nu era suficient; căci el spune într-un alt loc: „Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt îndreptățit: Cel ce mă judecă, este Domnul.” 1 Corinteni 4:4. Deci, cu toate că, atât cât înțelegea, era fără vină, acest lucru nu constituia o dovadă că era îndreptățit; căci Dumnezeu este

Cel care judecă; standardul lui Dumnezeu de neprihănire, și nu al nostru, trebuie să fie împlinit în noi pentru a fi îndreptățiți; iar acel standard este neprihănirea lui Hristos pe care o putem obține numai prin credință.

De aceea este scris: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere pentru Hristos. Ba încă și acum privesc toate lucrurile ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. ...și să fiu găsit în El, nu având neprihănirea mea pe care mi-o dă legea, ci aceea care este prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință.” Filipeni 3:7-9. Acesta este o neprihănire pe care nu o avea atunci când era fariseu. Așadar, aceasta este neprihănirea care întrece neprihănirea cărturarilor și fariseilor. Iar această neprihănire prin credință trebuie s-o avem în timp ce împlinim și învățăm poruncile. De aceea, în predica Sa de pe munte Hristos a învățat în mod hotărât păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Iacob spune: „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului ... Dacă împliniți legea împăratească potrivit Scripturii: ‚Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși,‘ bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de lege ca niște călcători de lege. Căci cine păzește toată legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: ‚Să nu prea curvești‘ a zis și: ‚Să nu ucizi‘. Acum, dacă nu prea curvești dar ucizi, te faci călcător al legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei: ... Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? ... Chiar și credința: dacă nu are fapte este moartă fiind singură.”

Astfel Iacob arată cum credința lui Isus este manifestată în fapte și că aceste fapte sunt păzirea legii lui Dumnezeu. El exclude chiar ideea că cineva poate avea credința lui Isus căutând la fața omului; tocmai acest lucru îl numește păcat, călcarea legii. De aceea, credința lui Isus nu poate fi menținută cu conștienta călcarea a poruncilor lui Dumnezeu, chiar și numai într-un singur punct. Cu alte cuvinte, Iacob accentuează cât poate de puternic că cei care au credința lui Isus păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Ioan spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe Cel născut din El. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” 1 Ioan 5:1-5. Apostolul iubit ne învață de asemenea că Creștinismul, dragostea de Dumnezeu, este păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Domnul Isus Însuși, referindu-Se la Dumnezeu, a spus: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. Binecuvântați sunt cei care împlinesc poruncile SALE (ale lui Dumnezeu) ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” Apocalipsa 22:13, 14. El a mai spus: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât L-a dat pe singurul Său Fiul născut pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Hristos a spus: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” El a mai spus: „Cel care crede în Fiul are viața veșnică.”

Solia Îngerului al Treilea, ultima solie de la Dumnezeu pe care o va auzi vreodată lumea, înglobează într-o singură propoziție toate aceste spuse ale lui Hristos: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

De aceea, atunci când Solia Îngerului al Treilea cheamă, și acum o face, pe toți oamenii să „păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus,” ea pur și simplu cheamă pe toți oamenii la a-și îndeplini întreaga datorie a omului – așa cum este el acum. Și când, sub această solie, îi îndemnăm pe oameni să păzească poruncile lui Dumnezeu strict potrivit literei, dorim să spunem că ei trebuie să păzească aceste porunci strict potrivit Spiritului de asemenea. Atunci când le prezentăm oamenilor obligația de a păzi poruncile lui Dumnezeu, o facem mereu sub obligația de a le păzi pe singura cale care pot fi păzite, și anume prin credința în Isus Hristos; mereu poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus; toți trebuie să fie făcuți desăvârșiți prin neprihănirea Sa desăvârșită;

și întreaga noastră neprihănire trebuie să fie neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos, și acea neprihănire vestită de lege și de profeti.

Capitolul 23

„A venit ceasul judecății Lui”

Tot ceea ce își propune să realizeze această întreită solie este în vederea faptului că „ceasul judecății” lui Dumnezeu „a venit.” De aceea, singurul scop al Soliei Îngerului al Treilea este de a pregăti lumea pentru judecată; de a-i pregăti pe toți cei care primesc solia pentru a rezista; și pentru a coace lumea pentru judecată în toți cei care, prin respingerea soliei care îi va pregăti să reziste judecății, se supun pe ei înșiși judecății în groaza ei.

Însuși cuvântul acestei Solii este că „a venit ceasul judecății Lui.” De aceea, pentru fiecare dintre cei care primesc solia judecata lui Dumnezeu devine o realitate mereu prezentă. Toți aceștia stau mereu înaintea scaunului judecății și se așează pe sine în mod voluntar sub toate testele judecății. Acest lucru este adevărat prin chiar natura crezului soliei; căci atunci când o solie de la Dumnezeu spune că „a venit ceasul judecății Lui,” ce semnificație are o asemenea solie în credința unei persoane pentru care nu este o realitate prezentă faptul că „a venit ceasul judecății Lui?” Și atunci când pretinsul credincios admite ca adevăr că „a venit ceasul judecății Lui,” ce semnificație are o asemenea credință dacă această persoană nu se așează pe sine în chiar judecata aceasta și nu se supune de bună voie tuturor realităților cercetătoare ale acelei judecăți?

Acest lucru este subliniat de faptul că această solie trebuie să pregătească un popor pentru a-L întâlni pe Domnul atunci când va veni pe norii cerului – un popor care va fi în viață pe pământ atunci când Domnul vine și care va fi luat fără să vadă moartea. Apocalipsa 14:4; 15:2, 3; 1 Tesaloniceni 4:15-17. Și toți cei care vor fi pregătiți trebuie să fie „socotiți vrednici să scape” de toate relele care vor veni pe pământ și să „stea înaintea Fiului omului.” Luca 21:36. Ei trebuie să fie socotiți vrednici înainte ca acea venire să se desfășoare căci dacă nu, ei nu vor fi vrednici la venirea Sa și, de aceea, nu pot fi salvați la venirea Sa. Și în această socotire a fiecărei persoane de a fi vrednică sau nu, cuvântul decisiv este: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este neprihănit să fie și mai departe neprihănit. Și cine este sfânt să fie sfânt și mai departe!” Apocalipsa 22:11.

Astfel, prin chiar natura deciziei judecății în cazurile celor care sunt în viață în timpul soliei potrivit căreia „a venit ceasul judecății Lui,” este evident că nu este vorba despre un proces îndelungat de examinare și de balansare a rapoartelor unul împotriva altuia; ci de simpla recunoaștere a condiției fiecărei persoane, condiție care este determinată de propria alegere. Ceea ce este în momentul în care criza deciziei în cazul său ia loc, așa va rămâne pentru totdeauna. Dacă este neprihănit, judecata recunoaște lucrul acesta și pronunță cuvântul: „Să fie neprihănit și mai departe.” Iar acel cuvânt este rostit în acel moment pentru că el este deja ceea ce judecata spune să fie „și mai departe.” Dacă este nedrept, atunci cuvântul judecății este „Să fie nedrept și mai departe.” Și acest lucru este rostit pentru că așa este el în acea clipă, fie că judecata rostește acest lucru sau nu; iar criza judecății trece la cazul său în acel moment, îl găsește în această stare, recunoaște lucrul acesta și spune: „Să fie nedrept și mai departe.”

Și de ce nu ar fi astfel? Iată o solie de la Dumnezeu vestită fiecărei națiuni, neam, limbă și popor, spunându-le tuturor: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă,” mai ales pentru că „a venit ceasul judecății Lui.” Pe de o parte, iată-i pe cei care au primit solia. Acea solie are în ea întreaga putere a Evangheliei veșnice pe deplin potrivită pentru a-i pregăti pentru judecată; și chiar acceptarea din partea lor a soliei reprezintă mărturisirea recunoașterii lor a faptului că „a venit ceasul judecății Lui” și că ei trăiesc în acel „ceas.” Și dacă, în ciuda acestor lucruri, oricare dintre ei trăiește de parcă nu ar fi în „ceasul judecății lui Dumnezeu” și astfel este nepregătit pentru ca binecuvântatul cuvânt „Să fie neprihănit și mai departe” să fie rostit, ci este pregătit pentru teribilul cuvânt „Să fie nedrept și mai departe,” cu siguranță nimeni în afară de el însuși nu poate fi învinovățit pentru lucrul acesta. Decizia judecății este aceasta datorită nepăsării sale față de chiar lucrul pe care mărturisea că l-a luat în considerare și față de chiar lucrul care l-a chemat la mărturisirea pe care o susține.

Pe de altă parte, iată o solie proclamată întregii lumi – fiecărei națiuni, neam, limbă și popor, spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă Lui; căci a venit ceasul judecății Lui.”

Și iată o mare mulțime de oameni care refuză să creadă că este vreun pic de adevăr în declarația că „a venit ceasul judecății Lui.” De aceea, ei merg pe calea lor pe deplin nepăsători față de adevărul că se găsesc în prezența judecății. Astfel, atunci când se ajunge la cazul fiecăruia dintre acești indivizi iar cuvântul trebuie să fie „Cel care este nedrept, să fie nedrept și mai departe,” acest lucru este așa datorită propriei sale decizii; judecata pronunțată este o simplă constatare a ceea ce este și a ceea ce el a hotărât prin propria desconsiderare a soliei care i-ar fi schimbat condiția și l-ar fi făcut potrivit pentru celălalt cuvânt: „Cel care este neprihănit să fie neprihănit și mai departe.”

Deseori oamenii întrebă: „Vom ști când va veni ceasul judecății? Vom putea să știm când va trece judecata la cei vii?” Mare solie întreită – Solia Îngerului al Treilea – oferă răspunsul. Nu spune chiar această solie pur și simplu, așa cum numai cuvântul Domnului poate rosti, că „a venit ceasul judecății Lui”? Nu a spus această solie același lucru fiecărui om care a auzit-o vreodată? Și nu a continuat această solie să-i spună aceasta din chiar ziua în care a auzit-o?

Acest lucru fiind adevărat, este posibil ca cineva care a auzit solia, și mai presus de oricine care mărturisește credința în această solie, să nu fi învățat că „a venit ceasul judecății Lui;” când chiar acel cuvânt este ceea ce auzim și ceea ce a pretins a crede din ziua în care l-a auzit? Și dacă vreunul dintre preținșii credincioși în Solia Îngerului al Treilea nu crede acest cuvânt al lui Dumnezeu, pe care, în tot acest timp a pretins că-l crede, când el îi spune că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui el să-l creadă când Domnul i-l spune din nou? Este posibil ca cineva să fi trăit sub o mărturisire de credință în această solie chiar și numai pentru o zi și să nu se fi așezat în prezența judecății și să nu se fi supus pe sine tuturor testelor cercetătoare ale judecății? Este posibil ca oricine dintre acești preținși credincioși ai cuvântului care spune că „a venit ceasul judecății Lui,” să nu fi crezut deloc și să se fi comportat în tot acest timp ca și cum nu s-ar fi comportat dacă ar fi crezut în realitate că „a venit ceasul judecății Lui”?

În ceea ce privește pe fiecare credincios în Solia Îngerului al Treilea, fiecare individual a stabilit că, în ceea ce-l privește, judecata a trecut la cei în viață; căci el este în viață și a acceptat o solie de la Dumnezeu care îi spune că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Fiind în viață, prin chiar forța mărturisirii sale, prin chiar simpla virtute a crezului său, el intră viu, în fiecare oră la judecată. El trăiește în prezența judecății. El își deschide viața tuturor testelor cercetătoare ale judecății. Și acest lucru fiind astfel cu el, pentru el întrebarea „vom fi capabili să știm când a trecut judecata la cei vii?” a căpătat răspuns.

Solia Îngerului al Treilea – această mare întreită solie – este în fiecare trăsătură adevăr prezent. Și când, în chiar cuvintele ei, se arată că această solie este dată în vederea faptului că „a venit” ziua judecății lui Dumnezeu, și știind că acum este timpul acestei solii, este numai adevăr prezent a crede că într-adevăr, „a venit ceasul judecății Lui.”

Cu adevărat, faptul că această solie a fost oferită ar trebui să fie dovada faptului că a venit ceasul judecății Lui; căci nici o solie de la Dumnezeu nu poate fi dată înainte de timp. De aceea, oricând această solie va fi vestită lumii, atunci va fi adevărat că a venit ceasul judecății Lui. Și fiecare crezând solia, va crede că acesta este adevărul; el va trebui să o creadă, să fie un credincios al soliei; deoarece chiar cuvântul soliei pe care el mărturisește a-l crede spune că este așa. Și de vreme ce el crede acest lucru, el va intra în fiecare ceas în judecata lui Dumnezeu, și se va supune constant tuturor testelor acestei judecăți.

Această solie trebuie acum dată lumii. Ea a fost oferită lumii. Timp de ani de zile s-a întâmplat acest lucru. De aceea, timp de ani de zile a fost adevărat, și acum este adevărat, este adevăr prezent faptul că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Mii și mii mărturisesc credința în această solie. De aceea, principiul este că acest popor al acestei solii intră oră de oră în judecata lui Dumnezeu și, tot timpul cât trăiesc, se supun tuturor testelor cercetătoare ale acestei judecăți. De aceea, în ceea ce-i privește pe ei, pe fiecare individual, judecata a trecut la cei vii; căci ei sunt vii. La ei a venit solia lui Dumnezeu că „a venit ceasul judecății Lui;” ei au acceptat această solie și astfel, au intrat în această judecată, și astfel ei trăiesc constant în prezența acestui teribil fapt. Astfel, afirmăm din nou că nu există nici o umbră de îndoială în ceea ce privește întrebarea „dacă judecata a trecut la cei vii.”

Și dacă există cineva care mărturisește credința în această solie și trăiește ca și cum nu ar trăi

dacă ar fi știut că judecata a venit; și ar face o revoluție în viața sa numai dacă ar ști că judecata a trecut asupra celor vii, dar nu face această revoluție dacă nu este sigur că judecata a venit; atunci pentru ce scop li s-ar da o solie, chiar dacă le-ar fi trimisă personal direct din cer, că judecata a trecut la cei vii? Într-un asemenea caz, orice schimbare care ar fi dorită sau făcută nu ar avea nici o virtute; iar aceste persoane nu vor fi mai pregătite pentru decizia judecării decât dacă nu ar fi auzit nimic despre ea. Singura schimbare care ar putea fi făcută într-o asemenea viață ar fi datorită temerii de consecințe și nu datorită dragostei pentru neprihănire. De aceea, în natura lucrurilor, într-un astfel de caz cuvântul nu putea fi: este neprihănit; „să fie neprihănit și mai departe;” pentru că nu este neprihănit; nu are în inima sa nici o dragoste pentru neprihănire. Acest lucru este demonstrat prin faptul că, sub chiar mărturisirea acestei solii a judecării, el a trăit fără considerație pentru judecată; el a îngăduit lucruri rele în propria-i viață – lucruri despre care știa că nu pot trece de judecată – și a continuat să le îngăduie până când uimitorul cuvânt a venit la el personal: că judecata a venit la el. Atunci, deodată, și numai pentru a trece de judecată și să scape de consecințele lucrurilor rele pe care, în ciuda neprihănirii, le-a îngăduit, el vrea să facă o mare revoluție în viața sa!

Dar un asemenea lucru nu va funcționa niciodată în judecata lui Dumnezeu! Oricine va trece în neprihănire de judecata lui Dumnezeu, va face lucrul acesta numai pentru că el a „iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea,” fie că judecata a trecut la el sau nu. El iubește neprihănirea pentru că este neprihănire, și urăște nelegiuirea pentru că este nelegiuire; și el nu va mai îngădui nelegiuirea în viața sa cu o mie de ani înaintea judecării ca și cu un minut înainte de judecată.

De aceea, nu există nici o posibilitate pentru vreunul care mărturisește credința în Solia Îngerului al Treilea să întrebe dacă judecata a trecut la cei vii. Fiecare adevărat credincios în Solia Îngerului al Treilea ȘTIE, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spune asta, și a spus-o de ani de zile, că „a venit ceasul judecării Lui.”

Și la oricine din această lume vine această solie, chiar dacă o crede sau nu, pentru el va fi adevărat și va cunoaște lucrul acesta, că timpul judecării a sosit la el. Chiar dacă va recunoaște lucrul acesta sau îl va ignora, pentru el poate spune; dar despre el va fi adevărat că ceasul judecării lui Dumnezeu „a venit.”

„A venit ceasul judecării Lui.” Este aici; este la fel de sigur ca și existența lumii. Și, știind acest lucru, fiecare adevărat credincios al acestei solii trăiește potrivit ei; el se prezintă în viață înaintea scaunului judecării; pentru că „a venit ceasul judecării Lui.” Pentru adevăratul credincios, Solia Îngerului al Treilea este o realitate; este un adevăr prezent.

Și acum: va da el lumii altfel această solie? Poate el să predice cu putere altui om adevărul că „a venit” ceasul judecării lui Dumnezeu când el însuși nu crede că „a venit”, ci numai că va veni? Cine din această lume nu crede că judecata lui Dumnezeu va veni? Dar Solia Îngerului al Treilea nu spune că judecata va veni; ci chiar acum, „ceasul judecării Lui A VENIT.”

De vreme ce această judecată, în decizia ei atunci când este rostită, nu este decât o recunoaștere și declarare a unei condiții care există deja, și este, de aceea, practic instantanee, rezultă că mijloacele de pregătire pentru această teribilă decizie trebuie să fie de o asemenea natură pentru a efectua pregătirea în mod instantaneu. Și cu adevărat, această ofertă este cea pe care o oferă Domnul în această mare, slăvită Solie a Îngerului al Treilea; căci ea poartă „Evanghelia veșnică pentru a fi predicată tuturor celor care locuiesc pe pământ, fiecărei națiuni, neam, limbă și popor.” Și această Evangheliă veșnică este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” „Căci în ea este neprihănirea lui Dumnezeu descoperită din credință în credință.”

Cei care sunt astfel făcuți neprihăniți trăiesc neprihănit; pentru că ei „trăiesc prin credință.” Această putere a lui Dumnezeu este creatoare și este, de aceea, instantanee în acțiune. Căci „El a rostit, și a fost.” Psalmul 33:9. Când leprosul a spus: „Doamne, dacă vrei, mă poți curăța,” El a răspuns: „Vreau; fii curățit. Și de îndată ce a vorbit, imediat lepra s-a depărtat de la el și a fost curățit.” Marcu 1:40-42. Și fiecare suflet care iubește și tânjește după neprihănire și urăște și dorește să scape de nelegiuire, care aude această solie a Evangheliiei veșnice anunțând că a venit ceasul judecării lui Dumnezeu și intră la judecată în această oră, și poate în acest minut – „imediat” – să fie pregătit pentru judecată prin Evangheliia veșnică. Și în timp ce rămâne în prezența judecării, supus

tuturor testelor ei cercetătoare, și ținându-se puternic de Evanghelia veșnică – de puterea ei de a salva și de neprihănirea pe care o descoperă – el este pregătit pentru criza acelei judecăți în fiecare clipă a aceluși „ceas;” pentru că, atunci când vine momentul critic în care este chemat numele său, el este neprihănit prin „puterea lui Dumnezeu” și neprihănirea lui Dumnezeu pe care i-a dat-o acea Evanghelie; și bucuros Judecătorul va rosti minunatele cuvinte: „Să fie neprihănit și mai departe.”

„Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Eclesiastul 12:14. Și pentru că Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, tot ce este ascuns, tot poporul este somat: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.” Versetul 13.

Acest cuvânt din Eclesiastul este complementar și accentuat în cuvântul acestei mari solii întreite, în care Evanghelia veșnică este predicată celor care locuiesc pe pământ – fiecărei națiuni, neam, limbă și popor – spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a sosit ceasul judecății Lui. ... Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Cei care au păcătuit cu legea, adică cunoscând legea lui Dumnezeu, „vor fi judecați după lege în ziua în care Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor prin Isus Hristos potrivit Evangheliei mele.” Și de vreme ce „a venit ceasul judecății Lui,” și de vreme ce toți cei la care această solie vine vor fi judecați după legea lui Dumnezeu, este sigur că toți cei care acceptă solia își vor așeza viețile în lumina legii pentru ca fiecare lucru ascuns care nu este în armonie cu acea lege sfântă să fie cercetat și lepădat.

Căci acea lege ajunge la cele mai ascunse lucruri, chiar la miile de intenții ale inimii. „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.’ Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: ‚Prostule!’ va cădea sub pedeapsa consiliului; iar oricine-i va zice: ‚Nebunule!’ va cădea sub pedeapsa focului gheenei. ... Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu prea curvești.’ Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și prea curvit cu ea în inima lui.” Matei 5:21, 22, 27, 28.

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei.” Iacob 2:12.

De aceea, rugăciunea constantă a celor care vor accepta cu sinceritate această solie va fi: „Cercetează-mă, oh Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine și du-mă pe calea veșniciei!” Psalmul 139:23, 24. Oricine se roagă astfel, oricine își deschide astfel viața înaintea lui Dumnezeu și Îl invită înăuntru pentru a cerceta și a vedea dacă există vreo cale rea acolo – oricine va fi astfel pregătit pentru criza judecății, indiferent când vine aceasta. Căci atunci Dumnezeu va cerceta inima și va curăța viața și o va face sfântă înaintea lui Dumnezeu. Și toți vor fi astfel conduși de Domnul pe calea veșniciei.

Și de ce ar fi altfel? Și din totdeauna, și acum, în ceasul judecății Lui, de ce ar fi altfel? Căci nu vede Dumnezeu întreaga viață oricum? Nu sunt toate lucrurile „goale și deschise pentru ochii Celui cu care avem de-a face”? Poate fi ceva ascuns de El? Nu sunt păcatele noastre ascunse așezate în lumina feței Sale? Psalmul 90:8. Nu ne-a cercetat El și nu ne cunoaște El pe noi? Nu cunoaște El gândul nostru „de pe urmă” cu mult înainte de a-l fi gândit? De vreme ce toate acestea sunt oricum adevărate în fiecare clipă a vieții, ce fel de persoană trebuie să fie cel care își trăiește viața zi de zi și an de an ca și când aceste lucruri nu ar fi adevărate? Și de vreme ce aceste lucruri sunt adevărate în fiecare clipă a vieții; și de vreme ce ne găsim acum în timpul în care este adevărat în mod special datorită faptului că a venit ceasul judecății Lui; ce fel de persoană trebuie să fie cel care mărturisește că acceptă această solie potrivit căreia a venit ceasul judecății Lui, și totuși trăiește o singură zi ca și când nu ar fi așa.

Nu, nu; nu se poate întâmpla așa ceva cu poporul acestei solii a judecății. Vine la ei ca solia judecății; ei o acceptă ca fiind solia judecății; și astfel, ei intră în fiecare oră la judecată. De vreme ce El a așezat păcatele noastre ascunse în lumina feței Sale, noi înșine ne vom așeza păcatele ascunse în lumina feței Sale. De vreme ce El ne-a cercetat și ne-a cunoscut, în fiecare ceas Îi vom spune: „Cercetează-mă, oh Dumnezeule și cunoaște-mi inima; încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile și vezi dacă este vreo cale rea în mine.” De vreme ce toate lucrurile sunt descoperite și deschise

pentru ochii Celui cu care avem de-a face, noi înșine vom păstra constant descoperite și deschise toate lucrurile pentru ochii Celui cu care avem de-a face.

Atunci Dumnezeu va ocupa totul în viață, și o va curăța și o va purifica prin prezența Sa, desăvârșind-o pentru ca El să poată locui în ea. Atunci El ne va îmbrăca cu hainele propriei Sale mântuirii și va așeza peste noi roba propriei Sale neprihăniri. Isaia 61:10. Și atunci când va veni criza judecării pentru fiecare individual, cu Hristos prezentându-ne nevinovați în prezența slavei Sale cu o mare bucurie (Iuda 24), minunatul cuvânt va aduce bucurie fiecărui suflet: El „este neprihănit, să fie neprihănit și mai departe.” El „este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Și iată, Eu vin repede; și răsplata Mea este cu Mine pentru a da fiecărui om potrivit faptelor sale.”

Mulțumim Domnului pentru această solie valoroasă a avertismentului credincios. Mărit să fie Dumnezeu pentru această slăvită solie a îndreptării, sfințirii și răscumpărării.

Solia Îngerului al Treilea cuprinde Sionul și Calvarul; legea lui Dumnezeu și Evanghelia lui Hristos; pe Dumnezeu Tatăl și pe Dumnezeu Fiul.

Solia Îngerului al Treilea este întruparea chiar a Evangheliei lui Hristos, căci în ea „este neprihănirea lui Dumnezeu descoperită din credință în credință; așa cum este scris: „Neprihănitul va trăi prin credință.”” Romani 1:16, 17.

În Hristos, prin credința lui Hristos, credinciosul în Isus găsește păzirea poruncilor lui Dumnezeu, care este neprihănirea lui Dumnezeu. Astfel, păzirea poruncilor lui Dumnezeu este un dar de la Dumnezeu; este „darul fără plată” al neprihănirii lui Dumnezeu „care este prin credința în Isus Hristos către toți și peste toți cei care cred.” Și aceasta este Solia Îngerului al Treilea: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Când Solia Îngerului al Treilea va fi încheiată, atunci taina lui Dumnezeu – Evanghelia – va fi încheiată; și acest lucru se va petrece în zilele îngerului cu Trâmbița a Șaptea, așa cum a spus El servilor Săi, profeții.

Cei care se supun cu adevărat Soliei Îngerului al Treilea vor obține biruință asupra Fiarei și a Chipului ei și asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei; la sfârșit, ei vor sta pe marea de sticlă, având harfele lui Dumnezeu; și vor fi fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Și totul se va face prin „Cel care ne-a iubit, și ne-a spălat de păcatele noastre în propriul Său sânge.” A Lui să fie slava și stăpânirea în veci de veci.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru această solie care cheamă pe toți oamenii să „păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus;” că, în acest timp când „toți cei care locuiesc pe pământ se vor închina Fiarei, cei al căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului,” ei vor avea biruința asupra Fiarei și a Chipului ei și asupra semnului și asupra numărului numelui ei.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru Solia Îngerului al Treilea care cheamă azi pe toți oamenii la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și la credința lui Isus pentru ca să fie scăpați în „timpul de necaz așa cum nu a mai fost de când există neamurile” și care este iminent.